

BIBLIA-TANULMÁNYOK • 2010/1.

A Lélek gyümölcsei

Krisztusi jellemvonások

BIBLIA-TANULMÁNYOK • 2010/1.

A Lélek gyümölcsei

Krisztusi jellemvonások

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2010

A tanulmányokat összeállította:
Egerváriné Árvai Márta

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le.

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1062 Budapest, Székely B. u. 22. III/7.

Telefon/fax: 06-1/267-3947, 06-20/379-6020

E-mail: bik@bibliakiado.hu

Honlap: www.e-konyv.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor

Sorozatszerkesztő: Egerváriné Árvai Márta

Nyomdai előkészítés: BIK Könyvkiadó

Nyomtatás: Reménység Alapítvány (Nágocs)

ISBN 978-963-7493-67-6

ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
<i>I. tanulmány – 2010. január 2.</i>	
„Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek”	9
<i>II. tanulmány – 2010. január 9.</i>	
„Isten szeretete kitöltetett a szívünkbe”	21
<i>III. tanulmány – 2010. január 16.</i>	
A Szentlélek által való öröm	35
<i>IV. tanulmány – 2010. január 23.</i>	
„Isten békesége, amely minden értelmet felülhalad...”	47
<i>V. tanulmány – 2010. január 30.</i>	
„A szeretet hosszútűró”	57
<i>VI. tanulmány – 2010. február 6.</i>	
Szívesség, kedvesség	67
<i>VII. tanulmány – 2010. február 13.</i>	
„Bízzál az Úrban, és jót cselekedj”	78
<i>VIII. tanulmány – 2010. február 20.</i>	
„Szemmel tartom a föld hűségeseit”	89
<i>IX. tanulmány – 2010. február 27.</i>	
„Boldogok a szelídek”	98
<i>X. tanulmány – 2010. március 6.</i>	
„Legyetek mértékletesek és józanok”	109

<i>XI. tanulmány – 2010. március 13.</i>	
„Alázatosan járj a te Isteneddel”	121
<i>XII. tanulmány – 2010. március 20.</i>	
„Megteremtem ajkukon a hála gyümölcsét”	135
<i>XIII. tanulmány – 2010. március 27.</i>	
„Aki nékem szolgál, engem kövessen”	149
 <i>Áhítatok minden napra</i>	
Január	162
Február	163
Március	164

BEVEZETÉS

*„Aki énbennem marad, én pedig őbenne,
az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül
semmit sem cselekedhettek.”*

(Jn 15,5)

Biblia-tanulmányunk ebben a negyedévben azokat a jellemtulajdonságokat állítja elénk, amelyek a Lélek gyümölcséiként jelenhetnek meg az életünkben. Keresztelő János a hozzá forduló izraelita vezetőknek beszélt arról, hogy a keresztségnak sincs értelme, ha nem teremnek megtéréshez illő gyümölcsöket. Ez a mi esetünkben is komoly figyelmeztetés: végig kell gondolnunk, mennyire formálódott át az életünk, milyen jelei vannak megtérésünknek és hitben való növekedésünknek. Az írástudók meg voltak győződve arról, hogy alkalmasak az üdvösségre: származásukban, tudásukban, a törvény előírásai iránti engedelmességükben bíztak. Ugyanakkor a lelketük ítélkező, szeretetlen, gögös és becsvágyó volt. Gondoljuk át, mi mire alapozzuk a reménységünket? Látjuk-e saját szívünk megszentetlen vágyait, észre vesszük-e rosszindulatú gondolatainkat, amikor másokat megítélünk? Mennyire vagyunk tisztában azzal, hogy csak Isten Lelke tisztíthat meg és formálhat át, hogy „kiábrázolódjék bennünk a Krisztus”? Sokszor az is megkísért minket, hogy a könnyebben megváltoztathatónak tűnő jellemtulajdonságokat kiemeljük, és kevésbé törekszünk a természetünktől idegen, küzdelmet igénylő krisztusi tulajdonságok elérésére.

Figyeljük meg, hogy Pál apostol a Lélek gyümölcséről beszél, egyes számban, mintegy jelezve azt, hogy mindegyik egyformán fontos, nem választható el egymástól, és nem rang-

sorolható. Ugyanakkor természetesen a Gal 5,22 versében felsoroltakon kívül számos olyan jellemtulajdonságot említ a Szentírás, amely megtérésünk következményeként, Isten Lelkének bennünk munkálkodása nyomán formálódik ki.

Krisztus arra is figyelmeztet, hogy olyan szoros és állandó kapcsolatot kell tartanunk vele, mint ahogyan a szőlővesszők kapcsolódnak a szőlőtőkéhez, hogy életünk átformálódjon. Ez a hasonlat azt is nyilvánvalóvá teszi, hogy nem belőlünk származnak a jó és igaz cselekedetek, másrészt feltétlenül meg kell jelennie ezeknek az életünkben, ha Krisztus él bennünk. Ez olyan természetes, mint ahogyan a „jó fa jó gyümölcsöt terem”. A gyümölcs nem azonnal érett és teljes formájában jelenik meg, de növekszik és érlelődik, ami a megszentelődés folyamatát jelzi.

Ne feledjük, hogy mi az a cél, amelyet Krisztussal együttműködve elérhetünk: *„Hogy megítélhessétek, mi a rossz és mi a jó; hogy legyetek tiszták és botlás nélkül valók a Krisztus napjára, teljesek lévén az igazság gyümölcsével, melyet Jézus Krisztus teremt az Isten dicsőségére és magasztalására.”* (Fil 1,11)

Segítsen ez a tanulmány is bennünket, hogy egyre inkább vágyakozzunk a megtisztult, igaz jellem elnyerésére, s így mielőbb megvalósulhasson Isten ígérete: *„...az Úr dicsősége rajtad megláttatik.”* (Ésa 60,2)

„Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek”

I Miért van olyan hatalmas ellentét a „test cselekedetei” és a „Lélek gyümölcsei” között? Milyen mélyen romlott meg az emberi természet? Miért képtelen az ember önmagától jót cselekedni?

Gal 5,19–22 • „A test cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás. Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások, és ezekhez hasonlók: melyekről előre mondom néktek, amiképpen már ezelőtt is mondtam, hogy akik ilyeneket cselekszenek, Isten országának örökösei nem lesznek. De a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szíveség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.”

Mt 7,20 • „Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt.”

Rm 7,18 • „Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találok.”

Rm 8,7–9 • „Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. Akik pedig testben vannak, nem lehet-

nek kedvesek Isten előtt. De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.”

Az igei felsorolásban „a test cselekedetei” között nem csupán botrányos bűnök szerepelnek, hanem ott találjuk a versengést és az irigységet is, amelyek „kegyes”, buzgó vallásosság mellett is uralhatják a lelkünket. Ebben az esetben nem a bennünk élő Krisztus, az Isten iránti szeretet irányítja tetteinket, hanem a saját önzésünk készletet még a jó cselekedetekre is.

A keresztény élet egyik nagy csapdája, hogy saját erőnkől is megtehetünk bizonyos dolgokat: ha megbántanak, lenyeljük a sértést, nem vágunk vissza, vagy igyekszünk minél több emberen segíteni, szolgálatokat vállalunk. Mindez könnyen megtéveszthet bennünket, különösen, ha erőfeszítéseink sikerrel járnak: esetleg kereszténységünk fokmérőivé is tehetjük az így elért eredményeket, sőt hitbéli buzgóságunk másokkal való versengéssé válhat. Mi különbözteti meg a farizeusi, „törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen” vallásosságot a „Lélek szerint járó” keresztény életének gyümölcseitől? A különbség kívülről nem mindig nyilvánvaló, még önmagunkat is becsapathatjuk. De ha Isten jelenlétében vizsgáljuk indítékainkat, Lelke által felfedi az igazságot. Vágyat ébreszt bennünk, hogy közösségekben legyünk vele, s valóban igaz és tiszta életet éljünk. Laodicea „igazsága” és Krisztus igazsága nem ugyanaz. A fehér ruha, amelyet ma is kínál nekünk, csak akkor lehet a miénk, ha maradéktalanul befogadjuk Őt, ha Isten Lelke lakik bennünk. A Lélek munkálja életünkben azokat a gyümölcsöket, amelyek a krisztusi jellem ismertetőjelei.

„Lehetetlen, hogy saját erőnkől kimenekülhessünk a bűn örvényéből. Szívünk hajlamai gonoszak, és ezen nem tudunk vál-

toztatni. »Ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki.« (Jób 14,4) »Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.« (Rm 8,7) A nevelésnek és képzésnek, az akaratfejlesztésnek és igyekezetnek megvan a jelentősége, de e tekintetben teljesen tehetetlen. Külsőleg kifogástalan magaviseletet eredményezhet ugyan, de a szívet átalakítani és a cselekvés titkos rugóit megtisztítani nem tudja. Előbb egy felsőbb hatalomnak kell a szívben működnie; felülről jövő új életre van szükség, mielőtt a bűnös ember a szentség állapotába juthat. Ez a hatalom: Krisztus. Egyedül az Ő kegyelme képes a lélek holt erőit megeleveníteni, és Istenhez, szentséghez vezetni. Az Üdvözítő kijelentette: »Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja Isten országát.« (Jn 3,3) Az embernek új szívet, új vágyakat, új indítékokat és terveket kell nyernie, hogy új életet folytathasson. Végzetes tévedés azt hinni, hogy csak azt a jót kell bennünk továbbfejleszteni, amivel már természetből fogva rendelkezünk. »Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg.« (1Kor 2,14) »Ne csodáld, hogy azt mondtam neked: újonnan kell születnetek.« (Jn 3,7) Krisztusról mondja az Írás: »Öbenne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága.« (Jn 1,4) »Nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.« (Ap csel 4,12)» (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A bűnösnek Krisztusra van szüksége c. feji.)

2 Milyen kapcsolatra van szükségünk Krisztussal, hogy ne csupán felszínes keresztény életet éljünk, hanem valóban átalakulhasson a jellemünk? Mit kell szüntelenül tudatosítani, hogy ne a magunk erejére támaszkodjunk?

Jn 15,3–8. 16 • „Maradjatok énbennem, és én is tibenetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt

magától, hanemha a szőlőtőkén marad, akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. Ha valaki nem marad énbennem, kivette-
tik, mint a szőlővessző, és megszárad; egybegyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnek.”

Eféz 3,16–17 • „Hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjetek Lelke által a belső emberben; hogy lakozzék a Krisztus hit által a szívetekben.”

Hós 14,9 • „Tőlem származik a te gyümölcsöd!”

Nagy a veszélye annak, hogy saját erőnkkel akarjuk szolgálni Istent. Mivel tapasztaltuk életünkben a változást, és ismerjük a Szentírás kívánalmait a keresztyén életre nézve, igyekszünk ezeket megvalósítani. Sokan élnek át kudarcokat hívő életükben, és ezek nyomán ki is jelentik, hogy lehetetlen győzelmes életet élni. Hiszen annyi próbálkozásuk sikertelen volt, és mások esetében is ezt látják – s nem jönnek rá bukásaik tényleges okára: nem Krisztus hatalmára, hanem saját erejükre támaszkodtak. A következő bizonyásgtétel rávilágít arra, mit jelent Krisztusban maradni, és hogyan kell naponta megküzdeni azért, hogy szoros és állandó kapcsolatban legyünk Krisztussal:

*„Sokan úgy vélik, hogy a munka egy részét maguknak kell elvégezniük. Bízna Krisztus bűnbocsánatában, de saját erejükből akarnak igaz életet élni. Az ilyen próbálkozások sikertelenek lesznek. Jézus ezt mondta: »Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.« (Jn 15,5) A kegyelemben való növekedésünk, örö-
münk és hasznosságunk mind a Krisztussal való közösségunktől függ. Csak akkor növekedhetünk a kegyelemben, ha napról nap-*

ra, óráról órára közösségünk van vele – ha Őbenne maradunk. Ő nemcsak hitünk szerzője, hanem befejezője is. Krisztus az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Am nemcsak a kezdetnél és végnél, hanem minden lépésünknel legyen velünk. Fenségesen fejezik ki ezt Dávid szavai: »Az Úrra néztem szüntelen, mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök.« (Zsolt 16,8)

Azt kérdezed: »Hogyan maradhatok meg Krisztusban?« Úgy, ahogyan elfogadtad Őt. »Amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok őbenne.« (Kol 2,6) »Az igaz pedig hitből él.« (Zsid 10,38) Ti átadtátok magatokat Istennek, és a tulajdonai lettetek, hogy neki szolgáljatok és engedelmeskedjete, s vettétek Krisztust, az Üdvözítőt. Bűneitekért jóvátételt nem adhattok, nem tudtátok volna megváltoztatni a szíveteket, de átadva magatokat Istennek, elhittétek, hogy Ő Krisztusért mindezt megtette értetek. Hitben lettetek Krisztus tulajdonai, és hit által kell Őbenne folyton növekednetek odaadás és elfogadás folytán. Mindent oda kell adnotok: szívet, akaratot, szolgálatot és saját éneteket is, hogy parancsait mindenkiben teljesíthessétek. Hasonlóképpen kell mindent venni: Krisztust mint az áldások összességét, hogy szívetekben maradjon, erősségetek, igazságotok és segítőtök legyen, és adjon erőt engedelmeskedni!” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Növekedés Krisztusban c. fej.)

7 Milyen eszközök által munkálja Krisztus a jellemfejlődésünket és gyümölcstermésünket?

Ésa 55,10 • „Mert amint leszáll az eső és a hó az égből, és oda vissza nem tér, hanem megöntözi a földet, s termővé, gyümölcsözővé teszi azt, és magot ad a magvetőnek, s kenyeret az éhezőnek: így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.”

Jn 15,7 • „Ha énbennem maradtok, és az én beszédeim

bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz az néktek.”

Zsid 12,11 • „Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazság békeséges gyümölcseivel fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak.”

Jn 15,1–3 • „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, amelyet szóltam néktek.”

A Krisztusban maradás, a vele való közösség nem valamiféle misztikus élmény, hanem valóságos, kézzelfogható módon nyilvánul meg. Ahogyan a természet világában csapadék, táplálék, gondoskodás kell a gyümölcsterméshez, lelki életünkben is több eszköz áll rendelkezésre a növekedésünkhöz. Az Szentírás „lélek és élet” a hívő ember számára, amely által Krisztus szól hozzánk és cselekszik bennünk. Ugyanakkor meg is szólíthatjuk Őt, kérhetjük jelenlétét, tanácsait, erejét, így valóságos kapcsolatban lehetünk vele. Isten vezetése, nevelő eszközei sokszor a körülményeink vagy éppen emberek által nyilvánulnak meg az életünkben. Amikor hitbeli fejlődésre vágyunk, sokszor éppen nehéz próbák érnek bennünket, hogy ezek által kitartásra, komolyabb imaéletre neveljen Isten. A hit gyakorlása azt is jelenti, hogy rábízunk Istenre, hogyan nevel és vezet minket, nem lázadunk, és nem alkudozunk vele.

„Krisztus a növényvilágban megfigyelhető fejlődéssel szemlélteti Lelke működését. A szőlőtő gyökeréből áradó nedv szétoszlik a vesszőkben, fenntartja a növekedést, lehetővé teszi a virágzást

és a gyümölcstermést. Ez áll a Szentlélek életadó erejére is: az Üdvözítőből fakad, áthatja a lelket, újjászüli; megtisztítja szándékainkat és hajlamainkat. Még a gondolatokat is alárendeli Isten akarátának, és alkalmassá teszi az embert arra, hogy igaz cselekedetek gyümölcseit érlelje.

A lelki élet Szerzője láthatatlan, emberi tudomány nem adhat magyarázatot arra, hogyan leszünk és maradunk részesei ennek az életnek. A Lélek működése azonban mindenkor összhangban van a kinyilatkoztatott Igével. A szellemi világ törvényei azonosak a természet világának törvényeivel. Noha a természetes életet pillanatról pillanatra isteni erő tartja fenn, annak megőrzése mégsem történik szemmel látható csoda által, hanem azon áldások hasznosításával, amelyek a rendelkezésünkre állnak. A lelki életet is azok az eszközök tartják fenn, amelyeket a gondviselés juttat számunkra. Ha Krisztus követője el akar jutni az »érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére« (Eféz 4,13), akkor az élet kenyeréből kell ennie és az üdvösség vizéből innia. Növekednie kell, munkálkodnia, imádkoznia, és minden tekintetben követnie azokat a tanításokat, melyeket Isten adott Igéjében.”

„Jézus komolyan és szeretettel magyarázta el tanítványainak a szőlőműves szándékát. A vesszők megtisztítása, nyesése fájdalmat okoz, de az Atya az, aki a nyesőként alkalmazza, és Ő nem felelőtlen kézzel vagy közömbös szívvel munkálkodik. Vannak vesszők, amelyek lelógnak a talajra, ezeket egy metszéssel szabaddá kell tenni földi támaszaiktól, amelyekhez odakapcsolódtak. Ezeknek is az ég felé kell növekedniük, és Istenben kell megtalálniuk támaszukat. A túlzott levélzetet, amely elvonja az éltető nedveket a gyümölcstől, szintén le kell nyesni. A túlburjánzást is el kell távolítani, hogy legyen hely az igazságosság Napjától áradó gyógyító sugarak számára. A szőlőműves kinyesi a káros növekedést, hogy a gyümölcstermés szebb és bőségesebb legyen.”

„Sokan, akik őszintén Isten szolgálatára szentelődtek, meglepődnek és csalódnak, amikor addig soha nem tapasztalt akadályokkal, próbákkal és tanácstalansággal szembesülnek. Krisztusi

jellem és az Úr szolgálatára való alkalmasság elnyeréséért könnyörögnek, ugyanakkor a körülményeik mintha minden rossz tulajdonságukat elő akarnák csinálni. Olyan hibák mutatkoznak meg, amelyeknek a létezéséről sejtelmük sem volt. Az ősi Izraelhez hasonlóan kérdezik: »Ha az Úr vezet bennünket, miért történnek velünk ezek?« Pontosan azért esnek meg ezek velük, mert Isten vezeti őket. A megpróbáltatások és akadályok Isten fegyelmező eszközei – a siker Isten által megszabott feltételei. Ő, aki olvas a szívünkben, jobban ismeri jellemünket, mint mi magunk. Egyes emberekben olyan képességeket és hajlamokat lát meg, amelyek helyesen irányítva használhatók lehetnének műve előbbre vitelében. A különféle helyzetekben felfedezhetik jellemük előttük is rejtett fogyatékoságait. Isten alkalmat ad nekik arra, hogy ezeket a hibákat kijavítsák, és alkalmassá tegyék magukat szolgálatára. Sokszor a szenvedések tüzebe engedi őket, hogy megtisztuljanak.

Az a tény, hogy próbákat kell elviselnünk, tanúsítja: az Úr valamilyen értéket lát bennünk, amit fejleszteni akar. Ha nem látna bennünk semmi olyat, amivel nevének dicsőséget szerezhetnénk, akkor nem fordítana időt a csiszolásunkra. Értéktelen köveket nem vet a kohójába. Értékes érc az, amelyet Ő tisztít. A kovács tűzbe veti a vasat és az acélt, hogy megtudja, miként viselkednek ezek a fémek. A szenvedések kohójában az Úr választottainak természete nyilvánvalóvá lesz, és kiderül, hogy alkalmassá tehetők-e a szolgálatra.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 193. o.; *Jézus élete*, „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek” c. fejj.; *A nagy Orvos lábnyomán*, 340. o.)

4 Milyen komoly intéseket kell megszívlelnünk ma, amikor eljött Isten népe megvizsgálásának, megítélésének ideje? Örök sorsunk szempontjából mi a gyümölcstermés jelentősége?

Lk 13,6–9 • „Ezt a példázatot mondta: Volt egy embernek egy fügefája a szőlőjébe ültetve, és elment, hogy azon gyü-

mölcsöt keressen, és nem talált. És mondta a vincellérnek: »Ímé, három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fűgében, és nem találok: vágd ki azt, miért foglalja a földet is hiába?« Az pedig felelvén, mondta néki: »Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom: és ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt.«»

Mt 3,8–10 • „Teremjetekek hát megtéréshez illő gyümölcsöket. És ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: »Ábrahám a mi atyánk!« Mert mondom néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiaikat Ábrahámnak. A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és tűzre vettetik.»

Vö. Mt 21,43; 2Pt 1,8

.....

.....

Ezek az igék önvizsgálatra készítetnek bennünket, hiszen a meglévő (vagy éppen hiányzó) gyümölcsök a bizonyosságai annak, hogy Isten Lelke átformálhatott-e bennünket. Sokszor megállapítjuk önmagunkra nézve, hogyan *kellene* élni, cselekedni, de ez nem elég. Hiszen ha nem Krisztus lelkülete él bennünk, és nem növekszünk állandóan, akkor ne áltassuk magunkat: a Lélek gyümölcsei nem fognak hirtelen megjelenni az életünkben. Élő reménységünk, „bizodalmunk az ítélet napjához” csak akkor lehet, ha naponta megújul a Krisztussal való kapcsolatunk, így állandóan fejlődünk és növekszünk a lelki életünkben.

„Az intés eljutott hozzánk is, és nekünk is szól. Vajon te is gyümölcstelen fa vagy az Úr szőlőskertjében? Kimondják-e rád is nemsokára az ítéletet? Mióta kapod az Úr ajándékait? Mióta figyelni és várja, hogy viszonozd szeretetét? Micsoda megtiszteltetés

számodra, hogy az Úr szőlőjében lehetsz, és élvezheted a kertész éber gondoskodását! Hányszor remegtette meg szívedet az evangélium drága üzenete! Krisztus nevét viseled. Látszólag egyházának – Krisztus testének – tagja vagy, de nem tudod, mit jelent élő kapcsolatban lenni a szerető Istennel. Élete nem ragyog át a tiédén. Jellemének szép vonásai, »a Lélek gyümölcsei« nem láthatók az életedben. A terméketlen fa élvezi az esőt, a napfényt és a kertész gondoskodását. A talajból táplálékot szív. Meddő ágai azonban csak árnyékot vetnek a földre, hogy a termést hozó növények ne virulhassanak alatta. Hasonlóképpen azok a mennyei ajándékok, amelyekkel Isten téged elhalmoz, sem jelentenek áldást a világnak. Megfosztasz másokat azoktól a kiváltságoktól, amelyekhez a te hibádból nem juthatnak hozzá. Látod ugye, ha homályosan is, hogy hiába foglald a földet! Az irgalmas Isten mégis meghagyott. Nem fordul el részvétlenül, és nem engedi, hogy elpusztulj. Neked kiáltja, mint századokkal ezelőtt Izraelnek: »Miképpen adnálak oda, Efraim, szolgáltatnálak ki, Izrael!?... Nem végzem el haragomnak bevét, nem fordulok vissza Efraim vesztére, mert Isten vagyok én, és nem ember.« (Hós 11,8–9) A szánakozó Megváltó rólad is ezt mondja: Kíméld meg még ebben az évben, amíg körülásom és megtisztítottam! (Ellen G. White: Krisztus példázatai, 145. o.)

5 Mi az a végcél, amelyet Krisztussal együttműködve elérhetünk?

Fil 1,11 • „Teljesek lévén az igazság gyümölcseivel, melyet Jézus Krisztus teremt Isten dicsőségére és magasztalására.”

Gal 5,22 • „De a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békeség, békétűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.”

Eféz 4,13 • „Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiuúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére.”

„Krisztus teljessége”, a jellembeli tökéletesség tehát az a cél, amelyre el kell jutnunk. Könnyű ezt feladni, megelégedni az elért eredményeinkkel, különösen, ha másokhoz hasonlítjuk magunkat. De számunkra nem a másik ember a mérce, hanem Krisztus.

„*»Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek.« (Jn 1,12) Ez a hatalom nem az emberé. Ez Isten hatalma. Amikor valaki befogadja Krisztust, erőt kap ahhoz, hogy Krisztus életét élje. Isten tökéletességet kíván a gyermekeitől. Törvénye saját jellemének hasonmása, és minden jellem mértéke. Ezt a mércét mindenki megismerheti; és megtudhatja, milyen emberekkel akarja Isten benépesíteni országát. Krisztus földi élete Isten törvényének tökéletes ábrázolása volt. Amikor azok jelleme, akik Isten gyermekeinek vallják magukat, hasonló lesz Krisztuséhoz, akkor engedelmeskedni fognak Isten parancsolatainak.»*

„*Ha az emberek készek arra, hogy a Lélek munkálkodjék bennük, akkor egész lényük megszentelődését véghezviszi. A Szentlélek az isteni jellemvonásokat vési be a lélekbe.» (Ellen G. White: Krisztus példázatai, 215. o.; Az apostolok története, A Lélek adománya c. fejelet)*

6 Mikor valósulnak meg életünkben Isten tervei? Mire utal az aratás, a termés begyűjtésének jelképe?

Mk 4,28 • „Mert magától terem a föld, először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászban. Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elérkezett.”

Mt 13,23 • „Amely pedig a jó földbe esett, ez az, aki hallja

és érti az igét; aki gyümölcsöt is terem, és terem némely százannyit, némely hatvanannyit, némely pedig harmincannyit.”

Jn 15,8 • „Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete, és legyetek nékem tanítványaim.”

Vö. Jn 17,4

Isten eredeti célja az volt, hogy az ember az Ő képmását hordozza. Ezért teremtette a maga hasonlatosságára kezdetben, és adta meg az első emberpárnak a választás hatalmát és a fejlődés végtelen lehetőségét. A gyümölcs beérlelődése tehát nem más, mint Teremtőnk képmásának kiformalódása, kiteljesedése életünkben. Ezzel érjük el azt a célt, amire ő teremtett, és ami a megváltásunk eredménye is. Vágyunk-e erre mi is annyira, amennyire Isten vágyik, és tudatában vagyunk-e, mi csoda kiváltság eljutni a teljességre?

„Az igazság kovásza átalakítja az egész embert. A durvát finommá, a gorombát szelíddé, az önzőt bőkezűvé teszi. A tisztátalant megtisztítja, és megmossa a Bárány vérében. Életadó ereje az ember értelmét, lelkét és erejét összhangba hozza a mennyei étellel. Az emberi természet az istenség részesévé válik. A szép és tökéletes jellem megdicsőíti Krisztust. E változást látva az angyalok örömeiket zengenek. A menny örül, amikor emberekben kirajzolódik Isten képmása.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 63. o.)

*Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja.
– A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi
vagy természetbeni támogatásban részesíti a szükségleteknek
megfelelően és a lehetőségekhez mérten.*

„Isten szeretete kitöltetett a szívünkbe”

I Melyik a legelső gyümölcs, amely nélkül a többi meg sem születhet, és hiányában egész vallásosságunk értéktelen? Miért ez a legfontosabb jellemtulajdonság?

Rm 13,10 • „A szeretet nem illeti gonosszal a felebarátot. Annakokáért a törvény betöltése a szeretet.”

Mt 22,37–40 • „Jézus pedig mondta néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.”

1Kor 13,1–3 • „Ha embereknek vagy angyaloknak nyelven szólok is, szeretet pedig nincsen énbennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. És ha jövendőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is, és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincsen énbennem, semmi vagyok. És ha vagyonomat mind felétem is, és ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincsen énbennem, semmi hasznom abból.”

1Tim 1,5 • „A parancsolatnak vége pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és igaz hitből való szeretet.”

Vö. Gal 5,6; Hós 6,6

Isten a szeretet, és a szeretet parancsolatát legfőbb törvényként adta minden teremtményének. Betöltésétől függ a világmindenség békéje, a teremtett lények jóléte és boldogsága. Ezért az üdvösség legfőbb feltétele is számunkra, hogy a valódi szeretet átformálja gondolkodásunkat, és irányítsa cselekedeteinket. A bűn annyira mélyen átjárta egész lényünket, hogy a szeretetre teremtett és szeretetre vágyó emberek önzővé, az emberi kapcsolatok érdekközösségekké váltak. Isten a maga képére formált bennünket, és a megváltás által újra felkínálja nekünk ezt a csodálatos lehetőséget: egyedül csak tőle származhat az önzéstől mentes, tiszta szeretet.

„A Szentírás egyetlen tárgya a szeretet... Isten különböző formákban fogalmazza meg a szeretet egyetlen törvényét.”
(Blaise Pascal: *Gondolatok*, 670. töredék)

„Szeretni Istent mindenekfelett, és önzetlenül egymást – ez a legjobb ajándék, melyben mennyei Atyánk részesíthet. Ez a szeretet nem pillanatnyi fellángolás, hanem isteni alapelve, állandó erő. A meg nem szentelt szívben nem fakadhat, nem is teremhet meg benne. Csak abban a szívben találjuk meg, melyben Jézus uralkodik. »Mi szeressük Őt, mert Ő előbb szeretett minket.« A szívben, melyet az isteni kegyelem megújított, minden cselekedet mozgatórugója: a szeretet. Átalakítja a jellemet, fékezi az ösztönöket, uralja a hajlamokat és nemessé teszi a törekvéseket. Ha ezt a szeretetet a szívünkbe fogadjuk, megédesíti életünket, és felemelő befolyást áraszt egész környezetünkre.”

„Bármilyen hangzatos is a hitvallomásunk, mégsem vagyunk Jézus őszinte tanítványai, ha szívünk nincs telve Isten és embertársaink iránti szeretettel. Még ha volna is nagy hitünk és hatalmunk csodákat tenni, hitünk szeretet nélkül teljesen értéktelen lenne. És ha bőkezű adakozók volnánk, minden vagyonunkat

odaajándékoznánk a szegények táplálására, mindez értéktelen volna Isten előtt, ha nem a tiszta szeretet indít bennünket. És ha buzgóságunkban mártírbalált szenvednénk, de nem szeretetből, akkor Isten csak úgy tekintene, mint elvakult rajongót vagy becs-vágyó képmutatót.”

„Sokan vannak, akik azt állítják, hogy Istent szolgálják, mégis a saját erejükből akarják megtartani parancsolatait, átalakítani jellemüket és biztosítani üdvösségüket. Szívüket nem készíti Krisztus szeretetének mélységes tudata, hanem azért igyekeznek az Istentől rájuk bízott keresztényi kötelességeket teljesíteni, hogy kiérdemeljék a mennyet. Ilyen vallásnak nincs semmi értéke. Ha azonban Krisztus lakozik a szívünkben, akkor megtelik tiszta szeretettel és a vele való közösség szent örömeivel. Ha Őrá tekintünk, megfélekedzünk önmagunkról. Krisztus szeretete életünk és tevékenységünk forrásává válik. Ha szívünkben érezzük Krisztus és az Atya bensőséges szeretetét, akkor nem kérdezzük, milyen mértékben szükséges megtartanunk Isten parancsolatait; akkor nem akarunk megállni a legalsó szinten, hanem tökéletes összhangban kívánunk élni Megváltónk akaratával. A legnagyobb komolysággal törekszünk ennek megvalósítására, és legfőbb vágyunk a megígért dicsőség elérése. Valódi szeretet hiányában a Krisztusról szóló vallástétel üres beszéd csupán, értelmetlen külsőség és szolgálai járom.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A hú tanúbizonyosság; Felhívás magasabb rendű életre c. fej.; *Krisztushoz vezető lépések*, Odaadás c. fej.)

2 Miért és miben más Isten szeretete, mint az emberé? Lehetséges-e, hogy ez a szeretet bennünk lakjék és irányítsa cselekedeteinket?

Mt 5,44–48 • „Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozza-

tok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátok fiai, aki felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak. Mert ha azokat szeretik, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekszik-é? Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.”

Rm 5,7 • „Bizonyára igazért is alig hal meg valaki, ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. Az Isten pedig a hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt.”

Vö. Jn 15,15; 1Jn 3,16

Rm 5,5 • „A reménység pedig nem szégyenít meg, mert az Isten szerelme kitöltetett a szívünkbe a Szent Lélek által, aki adatott nekünk.”

.....

.....

Amikor Isten Igéje szeretetről beszél, akkor tudnunk kell, hogy ez nem azonos az emberi világban tapasztalt és gyakorolt szeretettel, amelyet érzelmek vagy különféle érdekek irányítanak. A görög *agapé* szóval fejezi ki a Biblia az Istentől származó, viszonzástól független, önzetlen és önfeláldozó szeretetet. A szeretet himnuszából előzőleg idézett szakasz megmutatja, hogy az önző ember is képes bizonyos áldozatokra, jótettekre, mégis hiányozhat szívéből az isteni szeretet. Tehát mindenképp azt kell megértenünk és megismernünk, milyen is az Isten szeretete. Isten nem válogat: kivétel nélkül mindenkit szeret. Teljesen együtt érez minden emberrel, ad és szolgál szüntelenül, a szükségletek szerint. Nincs határa szeretetének: kész a legnagyobb áldozatot meghozni minden teremtményéért, az ellenségeiért, a gonoszokért is.

„Ki mérhetné meg azt a szeretetet, amelyet Krisztus érzett az elveszett világ iránt, amikor a kereszten függött a vétkes ember bűnei miatt? Ez a szeretet felmérhetetlen, végtelen. Krisztus bizonyította, hogy a szeretet erősebb, mint a halál. Ezáltal valószínűtlen, hogy az ember megváltását. Bár a legfélelmetesebb csatát vívta meg az ember megváltásáért. Mégis, ekkor is egyre erősebb és erősebb lett a szeretete... Bűnt követsz el, ha ez hidegen hagy. A Golgota jeleket látva meg kellene rendülnünk. Nem vagyunk képesek arra, hogy felbecsüljük e csodálatos szeretet mélységét.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II., 207–208. o.)

Amikor megismerjük Isten szeretetét, és szembesülünk saját önzésünkkel, óriási szakadékot láthatunk a kettő között. Sokan megállnak itt, és azt mondják: egyedül csak Isten képes ilyen szeretetre, de mi emberek vagyunk. Megtesszük, ami tőlünk telik, adunk, akinek tudunk, igyekszünk minél több emberen segíteni, de többre nem vagyunk képesek. De ha megelégszünk ennyivel, akkor hiába fáradunk és hozunk áldozatokat: ez a szeretet nem tesz bennünket Isten gyermekeivé, és nem tesz alkalmassá az üdvösségre. Többre, a teljességre kell törekednünk: Krisztus befogadásával, a Szentlélek munkájának naponkénti igénylésével az Ő szeretete költözhet a szívünkbe, és képesíthet bennünket az önzetlen szolgálatra.

„Isten gyermekei azok, akik részesei az isteni természetnek. Nem a magas állás, nem a születés vagy nemzetiség, sem a vallási kiváltságok nem tesznek bennünket az isteni család tagjaivá, hanem egyedül a szeretet – olyan szeretet, amely minden embert átölel. Egyedül Isten Lelke ad a gyűlöletért cserébe szeretetet. A hálátlanokkal és gonoszokkal szemben tanúsított barátságos magatartás, a jóindulat azokkal szemben, akiktől semmit sem várhatunk, ismertetőjele a mennyei királyi családhoz való tartozásnak. Ez a leghatározottabb bizonyíték, amellyel a Magasságos gyermekei igazolják küldetésüket.”

Az igazi szeretet, amely a mennyben született, nem önző és nem állhatatlan. Nem emberi elismerés függvénye. Aki elfogadja Isten

kegyelmét, annak a szívében túlrad a szeretet Isten iránt, és azok iránt, akikért Krisztus meghalt. Nem harcol az elismerésért. Nem azért szeret, mert őt szeretik, és a kedvében járnak. Nem azért szeret másokat, mert elismerik érdemeit, hanem azért, mert Krisztus megváltottai.”

„A szeretet nem csupán érzés, nem a körülményektől függő átmeneti érzélem, hanem élő alapelv, állandó hatalom. A szívet a tiszta szeretet forrásai táplálják, amelyek Krisztus szívéből, a soha ki nem apadó kútforrásból erednek.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Szeressétek ellenségeiteket c. fej.; *Krisztus példázatai*, A kovász c. fej.; „A Szentlélek eljő reátok”, 73. o.)

3 Hogyan állapíthatjuk meg, hogy Isten szeretete irányít bennünket, vagy csupán emberi érzések vezetnek?

a) Mt 22,37 • „Jézus pedig mondta néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.”

1Jn 5,2 • „Az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait; az ő parancsolatai pedig nem nehezek.”

b) 1Jn 3,17–18 • Akinek pedig van miből élnie e világon, és elnézi, hogy az ő atyjafia szükségben van, és elzárja atától a szívét, miképpen marad meg abban az Isten szeretete? Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvvel, hanem cselekedettel és valósággal.”

Rm 12,9 • „A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz. Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek; a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek.”

1Kor 13,4 „A szeretet hosszútűrő, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát,

nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt, nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfe-
dez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.”

Még arra is képtelenek vagyunk, hogy viszonzzuk azt a sze-
retetet, amelyet Istentől kaptunk. Érezhetünk iránta hálát,
tisztelhetjük Őt, de teljes szívből, minden erőnkkel, érzel-
münkkel, iránta való feltétlen engedelmességgel szeretni csak
akkor tudjuk, ha Krisztus bennünk lakik.

*„Az önző szív is cselekedhet jót. Miképpen állapítsuk meg tehát,
hogy kinek az oldalán állunk? Kié a szívünk? Kivel foglalkoznak
a gondolataink? Kiről és miről beszélünk legszívesebben? Ké leg-
hőbb érzelmünk és legjobb erőnk? Ha Krisztuséi vagyunk, gondo-
lataink feléje irányulnak. Akkor mindenünket – amik vagyunk és
amivel bírunk – neki szenteljük. Kívánunk hozzá hasonlítani,
óhajtjuk Lelkének leheletét; vágyunk akarátát teljesíteni, és neki
tetsző életet élni. (...) Bár a szívedet nem változtathatod meg, és
saját erődből nem szeretheted Istent, mégis a szabad választásod-
tól függ, hogy Őt szolgálod. Mihelyt átadod neki akaratomdat, Ő
munkálja benned mind az akarást, mind a cselekvést. Így egész lé-
nyedet Krisztus Lelke uralja, szereteted Isten Fiában összpontosul,
és gondolataid összhangban lesznek vele.”* (Ellen G. White: *Krisztushoz
vezető lépések*, A tanítványság próbaköve; Odaadás c. fej.)

Az embertársaink iránti szeretet is csak Isten szeretetéből
táplálkozhat, mert e nélkül meg van fertőzve önzéssel, irigy-
séggel, képmutatással. Vizsgáljuk meg magunkat, hogy nem va-
gyunk-e személyválogatók, mennyire őszinte az együttérzé-
sünk, mennyire érdek nélküli a segítőkészségünk! Azt várjuk-e,
hogy minket szeressenek, vagy készek vagyunk szeretetet ad-
ni? Nem tartjuk-e áldozatnak, amikor adunk, várunk-e érte vi-
szonzást vagy elismerést?

„Szeretni elsősorban annyi, mint adni, nem pedig kapni... A legerterjedtebb félreértés szerint aki ad, az »felad« valamit, megfosztja magát valamitől, áldozatot hoz. Az olyan ember, akinek jelleme megrekedt a befogadó, kihasználó, felhalmozó beállítottság szintjén, csakugyan ezt érzi, amikor ad.” (Erich Fromm: *A szeretet művészete*, 33. o.)

„Mily kevéssé osztozunk Krisztus együttérzésében – a megrontott, bűnös, szenvedő, törvényszegésükben és bűneikben raboskodó emberek iránti könyörületben! Pedig ennek kellene a legerősebb köteléknek lennie Krisztus és közöttünk.

Az ember emberrel szembeni könyörtelensége a mi legnagyobb bűnünk. Sokan azt képzelik, hogy Isten ítéletét képviselik, miközben elmulasztják gyengédségét és szeretetét képviselni. Sokszor a kísértés súlya nyomja azokat, akiket ridegen és szigorral kezelnek. Sátán küzd ezekkel a lelkekkel. A durva, részvétlen szavak elcsüggesztik őket, és mint szabad prédákat sodorják a kísértő hatalmába.

Kényes dolog emberek lelkével foglalkozni. Csak Krisztus, aki olvas a szívben, tudja, hogyan lehet az embert bűnbánathoz vezetni... Amikor szabályok vagy érvek ismételtetésével semmi sem lehet jutni, Krisztus szóban és tétben kifejezett szeretete megtalálja az utat a lélekhez.

Több krisztusi együttérzésre van szükség; nemcsak azok iránt, akik szerintünk hibátlanok, hanem az olyan szegények, szenvedők és küzdő emberek iránt is, akik gyakran hibáznak, vétkeznek és megbánják, akik kísértésbe esnek és elcsüggednek. Irgalmas Főpapunkhoz hasonlóan gyarlóságaiakon megindulva keressük fel embertársainkat.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Segíts a megkísértetteknek c. feje.)

4 Kiknek van a legnagyobb szükségük arra, hogy szeretetet kapjanak? Követjük-e Krisztus példáját a „legkisebbek” iránti együtt érző szeretet gyakorlásával?

Mt 21,14 • „Mentek hozzá vakok és sánták a templomban, és meggyógyította őket.”

Lk 15,1 • „Közeledtek pedig őhöz a vámszedők és a bűnösök mind, hogy hallgassák őt. És zúgolódtak a farizeusok és az írástudók, mondván: Ez bűnösöket fogad magához, és velük együtt eszik.”

Mt 25,40 • „És felelvén a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtetek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, énvelem cselekedtetek meg.”

.....
.....
„A felebaráti szeretet azzal kezdődik, hogy szeretjük a tehetetleneket, szeretjük a szegényeket és az idegeneket... A szeretet akkor bontakozik ki igazán, amikor cél nélkül szeretünk. Nem véletlen, hogy az Ószövetségben az emberszeretet központi tárgya a szegény, az idegen, az özvegy és az árva, és végül a nemzeti ellenség, az egyiptomi és az edomita.” (Erich Fromm: *A szeretet művészete*, 66. o.)

„Ha közösségre lépünk Krisztussal, a szeretet láncának arany láncszemei egybekapcsolnak embertársainkkal; akkor krisztusi szájalmat és könyörületet tanúsítunk, akkor nem várjuk meg, amíg a szegényeket és nyomorultakat elének hozzák, akkor nem kell a mások fájdalma iránti szájalmat kicsikarni belőlünk, mert olyan természetességgel fogunk szolgálni a nélkülözőknek és szenvedőknek, mint ahogy Krisztus »széjjeljárt, jót tévén« (Ap csel 10,38). Ahol szeretet és együttérzés ébred, ahol valaki a másik ember felé fordul, hogy felemelje, ott Isten Lelke munkálkodik...”

Az elesettek fölemelésével, a lesújtottak megvigasztalásával a menny megdicsőül. Ezt a munkát azok végzik, akiknek szívében Krisztus lakik. Krisztus vallása mindig áldást áraszt. Ahova eljut, mindenütt fény jár a nyomában.

Isten semmiféle nemzetiségi, faji vagy társadalmi különbséget nem ismer el. Ő az egész emberiség Alkotója. Mindnyájan egy család vagyunk a teremtés által, és egyek vagyunk a megváltás jogán. Krisztus azért jött, hogy ledöntsön minden válaszfalat...

A környezetünkben nyomorult, megpróbált emberek is élnek, akiknek szükségük van megértő szavakra és tettekre. Mindenütt vannak özvegyek, akik segítségre és együttérzésre szorulnak; árvák, akikért Krisztus felelőssé teszi követőit. Nagyon sokszor érzéketlenül elmegyünk mellettük. Lehet, hogy kopottak, faragatlanok, és látszólag semmi kedves vonás nincs bennük. De akkor is Isten tulajdonai. Áron vette meg őket, és éppoly értékesek szemében, mint mi. Ők is Isten nagy családjához tartoznak, és a keresztények Isten sáfáraiént felelősek értük. »Vérüket a te kezedből kívánom meg« – mondja Isten. (...) Tömegek süllyedtek olyan mélyre a bűnben, hogy elvesztették az örök valóságok iránti érzéküket. Isten képmása teljesen megfakult bennük, és aligha tudnak az üdvösségről. Istenben nem hisznek, emberben nem bíznak. Sokan csakis önzetlen jóindulattal közelíthetők meg. Először fizikai szükségleteiket kell betölteni. Gondoskodjunk táplálékukról, tisztaságukról és tisztességes öltözetükről! Ha látják az önzetlen szeretet tanújelét, könnyebben tudnak hinni Krisztus szeretetében.

Sok tévelygő ségyenkezik, és érzi, hogy nem okos dolog az, amit tesz. Saját hibái és bajai láttán már-már kétségbeesik. Ne kerüljük el őket! Az árral szemben úszót az áramlás teljes erővel visszafelé sodorja. Nyújtsunk segítő kezét neki, miként Krisztus nyúlt egykor a süllyedő Péter után! Biztató szavakkal próbáljunk hitet és szeretetet ébreszteni az ilyen emberben!

Lelkileg beteg testvérednek szüksége van rád, mint ahogy te is igényelted a testvéri szeretetet. Hallania kell olyan ember tapasztalatát, aki éppoly gyenge volt, mint ő most; aki meg tudja érteni, és segíteni tud rajta. Saját gyengeségünk tudata tegyen készséggé a súlyos bajban lévő felebarátunk megsegítésére! Sohase menjünk el egyetlen szenvedő lélek mellett sem anélkül, hogy ne vigasztalnánk úgy, ahogy Isten vigasztalt minket!”

„A szegényeket naponként megfosztják attól az oktatástól, amely által meg kellene ismerniük Isten irgalmasságát. Isten ugyanis bőségesen gondoskodott arról, hogy megvigasztalódhassanak az életszükségeikhez való hozzájutás útján. Arra kényszerülnek, hogy állandóan érezzék beszűkített életük nyomorúságát. Gyakran kísértésbe esnek, hogy irigyek, féltékenyek legyenek, és tele legyenek gonosz feltételezésekkel. Azok, akik maguk még nem hordozták az ínség nyomasztó terhét, nagyon gyakran megvető módon kezelik a szegényeket, éreztetve velük, hogy úgy tekintenek rájuk, mint nekik kiszolgáltatott, értéktelen emberekre. Krisztus azonban mindezt látja, és azt mondja: Én vagyok az, aki éhes és szomjas. Én vagyok a jövevény. Én vagyok a beteg. Én vagyok a börtönben. Igen, én. Miközben ti dőzsöltök bőségesen megterített asztalaitok mellett, én éhezem a nyomortanyán vagy az utcán. Miközben ti jól érzitek magatokat fényűzően berendezett lakásokban, számomra nincs hely, ahol lepihenhetnék. Miközben dugig van a ruhásszekrényetek drága és divatos öltözékekkel, én rongyokban járok és nyomorgok. Miközben ti hajszoljátok az élvezeteket, gyönyöröket és szórakozásokat, én börtönben sorvadok.

Amikor szűkmarkúan szétosztjuk a kolduskenyeret az éhező szegények között, amikor odaadjuk lehordott, elkoptatott, vékony ruhadarabjainkat a szegényeknek, hogy próbálják megvédeni testüket a hidegtől, vajon eszünkbe jut-e, hogy a dicsőség Urának adtunk? Jézus azt mondja nekünk, életetek minden napján közel voltam hozzátok ezeknek a megnyomorítottaknak az alakjában, de ti nem kerestetek engem. Ti nem akartatok közösségbe kerülni velem. Ezért most én sem ismerlek titeket.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Ki az én felebarátom? c. fej.; *Jézus élete*, Legkisebb atyámfiai c. fej.)

Gondoljuk át a fentiek nyomán, hogy nincs-e bennünk is személyválogatás, nem vetjük-e meg a tudatlan, erkölcsileg mélyre süllyedt embereket? Mennyire tudatosan bennünk az, hogy éppen nekik van legnagyobb szükségük az elfogadó, együtt érző szeretetre? Teszünk-e valamit azért, hogy megkeressük az elvezettek, akiket nem lehet előadásokra hívni, akiknek hiába

adunk Bibliát, mert nem tudnak mit kezdeni vele? Kérdezzük meg: mit tenne ma Jézus? Ő kikhez menne el, hogyan közelítené meg a társadalom kivetettjeit, a „legkisebbeket”?

5 Hogyan, miben nyilvánuljon meg a testvéri közösségben a Krisztusból táplálkozó szeretetet?

Jn 13,34 • „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”

Jn 17,21 • „Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbennem, Atyám, és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.”

.....

.....

Sokszor éppen ott mutatkozik meg az igazi szeretet hiánya, ahol leginkább jelen kellene lennie. A hozzánk legközelebb állók – családunk, hittestvéreink – tudnák megmondani, krisztusi szeretet lakik-e bennünk, vagy csupán múló emberi érzések irányítják tetteinket. Könnyű szeretetet mutatni olyan emberek felé, akikkel ritkán és rövid időre találkozunk. De amikor együtt kell élnünk, dolgoznunk – különösen Krisztus szolgálatában –, akkor teljes összhangra, egymás kölcsönös elfogadására, megbecsülésére van szükség. Mi jellemzi a mi gyülekezetünket? Sokszor még az emberi együttérzés és segítőkészség is hiányzik, és távol vagyunk attól, hogy úgy szeressük egymást, ahogyan Krisztus minket. Mit tehetnénk, hogy Isten tervei a mi életünkben is megvalósuljanak, és mindenki megláthassa a krisztusi szeretetet és egységet soraink között?

„A különböző álláspontot képviselő emberek közötti összhang és egység a lehető legerősebb bizonyítéka annak, hogy Isten elküldte Fiát e világra, hogy megmentse a bűnösöket. A mi előjogunk az, hogy erről bizonytságot tegyünk. Ennek érdekében Krisztus irányítása alá kell kerülnünk. Jellemünknek egybe kell olvadnia az övével, akaratunkat alá kell rendelniünk akaratának. Így az összeütközés veszélye nélkül dolgozhatunk együtt. A kicsiny nézeteltérések, melyeknél leragadunk, olyan tettekhez vezetnek, amelyek rombolják a keresztény testvériséget. Ne engedjük, hogy az ellenség ily módon jusson előnyhöz. Közeledjünk folyamatosan Istenhez és egymáshoz, s olyanok leszünk, mint az igazság fája, melyeket Isten ültetett és az élet vize öntözött. Mily sok gyümölcsöt teremhetünk így! Hát nem azt mondta Krisztus, hogy »abban dicsőítetek meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete« (Jn 15,8)? Ha Krisztus imáját teljes egészében elhiszi Isten népe, és mindennapi életében megvalósítja a benne foglaltakat, akkor sorainkban egység lesz. A testvéreket Krisztus szeretetének aranylánca köti majd össze. Egyedül Isten Lelke tudja létrehozni ezt az egységet. Ő, aki megszentelte önmagát, megszentelheti a tanítványait is. Ha vele egységre jutunk, akkor a legszentebb hitben egygyé válunk egymással is. Ha úgy küzdünk ezért az egységért, ahogy Isten szeretné, akkor meg is válósul közöttünk.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 242–243. o.)

6 A végidőben miért van különösen nagy jelentősége annak, hogy a szeretet vallását követjük, vagy csupán a „kegyesség látszata” jellemez bennünket? Mi jellemzi egyre inkább a körülöttünk lévő világot?

Mt 24,12 • „Mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.”

2Tim 3,1–5 • „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, károm-

kodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalma-
zók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői.
Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyör-
nek, mint Istennek szeretői. Akiknél megvan a kegyesség
látszata, de megtagadják annak erejét.”

Fil 2,15 • „Legyetek feddhetetlenek és tiszták, Isten szep-
lőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség
közepette, akik között fényletek, mint csillagok e világban.”

Világunkban a szeretetből van a legnagyobb hiány, és a mi kül-
detésünk, hogy betöltsük az embereknek ezt a legnagyobb
szükségletét. Hogy bemutassuk Isten szeretetét, a Szentírás
üzenetén keresztül és életünkben megnyilvánuló módon. Sátán
hamis vallások sokaságával téveszti meg és hiteti el az embere-
ket, a szeretetet is meghamisítva és az érzelmekre hatva vonzza
a tömegeket. Ezzel szemben kell képviselnünk a tiszta, a bűn-
nel meg nem alkuvó, megmentő isteni szeretetet. Ez a lényege
a küldetésünknek, ez teszi hitelessé az evangélium örömhírét is.

„Az irgalmat hordozó utolsó fénysugár, a világnak kegyelmet
hirdető utolsó üzenet Isten jellemének – a szeretetnek – meglátta-
tása. Isten gyermekei mutassák meg Uruk dicsőségét! A saját éle-
tükkel és jellemükkel tegyenek bizonyosságot arról, amit Isten ha-
talma tett értük!” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Találkozás a Völe-
génnyel c. fejelet.)

*Az e heti adomány a Comenius Általános Iskolát támogatja.
– A közösség által alapított szekszárdi általános iskola
működtetésére és támogatására szánt adomány.*

A Szentlélek által való öröm

I Mi a forrása az igazi örömnnek, amely nem a körülményeinktől és földi jólétünktől függ?

Zsolt 16,11 • „Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad, a te jobboldon gyönyörúségek vannak örökké.”

Rm 15,13 • „A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővelkedjete a reménységben a Szent Lélek ereje által.”

Zsolt 4,7–8 • „Sokan mondják: Kicsoda láttat velünk jót? Hozd fel reánk arcodnak világosságát, oh Uram! Nagyobb örömet adsz így szívembe, mint amikor sok az ő búzájuk és boruk.”

.....
.....
.....

Isten azt akarta, hogy az ember örüljön e csodálatos világnak, gyönyörködjön a szép és nemes alkotásokban, és Teremtőjével közösségben élve boldog legyen. Az ellenség, Sátán műve a bűn következményeként megjelenő félelem, keserűség, elégedetlenség, békétlenség, amelyek örömtelen életet eredmé-

nyeznek. De még itt, a szenvedések és a bűn világában is visszakaphatjuk Krisztus jelenléte által az elveszített örömet. A bűnbocsánat, a szabadulás, az Istennel való közösség, az üdvösség öröme ez, amelytől semmilyen földi veszteség vagy bánat nem foszthat meg bennünket.

„Vannak, akik úgy gondolják, hogy a vidámság ellentmond a keresztény jellem méltóságának, azonban ez tévedés. A **menny maga az öröm**. Ha összegyűjtjük lelkünkben a menny örömét, és amennyire lehetséges, kifejezzük azt szavainkkal és magatartásunkkal, ez kedvesebb mennyei Atyánk előtt, mintha komorak és szomorúak volnánk. A **Jézusnak végzett szívélyes, készséges szolgálat napfényes vallást von maga után**. Azok, akik közvetlen közletről követték Jézust, nem voltak komorak. Krisztusban örök világosság, béke és öröm van. Inkább Krisztusra van szükségünk, és kevésbé a világiasságra, inkább Krisztusra, és kevésbé önzésre.”

„Nagy tévedés azt hinni, hogy Isten szívesen látja gyermekei szenvedését. Az egész mennyet érdekli az ember boldogsága. Mennyei Atyánk egyetlen teremtménye elöl sem zárja el az öröm útjait. Csak azt kívánja, hogy azokat az élvezeteket kerüljük, amelyek szenvedéseket és keserű csalódásokat okoznak, szerencsétlenné teszik az életünket, s végül a boldogság és a menny kapuját is bezárják előlünk. A világ Megváltója elfogadja az embereket úgy, ahogy vannak, minden vágyukkal, gyengeségükkel és tökéletlenségükkel együtt. Szent vérével nemcsak bűneinktől megtisztítani és megváltani akar bennünket, hanem mindazok forró vágyát is be akarja tölteni, akik készségesen felveszik igáját és hordozzák terhét. Békét és nyugalmat kíván nyújtani mindazoknak, akik az élet kenyeréért jönnek Őhöz. Csupán oly kötelességeket hárít ránk, amelyek földi lépteinket az áldások magaslatai felé irányítják, ahová az engedetlenek sohasem juthatnak el. Az az igazán örömteljes élet, ha Krisztus, a dicsőség reménye bennünk lakozik.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Öröm c. fej.; *Krisztushoz vezető lépések*, Odaadás c. fej.)

2 Miért találunk a Szentírásban olyan sok felhívást arra, hogy örvendezzünk? Mit jelenthet az „Úrban való öröm”? Milyen örök kincsek birtokában lehet az Istenben bízó ember?

Zsolt 32,11 • „Örüljete az Úrban, vigadozzatok, ti igazak! Örvendezzete mindnyájan, ti egyeneslelkűek!”

Ésa 61,10 • „Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben, mert az üdv ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett körül, mint vőlegény, aki pap módon ékíti fel magát, és mint menyasszony, aki felrakja ékességeit.”

Rm 14,17 • „Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm.”

1Krón 29,9 • „Örvendezett a sokaság, hogy szabad akaratukból adtak, mert tiszta szívből adakoztak az Úrnak, Dávid király is nagy örömmel örvendezett.”

Lásd még: Zsolt 51,14; Péld 10,28; Jer 15,16; Jn 16,24; 1Thess 2,19–20; Lk 15,32

.....

.....

A fenti igék és személyes tapasztalataink alapján gyűjtsük össze, gondoljuk át, hogy mennyi minden adhat örömet az igazán megtért, Krisztussal közösségben élő hívőknek!

„Hiszen a keresztények már ebben az életben is a Krisztussal való közösség örömteli részesei; szemlélhetik szeretetének fényét, és élvezhetik állandó jelenlétét. Életünk minden egyes lépése közelebb vihet Jézushoz, mindinkább megtapasztaljuk szeretetét, és lépésről lépésre megközelíthetjük az örök béke dicső honát. Azért ne vessük el Istenbe vetett bizalmunkat, hanem legyen erősebb, mint valaha!” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Öröm az Úrban c. fejezet)

3 Hogyan tudunk örülni a szenvedések, földi küzdelmek ellenére is?

Fil 4,4 • „Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete!”

2Kor 12,9 • „És ezt mondta nékem: »Elég néked az én kegyelem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el.« Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért, mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.”

Ap csel 5,41 • „Ők annakokáért örömmel mentek el a tanács elől, hogy méltókká tétettek arra, hogy az ő nevéért gyalázattal illettessenek.”

Vö. Zsid 10,34; Mt 5,10–12

2Kor 8,2 • „A nyomorúság sok próbái közt is bőséges az ő örömük, és igen nagy szegénységük jószívűségük gazdagságává növekedett.”

.....

Pál apostolnak sokféle küzdelemben, testi-lelki szenvedésben volt része, mégis mindenkor tudott örülni. A börtönből írta a Filippiben lakó keresztényeknek, hogy örüljenek vele együtt, fájdalommal járó betegségét is elfogadta panasz nélkül, sőt „örömet”. Az első keresztények igazságtalan üldöztetést, vagyonekbozást, megvesszőzést, fogságot is elszenvedtek, mégis örömtelibb, hálásabb és boldogabb volt az életük, mint a mai, békében és jólétben élő hívőknek. El kell gondolkodnunk ezen, és megvizsgálni a szívünket: mi az igazi érték és örömforrás számunkra? Nem látjuk-e nagyobbnek Sátán munkáját az Isten

által adott értékeknél és örömeknél? A következő sorokban Ellen G. White arról a tapasztalatáról számol be, amikor ausztráliai tartózkodása során hosszú hónapokig súlyos ízületi gyuladásban szenvedett (ekkor írta a *Jézus élete* című könyvet):

„Örülök, hogy az Úr jóságáról és áldásáról írhatok nektek. Még gyenge vagyok, de állapotom javul. A nagy Orvos munkálkodik értem, és én dicsőíteni akarom szent nevét. Végtagjaim erősödnek, noha vannak fájdalmaim, ezek mégsem közelítik meg azokat, melyeket az elmúlt tíz hónapban átéltem. Most már annyira megerősödtem, hogy ha korlátba kapaszkodom, segítség nélkül tudok a lépcsőn közlekedni. Egész hosszú betegségem alatt Isten áldása nyugodott rajtam. Legerősebb küzdelmeimben a heves fájdalom közepette is így bátorított engem: »Bízd magad az én kegyelmemre.« Ha egyes napokon a fájdalom már-már elviselhetetlenné vált és nem tudtam aludni, hitben Jézusra néztem, és Ő velem volt. A sötét árnyak tovatűntek, ünnepélyes fényesség vett körül, és az egész szobát betöltötte mennyei jelenlétének dicsősége. Úgy éreztem, hogy szívesen vállalom a szenvedést, ha ilyen értékes kegyelemben van részem. Tudtam, hogy Isten jó és kegyes, telve irgalommal, részvétellel és szelíd szeretettel. Gyámoltalanságomban és szenvedéseimben lelkem és ajkam az Ő dicsőretével volt tele. Vigasztalgattak és erősítettek azok a gondolatok, hogy milyen rossz helyzetben lennék az Ő megtartó kegyelme nélkül. Szemeim még látnak, értelmem világos, és lelkem még sohasem látta tisztábban az igazság szépségét és értékét. Mily gazdag áldások ezek! A zsoltárossal együtt mondtam: »És nekem mily kedvesek a Te gondolataid, Istenem! Mily nagy azoknak summája. Számlálgatom őket, többek a fövenynél, felszerkenek, s mégis veled vagyok.« (Zsolt 139,17–18)»

„Ha nem vagy jókedvű és boldog, ne beszélj az érzéseidről! Ne vess árnyat mások életére! A rideg, napfénytelen vallás egy lelket sem vonz Krisztushoz, inkább Sátán csapdájába űzi. Lehangelő élményeid helyett gondoldj a Krisztus nevében igényelhető erőre! Képzleted ragadja meg a láthatatlan dolgokat! Gondolataid te-

relődjének Isten irántad való csodálatos szeretetének bizonyosságaira! A hit képes eltérni a próbát, ellenállni a kísértésnek, elviselni a csalódást. Jézus a szószólónk. Közbenjár értünk, és mindent megad nekünk, amire szükségünk van.” (Ellen G. White: Krisztushoz vezető lépések, Öröm az Úrban c. feje.)

4 Hogyan lehet hiteles az általunk hirdetett evangélium örömhíre? Miről tesz bizonyóságot a komor, gondterhelt, örömtelen keresztény élete?

Ésa 61,1 • „Az Úr Isten lelke van énrajtam azért, mert föl-kent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást.”

Ap csel 2,46 • „Mindennap egy akarattal kitartva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesedtek eledelben örömmel és tiszta szívvel. Dicsérve Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporította a gyülekezetet az üdvözülőkkel.”

Ap csel 20,24 • „De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csakhogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyóságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.”

Ésa 40,9 • „Magas hegyre menj fel, örömmondó Sion! Emeld föl szódat magasan, örömmondó Jeruzsálem! Emeld föl, ne félj! Mondd Júda városainak: Ímhol Istene-tek! Ímé, az Úr Isten jó hatalommal, és karja uralkodik! Ímé, jutalma vele jó, és megfizetése Őelőtte.”

Jézus örömet hirdetett és örömet adott a bűntől és szenvedé-
sektől meggyötört embereknek. Követői is hálás, örvendező
szívvel indultak el, hogy másokkal is megosszák az üdvösség
örömhírét. Az első keresztények nem tehernek, áldozatnak
tekintették a Krisztusnak végzett szolgálatot, hanem hatalmas
kiváltságnak, és ennek meg is volt az eredménye. Ezrek tértek
meg, és adták tovább ők is másoknak az evangéliumot.

Mindannyian tudjuk, hogy az evangélium örömhírt jelent,
mégsem tölt el bennünket igazi örömmel az, hogy a legfőbb
kincs birtokában lehetünk, és azt másokkal is megoszthatjuk.
Megengedjük-e azt, hogy a napi gondok, vagy a világban ta-
pasztható rideg és borúlátó szemlélet bennünket is megter-
heljenek? Várhatjuk-e így, hogy az emberek készségesen, nyi-
tott szívvel fogadják üzenetünket, és örömmel vállalják Krisz-
tus követését? Ha az evangélium hirdetői maguk sem értéke-
lik a megváltás ajándékát, nem tudják az embereket meggyőz-
ni arról, hogy Isten boldog, örömteli életre hívja őket. Amit
ma sokan a Lélek gyümölcseinek vélnek, a mesterkélt, felfoko-
zott vidámság, amit hangos zenével, tánccal, tapsal próbálnak
kiváltani, nem Krisztus lelkületét tükrözi. Az igazi keresz-
tényt a belső békét sugárzó, nyugodt derű jellemzi, amely nem
harsány és nem hatásvadász.

*„Ne tegyünk olyan benyomást az emberekre, hogy a kereszté-
nyek élete bús, örömtelen. Ha Jézusra nézünk, meglátjuk a kö-
nyörületes Üdvözítőt, akinek arcáról fény árad ránk. Ahol az Ő
Lelke uralkodik, ott béke lakozik. Ott öröm is lesz, mert Istenbe
vetett nyugodt, szent bizalom jellemzi a hívőt. Krisztus örvend,
ha követői megmutatják, hogy bár emberek, de az isteni termé-
szet részesei. Nem szobrok, hanem élő férfiak és nők. Az isteni
kegyelem harmatától felfrissült szívük megnyílik, és kitárul az
igazság Napja előtt. A rájuk áradó világosságot visszatükrözik
másokra a krisztusi szeretettől fénylő tetteikben.”*

*„A keresztények hivatása, hogy a menny felé vezető úton a vi-
lágosság hordozói legyenek, és a Krisztusról rájuk sugárzó fényt*

szétáraszák az egész világra. Legyen életük és jellemük olyan, hogy általa Krisztusról és szolgálatáról az emberek helyes fogalmat alkothassanak.

*Ha tényleg Krisztust képviseljük, Isten szolgálatát oly vonzó-
nak tüntetjük fel, amilyen az a valóságban. Azok a keresztények,
akik állandóan szomorkodnak, zúgolódnak és panaszkodnak,
helytelen színben tüntetik fel Istent és a keresztény életet. Azt a
benyomást keltik, mintha Istennek nem tetszene, ha boldognak
látja gyermekeit, és így hamis bizonyosságot tesznek mennyei
Atyánkról.”*

*„Sokan tévesen képzelik el Krisztus jellemét és életét. Azt hi-
szik, hogy nem volt életében melegség és napfény, hogy mindig
komoly, szigorú és örömtelen volt. Ilyen komor nézetek gyakran
az egész keresztény élettapasztalatot beárnyékolják. Gyakran
hallhattuk, hogy Jézus sírt, de sohasem látták őt nevetni. Üdvö-
zítőnk tényleg a fájdalomak embere volt, ismerte a gondot és szo-
morúságot, mert szíve minden emberi nyomorúság előtt nyitva
volt. Bár élete az önmegtagadás élete volt, melyet fájdalom és
gond árnyékol be, de kedélye, lelkülete nem volt borús. Arcvo-
násai nem tükröztek haragot és bosszúságot, mindig békés, derűs
volt. Szívéből az élet kimeríthetetlen forrása áradt, s bárhová
ment is, nyugalmat, békét, örömet és vidámságot vitt. Üdvözi-
tőnk élete állandóan a legmélyebb és legszentebb komolyságot
árasztotta, de sohasem volt szomorú vagy komor. Azok életét,
akik Őt példaképüknek tekintik, szent és komoly célok fogják be-
tölteni; személyes felelősségük teljes tudatában lesznek. Tartóz-
kodnak a könnyelműségtől, többé nem találnak örömet hangos
mulatozásokban, nyers tréfálkozásban. Jézus Krisztus hite a vi-
zek árjához hasonló békét nyújt. Az öröm fényét nem oltja ki, a
mosolyt nem hamvasztja el az arcokról. Krisztus nem azért jött a
földre, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon; s ha
szeretete uralja szívünket, követni fogjuk példáját.” (Ellen G. White:
Jézus élete, A menyegzői ünnepeken c. fej.; Krisztushoz vezető lépések, Öröm az
Úrban c. fej.)*

5 Milyen örömforrásokat adott még a Teremtő, amelyeket szintén értékelnünk kell?

5Móz 26,11 • „Találj örömet mindabban a jóban, amelyet ad néked az Úr, a te Istened, és a te házadnépének.”

5Móz 16,15 • „...mert megáld téged az Úr, a te Istened minden termésedben, és kezeid minden munkájában, azért örvendezz igen!”

Zsolt 104,24 • „Mily számtalanok a te műveid, Uram! Mindazokat bölcsen alkottad meg, és betelt a föld a te gazdagságoddal.”

.....
.....

Isten körülvelt bennünket szeretetének megannyi bizonyítékával: a virágok szépsége, illata, a kívánatos gyümölcsök, a játékos állatvilág, a szeretetteljes emberi kapcsolatok mind azért adattak, hogy örömet találjunk bennük. Ha nem vesszük észre, nem értékeljük adományait, Teremtőnket szomorítjuk meg, aki mindezt nekünk ajándékozta. Örülhetünk annak is, hogy erőt, képességet kapunk munkánk végzéséhez, hogy mi is létrehozhatunk értékes, hasznos és szép alkotásokat. Örömlenket egymással is megoszthatjuk: a keresztény életben is helye van a társas összejöveteleknek, ahol egymás jelenlétében felüdülünk és megpihenünk. Sokszor éppen erre nem marad idő a családi vagy testvéri közösségben. Gondoljuk át, hogyan változtathatunk ezen, tervezzünk olyan közös programokat, amelyek lelkileg is építőek, és ahol örömteli tapasztalatainkat megoszthatjuk egymással!

„Jézus minden formájában megfeddte az önző vágyak kielégítését, de társaságkedvelő volt. Bármilyen rendű-rangú ember vendégszeretetét elfogadta. Ellátogatott gazdagokhoz és szegényekhez, műveltekhez és tanulatlanokhoz, és arra vágyott, hogy

gondolataikat a mindennapi élet problémáiról a lelki, örök értékek magasságába emelje. Sohasem engedett meg kicsapongást, viselkedésére nem vetett árnyékot világias könnyelműség. Kedvét lelte azonban az ártatlan, örömteli jelenetekben, és részvételével megszentelte a társasági együttlétet. Az izraelita esküvő nagy hatású alkalom volt, amelynek öröme nem volt visszatetsző az Emberfia számára. Azzal, hogy jelen volt ezen a menyegzőn, Jézus tiszteletét fejezte ki a házasság mint isteni intézmény iránt.”

„Éppoly kötelességünk leküzdeni a búskomorságot, az elégedetlen gondolatokat és érzéseket, mint imádkozni. Ha úton vagyunk a menny felé, Atyánk háza felé, hogyan járhatunk végig sóhajtozva, panaszkodva, siránkozva, mint egy gyászmenet? Azok az állítólagos keresztények, akik állandóan panaszkodnak, és akik a jókedvet és vidámságot bűnnek tartják, nem tudják, mi az igazi vallás. Akik élvezettel sajnálkoznak minden miatt, ami a természet világában lehangoló, akik nem a gyönyörű élő virágokat szedik, hanem a halott leveleket nézik, akik nem látnak szépséget a fenséges hegycsúcsokban és az élénk zöld völgyekben, akik nem hallják meg a természet vidám hangjait, a nyitott fül számára kedves zenét, azok nem Krisztuséi. Homályt és sötétséget gyűjtenek, pedig fényben járhatnának, sőt szívükben felragyoghatnának az Igazság Napjának gyógyító sugarai.

Ne engedd, hogy a mindennapi élet gondja-baja szomorítsa lelkedet és elborítsa elmédet! Ha mégis megengeded, mindig lesz valami, ami ingerelni és bosszantani fog. Az élet olyan, amelyenné tesszük, és azt találunk, amit keresünk. Amikor szomorúságot és bajt keresünk, amikor lelkiállapotunk miatt felnagyítjuk a kis nehézségeket, akkor bőven találunk olyasmit, ami lefoglalja gondolatainkat, és csak arról beszélünk majd. De ha a dolgok napfényes oldalát szemléljük, elég okot találunk a vidámságra és boldogságra. Ha mosolygunk, visszamosolyognak ránk, ha kellemes, vidám szavakat szólunk, annak visszahangja visszatér hozzánk.

„»A vidám elme jó orvosságul szolgál.« (Péld 17,22) Hála, öröm, jóindulat, az Isten szeretete és gondviselése iránti bizalom – ezek az egészség legnagyobb biztosítékai. Ez volt az izraeliták számára az élet igazi vezérelve. Az út, amelyet évente háromszor tettek meg Jeruzsálemben az ünnepek alkalmából, az egyheti együttlét a sátoros ünnepen lehetőséget adott a szabadban való felfrissülésre és a társas életre. Ezek az ünnepek az örövendezés alkalmai voltak, amelyeket még kedvesebbé és kellemesebbé tett az idegenek, a lévíták és a szegények vendégszerető fogadtatása.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A menyegzői ünnepségen c. fejj.; *Boldog otthon*, Vidámság c. fejj.; *A nagy Orvos lányomán*, Egészségügyi követelmények c. fejj.)

6 Mikor lesz igazán teljessé a megváltottak öröme, és hogyan tölti be ez az öröm az egész világmindenséget?

Ésa 25,9 • „És szólnak ama napon: Ímé Istenünk, akit mi vártunk, és aki megtart minket, ez az Úr, akit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában!”

Jel 19,6 • „Hallottam mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát, mondván: Alleluja! Mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható. Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát.”

Ésa 35,10 • „Hisz az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek; örök öröm fejükön, vigasságot és örömet találnak, eltűnik a fájdalom és sóhaj.”

.....

.....

Ezen a földön, a bűn és a szenvedések világában nem remélhetünk felhőtlenül örömteli életet. Örömünk is csak azért lehet,

mert Krisztus által reménységünk van, hogy Ő megszabadít bűneinkből, és előretekinthetünk a tiszta, boldog és „örök örömmel” teli életre.

„A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. A legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig minden tökéletes szépségével és felhőtlen boldogságával hirdeti, hogy Isten a szeretet.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 602. o.)

*Az e heti adomány az ingatlanalapot támogatja.
– Gyülekezeti ingatlanok vásárlására és felújítására
szánt pénzüsszeg.*

„Isten békessége, amely minden értelmet felülhalad...”

1 Miért jellemzi világunkat a nyugtalanság, békétlenség, háborúság?

Ésa 48,18 • „Vajha figyelmeztél volna parancsolataimra! Olyan volna békességed, mint a folyóvíz, és igazságod, mint a tenger habjai.”

Ésa 48,22 • „Nincs békesség, így szól az Úr, az istenteleneknek!”

Rm 3,16 • „Útjaikon romlás és nyomorúság van. És a békesség útját nem ismerik.”

.....

.....

Az Isten iránti engedetlenség, a bűn megfosztotta az embereket a lelki békességtől. Félelem, aggodalom, harag, irigység uralja világunkat, pedig mindenki vágyik a békére, nyugalomra. Rajtunk is könnyen úrrá lehet a nyugtalanság, ha nem vagyunk állandóan közösségben a békesség forrásával, Krisztussal.

„Sok embernek nincs sem békéje, sem nyugalma. Sokan állandó izgalomban vannak, és engedik, hogy az indulat és a szenvedő

dély uralja szívüket. Nem tudják, mit jelent békét és nyugalmat találni Krisztusban. Olyanok, mint a horgony nélküli hajó, melyet ide-oda hány a szél. De azok, akiknek elméjét a Szentlélek irányítja, alázatosan és szelíden járnak, mert Krisztus seregében dolgoznak, aki tökéletes békét ad nekik. Míg azok, akiket nem a Szentlélek irányít, olyanok, mint a háborgó tenger.” (Ellen G. White: „A Szentlélek eljő reátok”, 73. o.)

2 Hogyan töltheti be lelkünket a Krisztus által megígért békesség?

Jn 14,27 • „Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, se ne féljen!”

Rm 5,1 • „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.”

2Kor 5,19 • „Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nékik a bűneiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel!”

.....

.....

Igazi, maradandó békesség csak úgy nyerhető el, ha letesszük bűneink terhét, aggodalmainkat, félelmeinket, és minden nyomasztó gondunkat Isten elé. Így Krisztus által bűnbocsánatot és lelki nyugalmat nyerhetünk.

„Ez a békesség nem olyasvalami, amit Krisztus önmaga nélkül ad. Ez a békesség Krisztusban rejlik, és csak akkor kaphatjuk meg, ha magát Krisztust is elfogadjuk. Krisztus az élet kútforrása. Jobban megismerni Őt – erre van szükségük az embereknek.

Türelmesen, szelíden és mégis határozottan kell tanítani őket arra, hogyan tárhatják ki egész lényüket a menny gyógyító hatása előtt. Ha Isten szeretetének napsugara fénnel árasztja el a lélek homályos zugait, akkor eltűnik a nyugtalanság, kimerültség, elégedetlenség, és megelégedett öröm eleveníti meg a lelket, erősíti és gyógyítja a testet.”

„Maradandó békesség – kik érik ezt el? Csak akkor találjuk meg, ha elhagyjuk minden önfelmagasztalásunkat, nagyravágyásunkat, megtagadjuk önmagunkat, és elfogadjuk Krisztus útjait. Meg kell tanulnunk az Ő alázatát és szelídségét, mielőtt ígéretei beteljesedhetnének rajtunk. »Nyugalmat találtak a lelketeknek.« (Mt 11,29)”

„Krisztus szíve tökéletes harmóniában volt Istennel, és békéje is tökéletes volt. Sohasem kábította el a dicséret, nem törte le sem a bírálát, sem a csalódás. A leghevesebb ellenállás és a legkegyetlenebb bánásmód mellett is megőrizte rettenthetetlen bátorságát. Állítólagos követői közül azonban sokak szíve aggódik, remeg, mert félnek Istenre bízni magukat. Nem adják át magukat teljesen, mert visszarettennek az ilyen mérvű alárendelés következményeitől. Pedig ha ezt nem teszik meg, nem találhatnak békességet.

Az önszeretet hoz békétlenséget. Ha fentről születünk, ugyanaz a gondolkodás hat át bennünket is, ami Jézust – ez készítette, hogy megalázza magát és megmentsen minket. Ekkor nem keressük a legmagasabb polcot, arra vágyunk, hogy Jézus lábainál ülhessünk, tőle tanulhassunk. Megértjük, hogy munkánk értéke nem az szabja meg, mekkora port verünk fel, mekkora zajt csapunk a világban, vagy milyen aktívak, buzgók vagyunk a magunk erejéből. Munkánk értéke azzal arányos, amilyen mértékben a Szentlélekből részesülünk. Az Istenben való bizodalom szentebb magasságokba emeli az elmét, úgyhogy nyugalomban őrizhetjük meg lelkünket.” (Ellen G. White: A nagy Orvos lábnymán, Test és lélek kölcsönhatása c. fej.; „A Szentlélek elő reátok”, 297. o.; Jézus élete, A hívás c. fej.)

3 Mikor lesz nyilvánvalóvá, hogy igazán bízunk-e Istenben? Megőrizhető-e a lelki békesség nehéz küzdelmek és veszélyhelyzetek idején is?

Ésa 26,3 • „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel tebenned bízik.”

Mk 4,38–40 • „Nagy szélvihar támadt, a hullámok pedig becsaptak a hajóba, annyira, hogy már-már megtelt. Ő pedig a hajó hátsó részében, a fejaljon aludt. És fölkelítették őt, és mondták néki: »Mester, nem törődsz vele, hogy elveszünk?« És felkelvén megdorgálta a szelet, és mondta a tengernek: »Hallgass, némulj el!« És elállt a szél, és lett nagy csendesség. És mondta nékik: »Miért vagytok ily félnékek? Hogy van, hogy nincsen hitetek?«

„Amikor Jézust felkeltették a viharban, teljesen nyugodt volt. Szavaiban, tekintetében nyoma sem volt a félelemnek, mert nem volt félelem a szívében. Am nem a mindenható erő birtokában volt nyugodt. Nem az ég, föld és tenger Uraként pihent csendben a hajóban a viharos tengeren. Ezt a hatalmat letette, és kijelentette: »Én semmit sem cselekedhetem magamtól.« (Jn 5,30) Jézus az Atya hatalmában bízott. Hitt Atyja szeretetében és gondviselésében, s a vihart lecsendesítő szó hatalma Isten hatalma volt. Ahogyan Jézus hittel pihent Atyja gondviselésében, úgy kell nekünk megpihenniünk Megváltónk gondoskodásában. Ha a tanítványok bíztak volna Jézusban, megőrizhették volna békességüket. A veszélyben megnyilatkozó félelmük nyilvánvalóvá tette hitetlenségüket. Abbeli erőfeszítésükben, hogy megmeneküljenek, megfélemedeztek Jézusról, és csak akkor fordultak hozzá, aki segíthet rajtuk, amikor magukban már nem bízhattak. Milyen gyakran szerzünk a tanítványokéhoz hasonló tapasztalatot! Amikor

lecsap ránk a kísértés vihara, rettenetes villámok cikáznak, a hullámok átcsapnak rajtunk, mi egyedül küszködünk a viharral, mert elfelejtjük, hogy Valaki segíthet. Saját erőnkben bízunk, míg reményünk porba hull, s már-már elveszünk. Akkor eszünkbe jut Jézus, és ha Őt hívjuk, hogy mentsen meg, nem kiáltunk hiába. Bár szomorúan megrója hitetlenségünket, önbizalmunkat, sohasem tagadja meg a szükséges segítséget. Legyünk szárazföldön vagy vízben, ha Megváltónk a szívünkben él, nem kell félnünk. Üdvözítőnkbe vetett élő hitünk lecsendesíti az élet tengerét, és olyan módon szabadít meg a vészből, ahogy azt a legjobbnak ítéli.

A vihar lecsendesítésében egy másik lelki tanulság is rejlik. Minden ember tapasztalata igazolja a Szentírás szavainak igazságát: »A hitetlenek olyanok, mint egy háborgó tenger, amely nem nyughatik... Nincs békesség, szól Istenem, a hitetleneknek!« (Ésa 57,20–21) A bűn tönkretette békességünket. Míg az ént meg nem fékezzük, nem lelünk nyugalmat. A szív parancsoló szenvedélyeit nem irányíthatja emberi erő. Itt éppoly tehetetlenek vagyunk, mint a tanítványok a dühöngő vihar lecsendesítésében. Ő viszont, aki a galileai hullámokat lecsendesítette, a béke szavait mondja minden léleknek. Bármily vad is a vihar, aki Jézushoz kiált: »Uram, mentes meg!«, az megszabadul. Kegyelme megbékíti a lelket Istennel, lecsendesíti az emberi szenvedélyek küzdelmét, szeretetében megpihen a szív.» (Ellen G. White: Jézus élete, Hallgass és némulj el! c. fej.)

4 Mit tehetünk a békességet nem találó, háborgó, sokszor bennünket is megbántó emberekért?

Mt 5,9 • „Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak.”

Zsid 12,14 • „Kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.”

Jak 3,18 • „Az igazság gyümölcse pedig békeségben vetetik azoknak, akik békeségen munkálkodnak.”

Rm 12,18 • „Ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békeségesen éljtek.”

2Kor 5,18 • „Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát.”

A hegyi beszédből idézett ige görög kifejezése azt is jelenti: *békességszerzők, békességet teremtők*. A Szentírás nemcsak arra int, hogy igyekezzünk a békeség megőrzésére a magunk részéről, hanem ránk van bízva a „békeség evangéliuma”, a „békéltetés szolgálata”, hogy az embereket a békeség forrásához, Krisztushoz vezessük. Ennek az üzenetnek azonban csak akkor lesz hitele, ha mi magunk megbékéltünk Istennel, és ez emberi kapcsolatainkban is megnyilvánul. Akkor a belső, lelki békét nem vehetik el tőlünk sem az igazságtalan támadások, sem a mindennapi bosszúságok. Próbáljuk meg naponta át-gondolni, megvizsgálva magunkat, hogy milyen üzenetet közvetítettek szavaink, arckifejezésünk, munkálkodtunk-e mások békességéért, vagy a miénket is hagytuk elrabolni.

„Aki Istennel összhangban él, részese a mennyei békeségnek, és áldásos befolyását másokra is szétárasztja. A békeség Lelke harmatként üdíti fel azt a szívet, amely megfáradt a világi hajszában, és azt megelégelte. Krisztus a béke üzenetével küldte szét követőit a világra. Aki nyugodt és tiszta életének csendes és láthatatlan befolyása által Krisztust nyilatkoztatja ki, aki beszéde és példaadása által embertársait rábírja a bűn elhagyására, és arra, hogy szívét teljesen átadja Istennek, az ilyen ember békességszerző.”

„Ez a béke nem a világhoz való alkalmazkodás eredménye. Krisztus sohasem szerzett békét a gonosszal kiegyezve. A Krisztus

tanítványaira hagyományozott béke inkább belső, mint külső béke; ez marad meg követőinek az eljövendő harcokban és küzdelmekben is.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről, Kik a boldogok?* c. fej.; *Az apostolok története, A szanhedrin előtt c. fej.*)

5 Hogyan lehet maradandó a lelki békességünk?

Ap csel 16,25 • „Éjfél tájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekkel dicsőítették Istent. A foglyok pedig hallgatták őket.”

Fil 4,7 • „Isten békessége, amely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”

Kol 3,15 • „Isten békessége uralkodjék a szívetekben, amelyre el is hívattatok egy testben; és háládatosak legyetek.”

Vö. 2Thess 3,16

.....

.....

Pál apostol lelkében valóban Isten békessége lakott. Naponta hittel rábízta magát, és bármi történt is vele, az nem zavarhatta meg közösségét Krisztussal, sőt inkább megerősítette. Filippiben igazságtalanul megverték, megalázták, bebörtönözték, de fizikai fájdalmai és a kegyetlen eljárás ellenére társával együtt Istent dicsérő éneket énekeltek éjszaka. Az őket hallgató foglyok és a börtönőr ezen az éjszakán megismerték Pál és Silás békességének forrását, és maguk is megbékéltek Istennel. Vizsgáljuk meg, sokszor mi uralja a gondolatainkat! Sátán tettei, a sok gonoszság, igazságtalanság, vagy pedig Isten hatalma és szeretete van a tekintetünk előtt? Ne engedjük, hogy

bármilyen is elszakítson bennünket a lelki békeség egyedüli forrásától, hanem „uralkodjék a szívünkben” Isten békesége.

„Az apostolok abban a gyötrelmes helyzetben, amelybe belekényszerítették őket, borzalmas kínokat szenvedtek, de nem lázadoztak. Sőt ellenkezőleg, a börtöncella sötétjében és vigasztalanságában egymást bátorították énekekkel és imával. Dicsérték és dicsőítették Istent, mivel méltónak találta őket, hogy szent ügyéért gyalázatot szenvedjenek. (...) A többi fogoly csodálkozva hallgatta a belső tömlőcből kicsendülő énekeket és imákat. Eből a komor cellából eddig csak kiáltások és sóhajok, káromkodások és esküdözések zavarták meg az éjszaka csendjét, még sohasem hallottak onnan imákat és dicsénekeket felhangozni. Az örök és a foglyok csodálkozva kérdezték egymástól: vajon kik lehetnek ezek az emberek, akiket megkínóztak, hideget és éhséget szenvednek, mégis derűsek és lelkesek. (...) A börtönőr ámulva hallgatta a fogoly apostolok imáit és énekeit. Amikor bekísérték őket, látta vérző sebeiket, lábukat pedig ő maga tétette kalodába. Azt várta, hogy gyötrelmes sóhajok és káromkodások hallatszanak majd, ehelyett dicsénekeket és imákat hallott. (...)

Reszketett, amikor látta, hogy Isten haragja miként nyilvánult meg a földrengésben, és rettegvé gondolt arra, hogy a foglyok elmenekülése miatt önkezeivel akart véget vetni életének. Azonban mindez már igen jelentéktelennek látszott előtte az új, megdöbbentő félelemhez képest, amely lelkét nyugtalanította, és csak arra vágyott, hogy elnyerje azt a nyugalmat és örömet, amelyet az apostolok a szenvedések és megkínzás közepette tanúsítottak.”

„Ne légy bosszúálló! Amennyire csak teheted, számolj fel mindent, ami félreértésre adhatna okot! Kerüld a gonoszságnak még a látszatát is! Tégy meg a békeségért mindent, amit elveid feladása nélkül megtehetsz! »Ha ajándékosdat az oltárra viszed, és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasza van ellened: hagyd ott az oltár előtt az ajándékosdat, és menj el, előbb békéld meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel az ajándékosdat.« (Mt 5,23–24) Amíg ezen a földön élünk, áldatlan

hatásoknak vagyunk kitéve. Bosszúságok teszik próbára idegeinket. De ha jó lelkülettel viseljük el ezeket, jellemünkben keresztény vonások fejlődnek ki. Ha Krisztus bennünk lakik, türelmesek, kedvesek és elnézőek leszünk, vidámak a bosszúságok közepette is. Miközben napról napra és évről évre legyőzzük énünket, nemes lelkű hőökké formálódunk. Ezt kaptuk feladatként, de Jézus segítségével, kitartó igyekezet, rendíthetetlen elhatározás, folyamatos éberség és szüntelen imádkozás nélkül ezt nem lehet megvalósítani. Mindenkinek meg kell vívnia a maga egyéni harcát. Közreműködésünk nélkül Isten sem tudja jellemünket nemessé és életünket hasznossá tenni. Akik kitérnek a harc elől, nem érzik a győzelem ízét és örömét sem.” (Ellen G. White: Az apostolok története, Távoli országokban c. fejj.; A nagy Orvos lábnyomán, Kapcsolataink c. fejj.)

6 Mivel ámitották a népet már a múltban is a hamis próféták? Miért olyan népszerű a hamis békesség ígérete?

Jer 23,16–17 • „Ezt mondja a Seregek Ura: Ne hallgassátok azoknak a prófétáknak a szavait, akik néktek prófétálnak, elbolondítanak titeket: az ő szívük látását szólják, nem az Úr szájából valót. Szüntelen ezt mondják azoknak, akik megvetnek engem: »Azt mondta az Úr: Békességetek lesz néktek és mindenkinek, aki az ő szívének keménysége szerint jár.« Ezt mondták: »Nem jó reátok veszedelem!«”

Jer 6,14 • „Hazugsággal gyógyítgatják az én népem leányának romlását, mondván: »Békesség, békesség!«, és nincs békesség!”

.....
.....
A legtöbben olyan békességre vágnak, amely megtűri a bűnt, és nem követel önfeláldozást. Azt szeretnék, ha önző vágyaik

szerint élhetnének, és ebben senki nem akadályozná őket. A hamis próféták tanítása minden időben azért volt népszerű, mert nem az Istennel való megbékélést, a bűnbánatot és az igaz életet hirdette, hanem külső békességet és anyagi jólétet ígért. Ma is azok a vallások vonzzák leginkább az embereket, ahol nem kell áldozatot hozni, engedelmeskedni Isten törvényének, megtagadni önző vágyaikat, és emellett még lelki békét is ígérnek. Különösen népszerűek napjainkban a keleti vallások, amelyek azt tanítják, hogy meditációk, lelki gyakorlatok által elérhető a maradandó békesség. Ez azonban csupán önszuggesztió, és az igazán megpróbáló élethelyzetekben többnyire ki is derül, mekkora az értéke ennek a lelki békének. Istennel való megbékélés nélkül öncsalás minden olyan érzés, amely a békesség illúzióját kelti.

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja. – Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

„A szeretet hosszútűrő”

I Hogyan nyilvánul meg Isten hosszútűrése a fellázadt emberrel szemben? Értékeljük-e igazán irántunk tanúsított türelmét?

2Pt 3,9 • „Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják, hanem hosszan tűr értünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.”

Rm 2,4 • „Avagy megveted az ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy az Isten jósága téged megtérésre indít?”

2Pt 3,15 • „A mi Urunk hosszútűrését üdvösségnek tartjátok.”

Lásd még: Lk 13,6–9

Isten kegyelme mutatkozik meg abban, hogy türelmesen vár a bűnösök megtérésére. Jézus a terméketlen fügefa példázatában nemcsak Isten türelméről szólt, hanem arról is, mennyi mindent tesz közben értünk, hogy életünk megújuljon és jó gyümölcsöt teremjen. Megkísérthet bennünket az a téves elgondolás, hogy csak a romlott világ megtérésére vár Isten, azért nem jött még el Krisztus. Ezzel szemben a Szentírás számos helyen ír arról, hogy Isten türelmét legtöbbször saját né-

pe tette próbára, nemcsak a múltban, hanem a jelenben is. Az elveszettek megmentése is a mi feladatunk lenne, de lelki alkalmatlanságunk, laodiceai vakságunk miatt az Úr rajtunk keresztül nem tud úgy munkálkodni másokért, hogy emberek sokaságához juthasson el az evangélium. Tegyük fel a kérdést: Vajon valóban mi vagyunk azok, akik várjuk a Szentlélek kitöltését, és várjuk Jézus visszajövetelét, vagy pedig ő vár a mi megtérésünkre, hogy végre beengedjük az életünkbe? Ne éljünk vissza Isten türelmével, ne a gonosz szolga magatartása jellemezze életünket, mondván: „Halogatja még az én Uram az eljövetelét!”

A türelem nem engedékenység, és főként nem tehetetlenség Isten részéről. Igazságos ítélete be fog következni, és aki-
ket nem készített megtérésre az irgalmassága, azok szembe-
sülni fognak bűneik következményeivel.

„Isten végtelenül türelmes. Elcsodálkozunk ezen a hosszútűrésen, ha arra gondolunk, hogy állandóan megsértjük szent parancsolatait. A mindenható Isten fékezi saját magát, de kétségkívül megbünteti majd a gonoszokat, akik oly vakmerően dacolnak a Tízparancsolat jogos követelményeivel.

Isten próbaidőt ad az embernek, de Isten türelmének határa van, és a bűnök következménye elkerülhetetlen. Az Úr hosszú ideig elnéző az emberekkel, irgalmában figyelmezteti őket, hogy megmenekülhessenek. De eljön az idő, amikor már nem hallgatja meg az irgalomért könyörgőket, és elpusztítja az igazság világosságát állandóan visszautasító lázadókat, mert könyörületes velük, és azokkal is, akiket a példájukkal befolyásolnának.”

„Sokan gratulálnak maguknak azért, hogy bizonyos bűnöket nem követtek el, de elfelejtik számba venni az elmulasztott jó és nemes tetteket, amelyeket Isten elvárt volna tőlük. Nem elég csupán fának lenni Isten kertjében, gyümölcsöt is kell teremni. Isten számon kér tőlük minden elmulasztott jót, amit kegyelme erejével véghezvihettek volna. A mennyei könyvek nyilvánartása szerint hiába foglalják a helyet. De még az ő helyzetük sem

teljesen reménytelen. Az Isten irgalmát semmibe vevőket és a kegyelmével visszaélőket a türelmes Szeretet még mindig védelmébe veszi. »Annakokáért mondja: Serkenj föl, aki aluszol, és támadj fel a halálból, és felragyog tenéked a Krisztus. Meglássátok annakokáért, hogy mi módon okkal járjatok... Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok.« (Eféz 5,14–16)” (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, Ninive, a nagy város c. fej.; *Korszakok nyomában*, A Szentírás védőbástya c. fej.)

2 Mire tanít bennünket Isten hosszútűrése? Hogyan tesz bizonyosságot a Szentírás arról, hogy a türelem a szeretet egyik legfontosabb megnyilvánulása?

Kol 3,12–13 • „Öltözzetek föl azért mint Isten választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívét, jóságosságot, alázatosságot, szelidséget, hosszútűrést. Elszenvévén egymást, és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna, miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is.”

1 Kor 13,4 • „A szeretet hosszútűrő...”

.....

Isten hosszútűrése által megérthetjük, hogy az igazi szeretet nem csupán az emberek kellemetlen, bántó tetteinek elszenvedésére, hanem az értük való kitartó munkálkodásra is készlet. A türelem nem a rossz dolgok passzív elviselése csupán, hanem a saját lelki fejlődésünket és mások megtérését munkáló magatartás. Türelmetlenségünk sokszor éppen azokkal szemben nyilvánul meg, akik közel állnak hozzánk: családtagjaink, hittestvéreink iránt. Pedig mi is sokszor próbára tesszük mások türelmét saját jellembeli fogyatékoságainkkal, bántó ma-

gatartásunkkal, szeretetlen megnyilvánulásainkkal. Ha megismerjük Isten szeretetét, akkor egyre inkább megtanuljuk elhordozni egymást, minden gyengeséggel együtt.

„Ha megértenénk, hogy Isten milyen türelmes velünk, nem ítélnénk és vádolnánk másokat. Krisztus földi életében mennyire megdöbbenette volna környezetét, ha – miután megismerték Őt – egyetlen vádaskodó, gáncsoskodó vagy türelmetlen szót hallottak volna tőle! Soha ne feledkezzünk el arról, hogy azoknak, akik Krisztust szeretik, a jellemükkel Őt kell képviselniük.”

„Az apostol így biztat bennünket: »Amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben. Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.« (1Pt 1,15–16) Krisztus kegyelme fékezze indulatainkat, irányítsa beszédünket! Munkájáról tanúskodik udvariasságunk, a testvér figyelmessége testvérei iránti, a kedves, bátorító beszéd. Angyalok jelenléte érezhető otthonunkban. Életünk kedves illatot áraszt, amely szent tömjénként száll fel Istenhez. A szeretet kedvességben, szelidségben, béketűrésben és engedékenységben fejeződik ki.”

„Üdvösségünk királya rang, cím, tekintély helyett szolgálai formát vett fel, hogy az emberiség és az istenség között szövetséget kössön. A hívónek Krisztust kell bemutatnia. Embertársai iránt türelmesnek, megbocsátónak kell lennie, telve krisztusi szeretettel.” (Ellen G. White: A nagy Orvos lányomán, Kapcsolataink c. fej.; Krisztus példázatai, A kovász c. fej.; „A Szentlélek eljő reátok”, 74. o.)

3 A béketűrésnek milyen példáit állítja elénk Isten Igéje?

Jak 5,10–11 • „Például vegyétek, atyámfiái, a szenvedésben és béketűrésben a prófétákat, akik az Úr nevében szólottak. Ímé, boldogoknak mondjuk a túrni tudókat. Jób tűrését hallottátok, és az Úrtól való végét láttátok, hogy igen irgalmas az Úr és könyörületes.”

„Jób elveszítette földi javait, betegsége még rokonaiban és barátai-
taiban is undort keltett, de Isten iránti hűsége nem ingott meg. Je-
remiás sem szűnt meg hirdetni az Istentől nyert igazságot, noha
bizonyágtétele annyira felbőszítette a királyt és a hercegeket, hogy
a szennygödörbe dobatták. Istvánt megkövezték, mert a megfeszít-
ett Krisztust prédikálta. Pált börtönbe vetették, megvesszőzték,
megkövezték, és végül megölték, mert Isten hűséges követe ma-
radt a pogányok között. Jánost is száműzték Pátmosz szigetére
»az Isten beszédéért és Jézus Krisztus bizonyágtételéért«.

Az emberi állhatatosság e példái igazolják, hogy Isten ígéretei
bizonyosak, jelenléte állandó, és kegyelme megtart. Bizonyítják a
hit erejét, amely ellenáll a világ hatalmának. A hit munkája, hogy
a legsötétebb órákban Istenben nyugodjunk, és érezzük: bár-
mennyire tombol is a vihar, a kormányt Atyánk tartja kezében.
Csupán hitemünkkel tudunk a mulandó dolgok fölé emelked-
ni, hogy helyesen lássuk az örök valóságok igazi értékét.” (Ellen G.
White: Az apostolok története, Pátmosz c. fej.)

A példaként említett próféták sem voltak természetüknél
fogva türelmesek, hanem Isten Lelke által váltak azzá, aki ne-
velte őket és megerősítette hitüket. Kemény próbákon keresz-
tül tanulta meg Jeremiás is, hogy a hűtlen és hálátlan népért ki-
tartóan fáradozzon. Jób életében egymás után jöttek a legsú-
lyosabb csapások és legkeményebb próbák, ő mégsem lázadt
Isten ellen, állhatatos maradt, és türelmesen várta a szabadít-
ást. Mózesnek is le kellett győznie indulatosságát, ezért az Úr
évtizedeken keresztül nevelte a nyáj mellett, hogy felkészítse
arra a szolgálatra, amelyet valóban türelmesen végzett: népe
vezetésére a hosszú pusztai vándorlás során.

Keressünk még példákat a Bibliában arra, hogyan tanította
szolgáit béketűrésre Isten!

4 Gyengeség-e a béketűrés? Azt jelenti-e a türelem, hogy szó nélkül hagyjuk a helytelen cselekedeteket és az igazságtalanságokat?

Jel 2,2–3 • „Tudom a te dolgaidat, fáradságodat és tűrése-det, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket. Terhet vi-seltél, és béketűró vagy, az én nevemért fáradoztál, és nem fáradtál el.”

1Thess 5,14 • „Kérünk továbbá titeket, atyámfiai, intsétek a rendetleneket, bátorítsátok a félelmes szívűeket, gyámolít-sátok az erőtleneket, türelmesek legyetek mindenki iránt.”

Péld 16,32 • „Jobb a hosszútűró az erősnél; és aki uralko-dik a maga indulatán, annál, aki várost vesz meg.”

.....

.....

Ahogy Isten hosszútűró ugyan, de gyűlöli a bűnt, mi sem al-kudhatunk meg és nézhetjük el az igazságtalan és bűnös csele-kedeteiket. De meg kell tanulnunk elválasztani a bűnt és a bű-nöst. Miközben megfeddjük a bűnt, ne veszítsük el a türelmün-ket, ne legyünk indulatosak vagy gorombák. Ne arra töreked-jünk, hogy a másik embert győzzük le, hanem arra kérjünk erőt, hogy az Úr segítsen győzni önmagunk felett. Csak úgy tudunk másoknak segíteni, ha türelmesen, kitartóan fáradozunk értük.

5 Milyen helyzetek teszik próbára a béketűrésünket?

a) 2Tim 2,24–25 • „Az Úr szolgájának pedig nem kell tor-zsalkodni, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra

alkalmas, türelmes. Aki szelíden fenýíti az ellenszegülőt, ha talán adna nekik Isten megtérést az igazság megismerésére.”

b) 1Kor 4,12 • „Fáradozunk is, tulajdon kezünkkel munkálkodván; ha szidalommal illetetünk, jót kívánunk; ha háborúságot szenvedünk, békességgel tűrjük.”

1Pt 2,19 • „Az kedves dolog, ha valaki Istenről való meggyőződéséért tűr keserőségeket, méltatlanul szenvedvén.”
Vö. Rm 5,3

c) Zsolt 13,2–3 • „Uram, meddig felejtkezel el rólam végképpen? Meddig rejtet el orcádat tőlem? Meddig tanakodjam lelkemben, bánkódjam szívemben naponként? Meddig hatalmaskodik az én ellenségem rajtam?”

.....
.....
„Türelmetlen szavakra sohase válaszolj türelmetlenül! Gondolj arra, hogy »az engedelmes felelet elfordítja a haragot« (Péld 15,1). A hallgatásban csodálatos erő van. A dühös embert a kapott válasz néha csak felbőszíti. De a harag, ha a tapintatos, türelmes ember hallgatásába ütközik, hamar elcsitul.

Amikor éles, gáncsoskodó szavak záporoznak rád, tartsd magad Isten Igéjéhez! Raktározd el agyadba és szívedbe Isten ígéreteit! A durva bánásmódra, igazságtalan vádakra adott dühös válasz helyett mondd el magadnak e drága ígéreteket: »Ne győztesse meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.« (Rm 12,21)»

„Összezsavarodunk mindennapos kis próbáinkban, és megengedjük, hogy ezek sértsenek és háborgassanak minket, elbukunk, és így botránnykővé válunk mások számára. Pedig a legnagyobb áldások a mindennapi háborgatások türelmes hordozásából

származnak. Erőt kell gyűjtenünk a nagyobb próbák elviseléséhez. Sátán a legádázabb kísértéseivel gyakorol reánk nyomást, és nekünk meg kell tanulnunk mindig és minden gondunkban Istenhez fordulni.”

„Az irgalmas és hosszútűrő Isten türelmes és elnéző az eltévelyedett, sőt még a kétszínű emberrel is. Krisztus választott apostolai között volt Júdás, az áruló. Meg kell-e lepödnünk, vagy el kell-e csüggednünk azon, hogy munkásai között ma is vannak kétszínű emberek? Ha Ő, aki olvas a szívben, türelmes volt azzal, akiről tudta, hogy el fogja árulni, milyen türelemmel kell veltetnünk nekünk a vétkezők iránt!”

„Ha Isten kegyelme által kitartunk és elviseljük az erős kísértést, ez türelmet, éberséget, állhatatosságot, mélységes, maradó bizalmat eredményez. A keresztény hit diadala az, hogy képessé teszi követőit szenvedni és egyszersmind erősnek maradni; megalázkodni, de éppen alázatosság által győzni. Egész nap az életére törnek, mégis él; hordozza a keresztet, de így nyeri el a dicsőség koronáját.

Miként a bátorság, úgy a türelem is diadalt arat. A türelmes kitartás a megpróbáltatások közepette éppúgy nyerhet lelkeket Krisztusnak, mint a bátor kiállítás. Az a keresztény hívő, aki a veszteségek és szenvedések során türelmet és megadást tanúsít, sőt, ha a tántoríthatatlan hit békességével néz szembe a halállal, a legtöbbet teheti az evangéliumért.”

„Mindnyájan szeretnénk határozott választ kapni az imánkra, mégpedig azonnal, és könnyen elcsüggedünk, ha a válasz késik, vagy nem úgy kapjuk, ahogy vártuk. De Isten sokkal bölcsőbb és jobb annál, mintsem hogy mindig akkor és úgy válaszoljon imáinkra, ahogyan mi szeretnénk. Ő többet és jobbat tesz értünk, mint amit kérünk. Bízhatunk bölcsességében és szeretetében, ezért ne kérjük arra, hogy engedjen akaratumknak, hanem igyekezzünk megérteni és megvalósítani az Ő szándékát! Kívánságaink és érdekeink olvadjanak bele az Ő akaratába! Azok a tapasztalatok, amelyek próbára teszik hitünket, áldást rejtenek. Ál-

taluk lesz nyilvánvalóvá, hogy hitünk őszinte és valódi-e; egyedül Isten szavára támaszkodik-e, vagy bizonytalan, ingatag és a körülmények függvénye. A hit gyakorlással erősödik. Engedjük, hogy a béketűrés elvégezze a maga tökéletes munkáját! Ne felejtjük el a Szentírás drága ígéreteit azok számára, akik az Úrra várnak.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lányomán*, Türelem a bántásokkal szemben; Isten szolgájának szükséglete; Ima a betegekért c. fej.; „A Szentlélek eljő reá-tok”, Az ellenség cselfogásainak leleplezése c. fej.; *Az apostolok története*, A császár házából c. fej.)

6 A végidő megpróbáló körülményei, a ránk váró küzdelmek között hogyan állhat meg Isten népe?

Zsid 10,37 • „Mert békességes tűrésre van szükségetek, hogy Isten akaratát cselekedve elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő, és nem késik.”

Jel 14,12 • „Itt van a szentek békességes tűrése, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét!”

Lk 21,19 • „A ti béketűrésetek által nyeritek meg lelketeket.”

.....

.....

Ezekben az igékben a *béketűrésnek* fordított görög szó, a *hü-pomoné* jelentése *kitartás, türelem, megmaradni a terhek alatt*. Ebben a kifejezésben is benne van, hogy a türelem több a passzív elszenvedésnél. Mindig célja van: kitartásra, hitünk megerősítésére vezet bennünket, ha Isten nevelőeszközeként fogadjuk a nehézségeket. A legnagyobb próbák, a legélesebb küzdelmek idejére fel kell érteznünk lelkünket, hogy meg ne inogjon a hitünk. Most kell megtanulnunk a kitartó imádsá-

got és türelmes fáradozást saját hitbeli győzelmeinkért és mások üdvösségéért. Vizsgáljuk meg magunkat, hogy a jelenlegi, kisebb próbákban nem zúgolódunk-e, nem veszítjük-e el a türelmünket, tudunk-e kitartóan bízni Istenben!

„A csüggedés megrendítheti a leghősiesebb hitű és legerősebb akaratú embert is. De Isten megéri, és ilyenkor is szánja és szereti. Olvas a szívében, ismeri indítékait és szándékait. Türelmesen várni és bízni, amikor minden sötétnek látszik – ez az a lecke, amelyet Isten műve vezetőinek meg kell tanulniuk. A menny nem hagyja cserben őket a viszontagságos órákban. Látszólag nincs tehetetlenebb annál az embernél, aki semmiségét érezve teljesen Istenre hagyatkozik – de valójában legyőzhetetlen.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Mit csinálsz itt, Illés? c. fej.)

*Az e heti adomány a központi hangfelvétel-kiadót
(magnóosztály) támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok
készítéséhez és az osztály működtetéséhez.*

Szívesség, kedvesség

I Milyen lelkülettel fordult Krisztus a bajban lévő, megvetett emberek felé? Mi vonzotta hozzá a gyermekeket is?

Zsolt 45,3 • „Szebb, szebb vagy az ember fiainál, kedvesség ömledez ajkaidon, azért áldott meg Isten örökké.”

Lk 15,1 • „Közeledtek pedig őhozzá a vámszedők és a bűnösök mind, hogy hallgassák őt.”

Lk 15,2 • „Zúgolódtak a farizeusok és az írástudók, mondván: Ez bűnösöket fogad magához, és velük együtt eszik.”

Mk 10,13 • „Ekkor gyermekeket hoztak hozzá, hogy illesse meg őket; a tanítványok pedig feddték azokat, akik hozták. Jézus ezt látván, haragra gerjedt, és mondta nékik: »Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa. Bizony mondom néktek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen sem megy be abba.« Aztán ölébe vette azokat, és kezét rájuk vetvén, megáldotta őket.”

„Az evangélium szolgálja törekedjék olyanná válni, mint Krisztus volt földi életében: ne csak szeplő nélküli tisztasága szolgáljon példaként nekünk, hanem türelme, szelídsége és kedvessége, szeretetreméltó tulajdonságai is. Élete az igazi szívességet szemlélteti. A szűkölködőkre és elnyomottakra mindig barátságosan tekin-

tett, és mindig volt hozzájuk vigasztaló szava. Jelenléte megtisztította a ház légkörét. Élete kovászként hatott a társadalom küllönféle csoportjaira. Tisztán és hiba nélkül járt a meggondolatlanok, gorombák és barátságtalanok, a tisztességtelen vámosok, az igazságtalan szamaritánusok, pogány katonák, durva földművesek között. Itt is, ott is szólt egy-egy részvétteljes szót. Ha súlyos terheket hordozó, megfáradt emberekkel találkozott, osztozott velük terhükben, és elmondta nekik azokat a tanulságokat, melyeket a természetből tanult meg Isten szeretetéről, jóindulatáról és jóságáról. A legnyersebb, legdurvább emberekben is próbált reményt kelteni. Biztosította őket, hogy olyan jellemet fejleszthetnek ki, amely által Isten gyermekeivé lehetnek.

Jézus az igazság egyetlen szavát sem hallgatta el, de mindenkor szeretettel szólt. A legnagyobb tapintat, körültekintés és szívélyes figyelmesség jellemezte az emberekkel való érintkezése során. Sohasem volt nyers, sohasem szólt indokolatlan szigorúsággal, soha nem okozott szükségtelen szenvedést az érzékeny lelkeknek. Nem részesítette kemény megrovásban az emberi gyengeségeket. Az igazságot szólta, de ezt mindenkor szeretettel tette. Azonban leleplezte a képmutatást, hitetlenséget és álnokságot, de még ilyenkor is fájdalom volt a hangjában, súlyos feddéseit is megrendülés hatotta át.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Isten szeretete az ember iránt c. fejelet)

2 Hogyan nyilvánul meg a kapcsolatainkban, hogy Isten Lelke munkálkodik bennünk?

Rm 12,8–10 • „Akár intő, az intésben, az adakozó szelídségben, az elöljáró szorgalmatossággal, a könyörülő vidámsággal művelje. A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz. Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek.”

Vö. Fil 2,2–5.

1Tim 6,18 • „Jót tegyenek, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, legyenek szíves adakozók, közlők.”

Ha Isten szeretete él bennünk, ennek mindenképpen meg kell nyilvánulnia: nem csupán segítő, adakozó lelkületben, hanem barátságos, kedves gesztusokban, szavakban is. Az udvariasságot ma nem sokra becsülik, a kedvességet, gyengéd megnyilatkozásokat pedig sokan szégyellik is. Vannak, akik a szívükben készségesek, ugyanakkor hiányzik belőlük a kedvesség. Őszinteségükkel, egyenességükkel tiszteletet parancsolnak, de sajnálatos módon nem elég szívélyesek. Ez a saját boldogságukat is megrontja, és sokat levon a másokért végzett szolgálatuk értékéből. A kedves megnyilvánulások elmulasztása és a figyelmesség hiánya az életben szerzett sok áldásos tapasztalatot képes tönkretenni, társas kapcsolatokat megrontani. Pedig sem anyagi áldozatot nem kell hozni érte, sem különösebb erőfeszítést tenni, hogy arckifejezésünk és szavaink barátságosak, szeretetteljesek legyenek.

„A keresztény ember cselekedeteinek indítéka a Mestere iránti mély szeretetből fakad. Krisztus iránti hálájából embertársai iránti önzetlen érdeklődés származik. Az ilyen szeretet kedvességet, udvariasságot, szívélyes magatartást eredményez, hangunkat kellemessé teszi, egész lényünket felemeli, megmehesíti.”

„Mindenkinek gyakorolnia kell az udvariasságot, amely szintén a Lélek egyik kegyelmi ajándéka. Az udvariasság csiszolja a természetünket. Nélküle ridegek vagyunk és eldurvulunk. Nem tanultak Jézustól azok, akik – bár Krisztus követőinek vallják magukat – gorombák, barátságtalanok és udvariatlanok. Talán nem kell kétségbe vonni az őszinteségüket és becsületességüket, de az őszinteséggel és becsületességgel nem lehet jóvátenni a ridegséget és udvariatlanságot.”

„Az önmegtágadás mindennapi, bár jelentéktelennek látszó, ám vidám, készséges szívből fakadó tettei örvendeztetik meg Istent. Ne önmagunknak, hanem másoknak éljünk. Csak akkor válik áldássá az életünk, ha megfeledekezünk önmagunkról, ha szerető, segítőkész lelkiületet ápolunk magunkban. A kis figyelmességek, az egyszerű udvariasság és kedvesség, a szívességek teszik boldoggá az életet, és nagyrészt ezek elhanyagolására vezethető vissza az emberiség nyomorúsága.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Előzékenység és udvariasság c. fejj.; *Proféták és királyok*, A békesség prófétája c. fejj.; *Pátriárkák és proféták*, Sodoma pusztulása c. fejj.)

3 Hol kell mindenekelőtt gyakorolnunk a kedves, szívélyes magatartást? Miért ezeket a területeket említi az ige az első helyen?

Péld 31,26 • „Száját bölcsen nyitja meg, és kedves tanítás van nyelvén. Vigyáz a házanépe dolgára, és restségnek ét-két nem eszi. Felkelnek a fiai, és boldognak mondják őt; az ő férje, és dicséri őt.”

1Pt 3,8 • „Végezetre mindnyájan legyetek egyértelműek, rokonérzelműek, atyafiszeretők, irgalmasak, kegyesek.”

1Thess 2,8 • „Így felbuzdulva irántatok, készek voltunk közölni veletek nemcsak az Isten evangéliumát, hanem a magunk lelkét is, mivelhogy szereteteinkké lettetek nekünk.”

1Thess 2,7 • „De szívélyesek voltunk közöttetek, amiként a dajka dajkálhatja a gyermekeit.”

.....
.....
Otthon, családi körben sokszor inkább megengedjük magunknak a szeretetlen megnyilvánulásokat, a goromba, indula-

tos magatartást, mint idegenek között. Nem különös, hogy éppen a hozzánk legközelebb állók iránt nem tudjuk igazán kifejezni a szeretetünket, és sokszor kedvesebbek vagyunk az idegenekkel szemben? Ugyanez a jelenség tapasztalható a gyülekezeti életünkben is, pedig mindannyian hiányoljuk a kedvességet, a meleg, szeretetteljes légkört. A hibát ne a családtagjainkban vagy a gyülekezetben keressük, hanem mi magunk kezdjük el gyakorolni mások felé a barátságosságot, kedvességet, és tapasztalhatjuk majd ennek eredményét!

„Hiába minden vallásosságod, ha otthon nem vagy szelíd, jóságos és előzékeny. Nagyobb erő nyilatkozna meg a gyülekezetben, ha több őszinte vallásosság lenne a családjaitokban. Isten akarata szerint az otthonnak az a rendeltetése, hogy a szeretetben való közösségre, megértésre és ragaszkodásra vágyakozó emberi léleknek megelégedettséget, megnyugvást és boldogságot nyújtson a bűnnel és szenvedéssel megterhelt világban. Az otthonnak a szeretetteljes nevelés feladatát is be kell töltenie: otthonunkban kell megtanulnunk a szeretet gyakorlását, a szívélyes szolgálatkészséget, az igazságosságot és a méltányosságot egymás iránt, az istenfélelmet és Isten szeretetét. A család a jellemfejlődés és a hitbeli növekedés iskolája is.”

„Ha Krisztus bennünk lakozik, akkor otthon is ugyanolyan keresztények leszünk, mint máshol. A keresztény kedves szavakkal szól rokonaihoz és munkatársaihoz, udvarias, szeretetteljes és együtt érző. Arra neveli önmagát, hogy a mennyei család tagja legyen. Ha a királyi család tagja, akkor azt a birodalmat képviseli, amelybe igyekszik. Kedvesen szól gyermekeihez, mert tudja, hogy ők is a mennyei udvar tagjai, Isten örökösei. Isten gyermekei között nincsen durva lelkület, mert »a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény.« Amilyen lelkület uralkodik az otthonainkban, olyan lelkület nyilvánul meg a gyülekezetben is. Arra kell nevelnünk magunkat, hogy könnyöriületesek, kedvesek, szelídek legyünk, telve megbocsátással és

együttérzéssel. Ha mellőzzük a hiúságot, a felszínes, ostoba társalgást, tréfát és viccelődést, még nem válunk rideggé, kellemetlenné és antiszociálissá. Az Úr Lelke megnyugszik rajtunk, míg olyaná leszünk, mint egy illatos virág Isten kertjéből. Állandóan a világosságról, Jézusról, az igazság Napjáról kell beszélünk, míg dicsőségről dicsőségre átváltozunk, jellemünk átalakul, egyre több erőt kapunk, s egyre jobban és jobban tükrözzük vissza Jézus drága képmását. Ha ezt tesszük, akkor az Úr bejegyezi a mennyei könyvekbe, hogy Jézust mutatjuk be. Nem szabad keményszívűnek és megközelíthetetlennek lennünk. Magatartásunknak Krisztust kell tükröznie, jellemünknek pedig a mennyei kegyelem szépségét. Isten jelenlétének kell velünk lakoznia, s bárhol vagyunk, árasszunk fényt a világra, hogy a körülöttünk élők felismerjék: a menny légköre leng körül bennünket.” (Ellen G. White: Üzenet az ifjúságnak, 233. o.; „A Szentlélek eljő reátok”, 75. o.)

4 Hogyan tükrözi a beszédmodorunk, ha Krisztus lelkülete él bennünk?

Kol 4,6 • „A ti beszédetek mindenkor kellemes legyen, sóval fűszerezett, hogy tudjátok, mi módon kell néktek kinek-kinek megfellelnetek.”

Péld 22,1 • „Lépesméz a gyönyörűséges beszédek, édesek a léleknek, és meggyógyítói a tetemeknek.”

.....

Egyre gyakrabban tapasztalhatjuk, hogy az emberek durva, bántó szavakkal illetik egymást. Ugyanakkor mindenki vágyik a kedvesség, a szeretet megnyilvánulásai után, sokan ki is fejezik, mennyire hiányolják az előzékenységet, a szívélyességet. Ezt a hiányt nekünk, Krisztus-követőknek kell betöltenünk.

Magatartásunkkal és szavainkkal Isten szeretetéről tegyünk bizonyoságot, és akkor ereje lesz az általunk képviselt evangélium üzenetének is.

„Jézus vallása meglágyítja mindazt, ami a természetünkben kemény és durva, és elsimít mindent, ami modorunkban érdes és szúrós. Ő a szavakat szelíddé és a viselkedést megnyerővé teszi. Tanuljuk meg Krisztustól, hogyan lehet összekapcsolni a magas szintű tisztaságot és feddhetetlenséget a derűs kedéllyel. A jószágos, barátságos hívő a leghatalmasabb bizonyíték, melyet a kereszténység mellett felhozhatunk. A kereszténység nemessé tesz. Krisztus még az üldözői iránt is barátságos volt, és az Ő igazi követői is ugyanezt a lelkületet tanúsítják. Tekintsünk Pálra, amikor a hatalmasságok elé állították. Agrippa előtt elmondott beszéde példája mind az igazi barátságosságnak, mind az ékesszólásnak. Az evangélium nem tanítja a világban szokásos formális udvariasságot, hanem csak az igaz, szívből fakadó barátságosságot. Az illemtudás nem elégséges az ingerültség, kemény ítélet vagy helytelen beszéd kiküszöböléséhez. Őszinte, valódi nemes viselkedésről nem lehet szó, amíg az »én« vezető helyet foglal el.” (Ellen G. White: Az evangélium szolgálói, Alkalmasság a munkára c. fej.)

5 A kedvesség és szívéllyesség hogyan kapcsolódhat össze a határozottsággal, az igazságszeretettel? Hogyan lehet kedvesen megfeddeni a bűnt?

Péld 27,6 • „Jó szándékból valók a barátságos embertől vett sebek, és temérdek a gyűlölőnek csókja.”

.....

.....

A kedvesség nem jelent engedékenységet, vagy a bűn jóváhagyását. Meg kell tanulnunk Krisztustól, hogyan lehet kifejez-

ni szeretetünket a bűnös iránt, ugyanakkor megtróni a helytelenségeket.

„Beszédünk törvénye mindenkor a szeretet és kedvesség, türelem és önuralom legyen. Kegyelem és részvét vegyüljön az igazsággal. Ha szükséges a figyelmeztetés, akkor ne túlozzunk, hanem alázatosan szóljunk. Kedvesen tárjuk fel a vétkező előtt hibáit, és segítsük a gyógyulását. Minden igazi tanító érezni fogja, hogy ha ilyen ügyben tévedne, akkor inkább az elnézés, mint a túlzott szigorúság hibájába essen.

Vannak fiatalok, akiket javíthatatlannak gondolnak, ám a szívük nem olyan kemény, mint amilyennek látszanak. Sokakat, akiket reménytelennek tekintenek, vissza lehetne nyerni közülük bölcs fegyelmezővel. A legkönnyebben kedves szavakkal lágyíthatók meg. A tanító nyerje meg a megkísértett tanuló bizalmát, és amikor felismeri jellemében a jót és fejleszteni kezdi, sok esetben kiküszöbölheti a rosszat anélkül, hogy felhívna rá a tanuló figyelmét.

Az isteni Tanító türelmet tanúsít a tévedők iránt, minden rosszasságuk ellenére. Szeretete nem hűl ki. A megnyerésükre irányuló erőfeszítései nem szűnnek meg. Kiterjesztett karokkal várja, hogy újra és újra sztvélyesen üdvözölje a tévedőt, a lázadót, sőt a hitehagyót is. Szívét meghatja a kisgyermek gyámoltalansága, akivel nyersen bánnak. A szenvedő ember segélykiáltása mindig fülébe jut. Mindenki becses a szemében, mégis a nyers, mogorva, makacs természetű emberek ébresztik fel a legjobban rokonszenvét és szeretetét, mert minden torz jellem esetében tekintetbe veszi az ezt előidéző okokat és körülményeket. Különös gondoskodással és részvéttel veszi körül azokat, akik a legkönnyebben kísérthetők és hajlamosak a tévedésre.

„Ha egyetlen szót is szólnak, amely ártalmas a barátodra vagy a testvéredre nézve, ne helyeseld az ilyen gonosz beszédet, mert ez az ellenség munkája. Kedvesen figyelmeztess a beszélőt, hogy Isten Igéje tiltja az ilyenfajta társalgást. Meg kell tisztítanunk a szívünket minden olyan dologtól, mely beszenyezi a lélek templo-

*mát, hogy Krisztus a szívünkben lakhasson. Üdvözítőnk elmondta nekünk, hogyan mutathatjuk be Őt a világnak. Ha becsben tartjuk Szentlelkét, és az Ő jellemét mutatjuk be másoknak, ha ügyelünk mások érdekeire is, ha kedvesség, türelem, megértés jellemez bennünket, akkor a világ az általunk termett gyümölcsök láttán megbizonyosodik arról, hogy Isten gyermekei vagyunk.” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, Fegyelmezés c. feje.; „A Szentlélek eljö reátok”, 76. o.).*

6 Csak a hozzánk közel állók, a világ által nagyra becsült, jó természetű emberek iránt kell kedvesnek lennünk, vagy mindenki iránt? Mit bizonyít, ha ez utóbbira már nem vagyunk képesek?

Jak 2,1–4 • „Atyámfiái, ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, amely van a dicsőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban. Mert ha a gyülekezetetekbe bemegy egy aranygyűrűs férfiú fényes ruhában, bemegy pedig egy szegény is szennyes ruhában, és rátekintetek arra, akin a fényes ruha van, és azt mondjátok néki: »Te ülj ide szépen«; és a szegénynek ezt mondjátok: »Te állj ott, vagy ülj ide az én zsámolyom mellé«: Nem mondtatok-e ellent magatoknak, és nem lettetek-e gonosz gondolkozású bírákká?»

.....

.....

Gondoljuk át, hányszor viselkedtünk hasonló módon, és fejeztük ki ezzel az előítéletes, megkülönböztető szemléletünket! Ha csak bizonyos emberek iránt vagyunk szívélyesek, akkor ez vajon a Lélek gyümölcse, vagy önző emberi magatartás? Vegyük sorra az evangéliumok alapján, hogy Krisztus kik-

hez fordult a legnagyobb tapintattal és kedvességgel! Mit fejezt ki ezzel?

„Milyen kevésbé osztozunk Krisztus együttérzésében, a megrontott, bűnös, szenvedő, törvényszegésükben és bűneikben holt emberek iránti könyörületben! Pedig arra volna szükség, hogy ez legyen a legerősebb kötelék Krisztus és közöttünk. Az emberekkel szembeni könyörtelenség a legnagyobb bűnünk. Sokan azt képze-lik, hogy Isten ítéletét képviselik, miközben elmulasztják képviselni gyengédségét és szeretetét. Sokszor a kísértés súlya terheli azokat, akiket ridegen és szigorral kezelünk. Sátán küzd ezekkel a lelkekkel. A durva, részvétlen szavak elcsüggesztik őket, és mint szabad prédákat sodorják a kísértő hatalmába. Csak Krisztus, aki olvas a szívben, tudja, hogyan lehet az embert bűnbánatra vezetni. Csak az Ő bölcsessége teheti eredményessé közeledésünket az elveszettekhez.

Ha ridegen bánsz az emberekkel, akkor nem számít, mennyi-re helyes az okfejtésed, és mennyire igaz az, amit mondasz – soha nem fog a szívükhöz szólni. Szabályok vagy érvek ismételtetésével semmire sem lehet jutni, de Krisztus szóban és tettben kifejezett szeretete megtalálja az utat a lélekhez.

Több krisztusi együttérzésre van szükség; nemcsak azok iránt, akiket hibátlannak gondolunk, hanem az olyan szegények, szenvedők és küzdő lelkek iránt is, akik gyakran hibáznak, vétkeznek, és megbánják, vagy akik kísértésbe esnek és elcsüggednek. Irgalmas Főpapunkhoz hasonlóan gyarlóságaiakon megindulva közeledjünk embertársainkhoz.

A megvetett, kiközösített vámszedők és bűnösök voltak azok, akiket Krisztus hívott: kegyelmével és szeretetével készítette őket arra, hogy hozzá forduljanak. Csak azokat nem támogatta soha, akik gögösen lenéztek másokat. »Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit – parancsolja nekünk Krisztus –, hogy megteljék a házam.« E szavaknak engedelmessé- kedve menjünk el a közelünkben élőkhez, de a távol lévőkhez is. A »vámszedőknek és paráznáknak« meg kell hallaniuk a Megvál-

tó hívását. Krisztus követeknek kedvessége és hosszútűrése által a meghívás kényszerítő hatalommá lesz, hogy felemelje azokat, akik a legmélyebbre süllyedtek a bűnben.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lányomán*, Segíts a megkísértetteknek c. fej.)

*Az e heti adomány az Életpont Nonprofit Kft.-t támogatja.
– A bózsvai és a törökkoppányi Biblia-táborok fenntartására
és fejlesztésére szánt adomány*

„Bízzál az Úrban, és jót cselekedj”

Sokszor találkozhatunk azzal a minősítéssel, hogy valakit jó embernek tartanak, mert nem bánt meg másokat, segítőkész stb. Ugyanakkor olvashatjuk az Ige kijelentését, hogy „senki sem jó, csak egyedül Isten”. Lehetséges-e, hogy az önző ember mégis eljusson a jónak nemcsak a felismerésére, hanem a cselekvésére is? Erre keresünk választ tanulmányunkban, hiszen a jóság is a Lélek gyümölcsei közé tartozik.

¶ Miért képtelen az ember önmaga erejéből jót cselekedni?

Zsolt 53,4, vö. Préd 7,20 • „Mindnyájan elhajlottak, és valamennyien megromlottak, nincsen, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is.”

Rm 7,18 • „Tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, amelyet akarok, hanem a gonoszt cselekszem, melyet nem akarok.”

Vö. Jer 13,23

Keresztény életünk egyik legnagyobb küzdelme, hogy már vágyakozunk a jóra, szeretnénk adni, segíteni másoknak, mégis sokszor tapasztaljuk a visszahúzó erőt önmagunkban. Gyakran kerülünk olyan helyzetbe, hogy jó szándékkal éppen elrontunk valamit, segítőkészségünkkel az ellenkezőjét érjük el, mint amit szerettünk volna. Mindennapi tapasztalatunk, hogy kéregető, nyomorúságos emberek várnak az adományainkra, és néhez eldöntenünk, mit is tegyünk. Valóban az a jó cselekedet ilyen esetben, hogy gyorsan a kezükbe nyomunk néhány forintot? Vagy fordulunk el részvétlenül, mintha észre sem vennénk őket? Könnyen abba a végletbe eshetünk, hogy megkeményítjük a szívünket, és a valóban bajba került embereken sem segítünk. Mi a megoldás tehát? Bizonyára látjuk, mennyire szükségünk van a Szentlélek vezetésére, és hogy figyeljünk a tőle jövő késztetésekre, mert magunktól valóban megítélni sem tudjuk, mivel tehetünk jót. Emberi természetünk önző, és még a felismert jót sem vagyunk képesek megcselekedni. Felülről való bölcsességre és erőre van szükségünk, hogy mások javára tudjunk élni.

„Lehetetlen, hogy magunktól kimenekedjünk a bűn szakadékból, amelybe belezuhantunk. Szívünk gonosz, és nem tudjuk megváltoztatni. »Kicsoda adhat tisztát a tisztátalanból? Senki.« (Jób 14,4) »Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, mivelhogyan nem engedelmeskedik Isten törvényének, mert nem is teheti.« (Rm 8,7)

A nevelésnek, a kultúrának, az akarat fegyelmezésének és az emberi erőfeszítéseknek megvan a maguk szerepe, de az említett változás megvalósításához erőtlenek. Lehetséges bizonyos korrektség a külső magatartást illetően, de nem tud megváltozni a szív, nem tud megtisztulni az élet forrása. Felülről származó, új életre van szükség ahhoz, hogy az ember a bűn állapotából a szentség állapotába jusson. Ez a hatalom: Krisztus. Kizárólag az ő kegyelme elevenítheti meg a lélek holt erőit, egyedül ő tudja Istenhez és a szentséghez vonzani a lelket.

Az Üdvözítő ezt mondta: »Aki újonnan nem születik – ha nem nyer új szívet, új vágyakat, szándékokat és indítékokat, amelyek új élethez vezetnek –, nem láthatja meg Isten országát.« (Jn 3,3) Az az eszme, hogy csak fejleszteni kell azt a jót, ami eleve benne van az emberi természetben – végzetes tévedés. »A természetes ember nem foghatja meg Isten Lelkének dolgait, mert bolondságok neki, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg«, azaz lelki megkülönböztetőképesség szükséges hozzájuk (1Kor 2,14). »Ne csodáljátok, hogy ezt mondom néktek: szükséges néktek újonnan születnetek.« (Jn 3,7)

Nem elég felfogni Isten szerető jóságát, meglátni jellemében a jóakaratot és az atyai törődést. Nem elég felismerni a bölcsességet és a jogosságot Isten törvényében, avagy meglátni, hogy a szeretet örök alapelveire épül ez a törvény. Pál apostol mindezt látta, amikor a következő kijelentéseket tette: »Megegyezem a törvénnyel, hogy jó! A törvény szent, a parancsolat szent, igaz és jó.« Mégis hozzáteszi a lelke aggodalmát és kétségbeesését tükröző keserű megjegyzést: »De én testi vagyok, eladva a bűnnek.« (Rm 7,12–16) Vágyakozott arra a tisztaságra és igazságra, amelyet önmaga erejéből nem tudott elérni, ezért így kiáltott fel: »Ó, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?« (Rm 7,24) Ez a kiáltás szakadt fel a megterhelt emberi szívekből minden korban, a világ minden részén. És egyetlen válasz létezik mindannyiuk számára: »Ímé Istennek ama Báránnya, aki elveszi a világ bűneit!« (Jn 1,29) (...)

Ha látjátok bűnösségeket, ne várjátok arra, hogy majd jobbat teszitek magatokat! Sokan azt gondolják, nem elég jók ahhoz, hogy Krisztushoz jöjjenek. Arra vártok talán, hogy a tulajdon erőfeszítéseitek által jobbat letek? »Elváltoztathatja-e a szerencsen a bőre színét, avagy a párdúc a foltosságát? Úgy cselekedhettek jót ti is, akik megszoktátok a gonoszt.« (Jer 13,23) Egyedül Istennél van segítség számunkra. Ne várjunk erősebb meggyőződésre, jobb alkalmakra vagy szentebb lelkiállapokra! Önmagunktól semmit sem tehetünk (Jn 15,5). Az Úr Jézus Krisz-

tushoz kell mennünk olyan állapotban, amilyenben éppen vagyunk.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A bűnösnek Krisztusra van szüksége; Bűnbánat c. fejelet.)

2 **Hogyan nyilvánult meg az isteni jóság Krisztus földi szolgálata során?**

Ap csel 10,38, vö. Mt 19,16 • „A názáreti Jézust, mint kente fel őt Isten Szent Lélekkel és hatalommal, aki széjjeljárt jót tévén, és meggyógyítván mindeneket, akik az ördög hatalma alatt voltak, mert Isten volt övele.”

Mt 9,35 • „Körüljárta Jézus a városokat mind, és a falvakat, tanítván azok zsinagógáiban, hirdetvén az Isten országának evangéliumát, s gyógyítván mindenféle betegséget és erőtlenséget a nép között.”

.....

.....

„Jézus ezt vallotta földi küldetése céljáról: »Az Úr Lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a vakok szemének megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat.« (Lk 4,18) Valóban ezt a munkát végezte. Széjjeljárt, jót cselekedve, és meggyógyította mindazokat, akik Sátán elnyomatása alatt sínylődtek. Egész falvak voltak, ahol minden otthonban elnémult a betegek jajszava és sóhaja, mert Jézus minden betegséget meggyógyított, amint áthaladt azon a vidéken. Cselekedetei bizonyították isteni küldetését. Szeretet, irgalmasság és együtt érző részvét nyilatkozott meg élete minden tetteiben. Szíve együtt érző rokonszenvvel fordult az emberek felé. Magára vette természetünket, hogy megközelelthessen bennünket és betölthesse szükségleteinket. A legszegé-

nyebb és leginkább megvetett emberek sem féltek Jézushoz közeledni. Még a kisgyermek is vonzódtak hozzá. Szívesen ültek le mellé, hogy jóságos arcába nézhessenek.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Isten szeretete az ember iránt c. fejt.)

3 Mi bizonyítja kézzelfogható, látható módon azt, hogy valaki Istentől született?

Tit 2,14 • „Aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt.”

3Jn 1,11 • „Szeretett barátom, ne a rosszat kövesd, hanem a jót. Aki jót cselekszik, az Istentől van, aki pedig rosszat cselekszik, nem látta az Istent.”

Mt 5,16 • „Úgy fénylőjék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék mennyei Atyátokat.”

.....

Mindenekelőtt ahhoz nyerhetünk mennyei tanácsot, hogy különbséget tudjunk tenni a jó és a rossz között. A Szentlélek által nemcsak a jó utáni vágyakozás ébred fel bennünk, hanem annak véghezvitelére is segítséget kapunk. Nem feltűnő, magamutogató módon, nem is az emberi elismerés reményében, hanem önzetlen szeretetből. A farizeusok is sok jót tettek, adakoztak a szegényeknek, de ezt a saját érdemüknek tekintették, és a maguk dicsőségét keresték. Jézus szerint az Ő követői nem magukra hívják fel a figyelmet a cselekedeteikkel, hanem Istent dicsőítik meg. Bennünket milyen indíték készítet, amikor segítünk valakinek, mennyire várjuk az elismerést vagy a viszonzást?

„A Krisztus életében megnyilvánuló szeretet és jóság mind-
azok életében is megmutatkozik, akik érte munkálkodnak. A Jé-
zus életére jellemző komoly, fáradhatatlan tevékenykedés köve-
tői életében is megjelenik. A keresztény jelleme Krisztus jellemé-
nek képmása. Soha ne feledjük, hogy nem a magunkéi vagyunk,
hanem áron vétettünk meg! Erőnket szent zálognak kell tekinte-
nünk, amelyet Isten dicsőségére és embertársaink javára kell
használnunk. (...)

A hit szeretet által munkálkodik, és megtisztítja a lelket. A hit
olyan jó cselekedetekkel társul, mint a betegek meglátogatása, a
szegények gondozása, felruházása, az árvák és özvegyek gyámo-
lítása, az éhező táplálása. Krisztus mindenütt jót tett, és amikor
vele vagyunk közösségben, akkor szeretni fogjuk Isten gyerme-
keit, szelídség és igazság vezeti lépteinket. Az emberek meglátják
rajtunk, hogy Jézussal voltunk és róla tanultunk. Krisztus és a
hívő egy lesz. Jézus jellemének szépsége megjelenik azokon, akik
szoros kapcsolatban vannak a hatalom és szeretet Forrásával.
Krisztus a megigazító igazságosság és a megszentelő kegyelem ha-
talmatlan letéteményese.”

„Aki a legjobban szereti Krisztust, az a legtöbb jót fogja csele-
kedni. Minden időben hasznos munkát végző emberré válnak
azok, akik az ént félretéve helyet készítenek szívükben a Szentlé-
leknek, és teljesen Istennek szentelt életet élnek. Ha alávetik ma-
gukat a szükséges tanításnak, s nem panaszkodnak, nem lankad-
nak az úton, akkor óráról órára, napról napra Isten tanítja őket.
Az Úr meg akarja mutatni kegyelmét. Ha népe eltávolítja az aka-
dályokat, Isten bőségesen árasztja az üdvösség vizét emberi csator-
nákon keresztül. Ha az emberek alázatosan keresik mindazt a jót,
amit megtehetnek, ha visszahúzó kezek nem nyomják el igyekeze-
tüket, akkor Krisztusnak száz munkása lesz ott, ahol ma egy van.

Isten a szolgálatára nevel bennünket, ha alávetjük neki az aka-
ratunkat. Ha befogadjuk Isten Lelkét, életre kelt minden képessé-
get. A Szentlélek vezetésével a maradéktalanul Istennek szentelt
értelem harmonikusan fejlődik, s megerősödik, hogy felfogja és tel-

jesítse Isten követelményeit. A gyenge, ingatag jellem erőssé, állhatattossá válik. A folyamatos odaszentalódás olyan szoros kapcsolatot hoz létre Jézus és tanítványa között, hogy a keresztyén ember gondolkodása és jelleme Krisztuséhoz hasonlóvá válik. A Krisztussal fenntartott kapcsolat által gondolkodásunk tisztább, látókörünk szélesebb, ítélőképességünk kiegyensúlyozottabb lesz. Aki Krisztus szolgája akar lenni, az olyan erőt kap az Úrtól, hogy sok gyümölcsöt képes teremni Isten dicsőségére. (...)

Az irgalmas szamaritánus történetével Krisztus az igaz vallás természetét szemlélteti. Bemutatja, hogy az nem rendszerekből, hitvallásokból vagy szertartásokból áll, hanem abból, ha a szeretetet tettekkkel fejezzük ki.”

„Amikor inteni és figyelmeztetni kell, csak akkor lehet jó hatású a szavunk, ha jó példával járunk elöl, és megfelelő a lelkületünk. Nekünk kell jónak lennünk, mielőtt jót tudnánk tenni. Addig nem gyakorolhatunk áldásos hatást másokra, amíg tulajdon szívünket meg nem aláztuk, meg nem finomítottuk, és Krisztus kegyelme által szelíddé nem tettük. Amikor ez a változás végbe megy bennünk, akkor már olyan természetesen leszünk mások áldására, mint ahogyan a szőlő gyümölcsöt terem.” (Ellen G. White: *Szemelvények I.*, Mennyit érünk?; A hit általi megigazulás c. fej.; Jézus élete, Elhívás a tengernél; Az irgalmas szamaritánus c. fej.; *Gondolatok a hegyi beszédről*, Ne ítéljétek c. fej.)

4 Milyen áldásokat nyerhetünk azáltal, ha másokkal jót teszünk?

Zsolt 34,13 • „Ki az az ember, akinek tetszik az élet, és szeret napokat, hogy jót láthasson? Tartóztasd meg nyelvedet a gonosztól, és ajkadat a csalárd beszédétől. Kerüld a rosszat és cselekedj jót, keresd a békességet és kövesd azt.”

Péld 11,25 • „A mással jól tevő ember megkövéredik, és aki mást felüdít, maga is felüdül.”

Jó cselekedeteinkért nem mindig kapunk hálát, sem elismerést. Emiatt sokszor úgy gondoljuk, hogy nem is érdemes az embereken segíteni, csak kihasználnak bennünket, visszaélnak a jóságunkkal. De az Ige egyértelműen mondja, hogy már ezen a földön jutalma van a szeretetteljes, segítőkész szándékkal véghezvitt tetteinknek. Mindenekelőtt bennünket erősít meg a jóban, tisztítja jellemünket, erősíti közösségünket Krisztussal. Isten mindenképpen megáldja annak az embernek az életét, aki önzetlenül szolgál másoknak: lelki békességet, megelégedettséget ad, sőt anyagi javairól is gondoskodik.

„Ne a jutalom foglalkoztasson bennünket, hanem a szolgálat. Az ilyen szellemben végzett szeretetmunka elnyeri jutalmát. »A te Atyád, aki titkon néz, megfizet neked nyilván.« Igaz, hogy maga Isten a legfőbb jutalom, amely minden mást magában foglal, ám lelkünk csak úgy fogadja be Őt és örvendezik neki, amint hozzá hasonul a jellemünk. Csak hasonló értékeli a hasonlót. Amennyire átadjuk magunkat Istennek, hogy az emberiséget szolgáljuk, olyan mértékben részesülünk Isten ajándékában.

Isten kétszeresen is megáldja a jótékonytságot. Míg az adományozó mások áldására van, ő maga nagyobb mértékben részesül áldásban: Jézus Krisztus kegyelme olyan jellemvonásokat fejleszt ki a lelkében, amelyek az önzés ellentétei. Olyan vonásokat, amelyek nemesítik, finomítják, számára is gazdaggá teszik az életet. A csendben végzett szeretetteljes cselekedetek egymáshoz kötik a szíveket, s közelebb vonják őket Istenhez, akitől minden nagylelkű ösztönzés kiindul. Az apró figyelmességek, a szeretet és önfeláldozás kicsiny tettei, amelyek olyan finoman áradnak, mint a virágillat, áldásossá és boldoggá teszik az életet. Megértjük, hogy ha mások javára és mások boldogságáért megtagadjuk önünket, ezt a mennyi a dicsőség királyával való egység jegyének

ismeri el, aki bár végtelenül gazdag volt, szegénnyé lett értünk. A szívélyes cselekedeteket csendben, láthatatlanul végezhetik el, a jót cselekvő ember jellemében megtermett gyümölcsöket azonban nem lehet elrejtetni. Ha Krisztus követőiként teljes szívből fáradozunk az emberekért, szívünk szeretettel forr össze Isten szívével és a Lélekkel, s Ő a lelkünkben munkálkodva bensőnket összhangba hozza az isteni gondolatokkal.

Krisztus követői ne magukat dicsőítsék jótetteikkel, hanem Istent, akinek kegyelme és ereje által cselekedtek. Akiben Krisztus világossága ragyog, az Istennek ad hálát, és Őt dicséri. Nem a kötelességteljesítések, jótettek, lemondások válnak a beszéd vagy gondolat tárgyává, hanem Jézus magasztalása mindenért. Krisztus legyen mindenben minden számunkra. Adakozzunk őszinte szívvel, ne közszemlére állítva jó cselekedeteinket, hanem a szenvedők iránti szánakozástól és szeretettől indítatva. A menny az őszinte szándékot, a szívbeli igaz szeretetet értékeli. Akinek a szeretete őszinte, és odaadása teljes szívből fakad, Isten értékesebbnek tartja Ofir aranyánál.” (Ellen G. White: Gondolatok a hegyi beszéd-ről, Igaz istentisztelet c. fej.)

5 Kikkel cselekedjünk jót?

Gal 6,10 • „Amíg időnk van, cselekedjünk jót mindenkivel, kiváltképpen pedig a mi hitünk cselédeivel.”

Mt 5,44 • „Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket.”

Ésa 1,17 • „Tanuljatok jót tenni, törekedjete igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét.”

Vö. Mt 25,40; 1Tim 5,10; Lk 10,29–37

Egyetlen ige sem szól arról, hogy azokkal tegyünk jót, akik megérdemlik. Nyilvánvaló azonban, hogy elsősorban azokért vagyunk felelősek, akik a legközelebb állnak hozzánk: családtagjainkért, hittestvéreinkért. Az első keresztyények szeretete abban nyilvánult meg, hogy mindenüket megosztották egymással, és nem volt közöttük senki, aki szűkölködött volna. Vizsgáljuk meg magunkat, készek vagyunk-e legalább gyülekezetünk tagjai iránt ilyen áldozatkészségre? Vagy sokszor észre sem vesszük, hogy testvéreink nélkülöznek? Jézus az irgalmas szamaritánus példázatával válaszolt, amikor az írástudó megkérdezte: „Ki az én felebarátom?” Krisztus válaszából nyilvánvaló: minden rászoruló ember a felebarátom, függetlenül attól, hogy ismerem-e vagy nem, a saját hibájából került nehéz helyzetbe, vagy mások tették tönkre. Jézus mindenkinek segített, aki hozzá fordult, még azoknak is, akik nem voltak hálásak neki. Meggyógyította az elfogására kivezényelt szolga fülét, és el-lenségeiért is imádkozott. Ha Őt követjük, akkor nem mérle-gelünk, ha valaki bajba kerül, hogy érdemes-e segíteni rajta.

6 Mit vizsgál majd Krisztus az ítéletben? Nem mond ez el-lent annak, hogy cselekedetek által senki sem juthat üd-vösségre?

2Kor 5,10 • „Mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisz-tus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmaztassék asze-rint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.”

Jn 5,29 • „És kijönnek, akik a jót cselekedték, az élet feltá-madására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat fel-támadására.”

Jak 4,17 • „Aki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak.”

Vö. Mt 25,32–46

Az ítéletről szóló igék egyértelműen kijelentik, hogy Isten a cselekedeteinket fogja vizsgálni, hiszen ezek teszik nyilvánvalóvá, mi lakik bennünk. Ha Krisztus szeretete, akkor az megnyilvánul önzetlen, áldozatkész tettekben is. Sokszor csupán a bűneink számonkérésétől tartunk, amikor az ítéletre gondolunk, és igyekszünk azokat elrendezni. Gondoljuk át, amit Krisztus az ítélettel kapcsolatban mondott el a juhok és kecskék példázatában! Mi különbözteti meg egymástól a jobb és bal keze felől állókat? Ha Krisztus bennünk él, akkor nem elégszünk meg csupán azzal, hogy nem bántunk senkit, és nem ártunk másoknak – hanem keressük az alkalmakat, amikor segíthetünk embertársainknak, és természetes lesz számunkra, hogy másokért élünk, nem önmagunknak.

*Az e heti adomány a Tárt Kapu Alapítványt támogatja.
– Mozgássérültek és más fogyatékkal élők
nyári táboroztatására szánt adományok. A szervezők
szívesen látnak önkéntes segítőköt is a táborokon.*

„Szemmel tartom a föld hűségeseit”

Ahogy az előző jellemvonások, a hűség is a Lélek gyümölcseként születik meg az életünkben. Saját természetünk állhatatlan, sokszor engedünk a látszólag jelentéktelen dolgokban, nem tartjuk be ígéreteinket, elhatározásaink hamar semmivé válhatnak. Egyedül Isten példája és bennünk munkálkodása által ismerhetjük meg a minden vonatkozásban hűséges élet áldásait.

|| Miben nyilvánul meg Isten hűsége a teremtményei iránt?

Zsolt 33,4 • „Az Úr szava igaz, és minden cselekedete hűséges.”

Zsolt 89,34–35 • „De az én kegyelmemet nem vonom meg tőle, és az én hűséges voltomban nem hazudom. Nem töröm meg az én szövetségemet, és ami kijött az én számból, el nem változtatom.”

2Tim 2,13 • „Ha hitetlenkedünk, ő hű marad: ő magát meg nem tagadhatja.”

Vö. Mal 3,6; Zsolt 146,5–6

Hitünknek azon a szilárd meggyőződésen kell nyugodnia, hogy Isten soha nem csal meg, nem vezet félre, és minden ígérését teljesíti. Hűsége megerősít minket abban, hogy megbízhatunk benne, és ha kezébe tesszük életünket, akkor biztonságban vagyunk. Az üdvösség bizonyossága is csak akkor élhet bennünk, ha nem magunkra, hanem Isten hűséges, kitartó fáradozására tekintünk, amellyel a megmentésünkért munkálkodik.

„*Hű az, aki elhívott titeket, és Ő meg is cselekszi azt.*» (1Thess 5,24) Mit cselekszik meg? Mindenestől megszentel minket. Olvasd el az előző verset! Addig folytatja a megtisztítás művét rajtunk, míg teljes egészében tökéletesek nem leszünk. Feddhetetlenül megőrzi lelkünket és testünket a mi Urunk, a Krisztus eljövetelére. Nem hagyja, hogy kiessünk a kegyelemből, s nem engedi, hogy a bűn uralma alá kerüljünk. Milyen nagy kegyelem ez! Minden okunk megvan arra, hogy áldjuk a nagy Adakozót kimondhatatlan ajándékáért.

Ki fogja ezt megcselekedni? Az Úr, aki elhívott minket a sötétségből az Ő csodálatos világosságára, a bűn halálából a Krisztus Jézusban való örök életre. Csak Ő tudja ezt megtenni, egyedül csak a minden kegyelem Istene képes minket ilyen tökéletesen megtartani. Miért cselekszi ezt meg? Mert hűséges – hű ígérétéhez, amelyben a hívők megszabadításáért kezeskedett. Hűséges Fiához, akinek jutalma az, hogy népét szeplőtelenül állítja majd Atyja elé. Hűséges az elhívásunkkor bennünk elkezdett munkához. A szentek nem a maguk hűségére építenek, hanem Isten hűségében bíznak.” (Charles H. Spurgeon: *Isten ígéreteinek tárháza*, 34. o.)

2 Hogyan rója meg az Úr népe hűtlenségét, és miben mutatkozik meg kegyelme egykori és mai követői iránt?

Hós 6,4 • „Mit cselekedjem veled, Efraim? Mit cselekedjem veled, Júda? Hiszen szeretetetek olyan, mint a reggeli felhő, és mint a korán múló harmat.”

Hós 14,5 • „Kigyógyítom őket hűtlenségükből, szeretem őket ingyen kegyelemből, elfordult tőlük a haragom.”
Jer 3,12–13 • „Menj el, és kiáltsd e szókat észak felé, és mondd: Térj vissza, elpártolt Izráel, ezt mondja az Úr, és nem bocsátom reátok haragomat, mert kegyelmes vagyok én, ezt mondja az Úr, nem haragszom mindörökké. Csak ismerd el hamisságodat, hogy hűtlenné lettél az Úrhoz, a te Istenedhez... és az én szómra nem hallgattatok, ezt mondja az Úr.”

.....

.....

.....

Hányszor ítéljük el Izrael népét, amikor olvasunk lázongásairól, engedetlenségéről, Istennel szembeni hűtlenségéről! Pedig ezek is a mi tanulságunkra írtak meg, egyrészt azért, „hogy valaki a hitetlenségnek ugyanazon példájába ne essék” (Zsid 4,11), másrészt Isten végtelen türelmét és hűséges szeretetét ismerhetjük meg, ahogyan fáradozott értük, hitetlenségük, pártütéseik ellenére is. Ígéreteit mindig megtartotta, szövetségéhez hű maradt akkor is, amikor bálványimádásba merültek és idegen isteneket követtek. Mindezek ismeretében mit mondhatunk a saját hitéletünkről? Mennyivel vagyunk mi hűségesebbek az Úrhoz, mint ők voltak? Nem bennünket fedd meg akkor, amikor az első szeretet elhagyására és langyosan megnyilvánuló kereszténységünkre figyelmeztet? Számunkra is az adhat reménységet, hogy Isten kész újra és újra megbocsátani, nem fordul el tőlünk a bűneink miatt. Éppen türelmes, kitartó szeretete adhat számunkra is gyógyulást, hűségének fényében ismerjük fel saját szívünk hűtlenségét. Bennünket is csak Krisztus kegyelme tud megtisztítani, és hálás, hűséges gyermekeivé tenni.

3 Miért olyan fontos hűségnek és becsületesnek lennünk a kisebb jelentőségűnek látszó dolgokban?

Lk 16,10 • „Aki hű a kevésen, a sokon is hű az; és aki a kevésen hamis, a sokon is hamis az.”

Gondoljuk át, melyek azok a látszólag „kis dolgok”, amelyeket könnyen veszünk, ahol lazaságot, hanyagságot engedünk meg magunknak! Milyen következményei lehetnek annak a magatartásnak, amikor különbséget teszünk kisebb és nagyobb kísértések vagy bűnök között? Nem volt-e önmagában kis, jelentéktelen cselekedet, amikor az első emberpár evett egy olyan fa gyümölcséből, amelyről Isten azt mondta, hogy ne egyenek róla? Milyen kihatásai vannak mindennek, még amit sokszor semmiségnek tartunk is?

„A mostani élet sikerei és az eljövendő élet elnyerése a kis dolgokban tanúsított hűségtől és a lelkiismeretes odafigyeléstől függ. Isten műveinek legkisebbikét is ugyanaz a tökéletesség jellemzi, mint a legnagyobbat. A kéz, amely a világegyetemben fenntartja a világokat, ugyanaz, amely lágy finomsággal alkotta a mezők liliomát. Amiképpen Isten tökéletes, akképpen kell nekünk is tökéletesnek lennünk. A szép és igaz jellem az egyes kötelességek elvégzésével épül fel. Hűségnek kell jellemeznie az életünket, legkisebb részletében éppúgy, mint a legnagyobbban. A kis dolgokban tanúsított becsületesség, a hűség és szívélyesség apró tettei boldoggá teszik életünket, és amikor munkánk e földön befejeződik, kitűnik majd, hogy a lelkiismeretesen elvégzett minden egyes kicsiny feladat jó befolyást árasztott – olyat, amely soha el nem vész.

Korunk ifjúsága éppoly becessé válhat Isten szemében, mint Sámuel volt. Ha keresztény becsületességüket hűségesen fenntartják, erős hatással lehetnek a reformáció munkájára. Ilyen embe-

rekre van szükség ma. Istennek mindenki számára van feladata. Soha senki nem ért el nagyobb eredményt Isten és az emberiség érdekében, mint amit napjainkban érhetnek el azok, akik hűségnek bizonyulnak Istentől kapott megbízatásaikban.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A gyermek Sámuel c. feje.)

4 Milyen tanulságai vannak számunkra az Isten kívánalmaihoz maradéktalanul ragaszkodó, hitben kitartó Dániel életének?

Dn 1,8 • „Dániel eltökélte a szívében, hogy nem fertőzteti meg magát a király ételével és a borral, amelyből az ivott, és kérte az udvarmesterek fejedelmét, hogy ne kelljen magát megfertőztetnie.”

Dn 6,4 • „Akkor az igazgatók és tisztartók igyekeztek okot találni Dániel ellen a birodalom dolgai miatt, de semmi okot vagy vétket nem találhattak, mert hűséges volt, és semmi fogatkozás, sem vétek nem találtatott benne.”

.....

Dániel nem tartotta semmiségnek azt, hogy a látszólag jelentéktelen dolgokban megszegi-e Isten törvényét. Elhatározta, hogy semmiben nem fog engedni a pogány világ szokásainak, ami ellentétben van Isten akaratával. Az ő élete bizonyossága annak, milyen lelki magaslatokra juthat el minden Istenben bízó ember, aki a kisebb és nagyobb próbákban egyaránt hűségesen megáll.

„A menny kívánalmainak pontos teljesítése földi és lelki áldásokat hoz. Az Istenhez tántoríthatatlanul hű Dániel, aki szilárd önuralmat gyakorolt, nemes méltóságával és rendíthetetlen be-

csületességével már fiatalon elnyerte a felügyeletével megbízott pogány hivatalnok kegyét és irgalmát. Dániel a keresztény bátor-ság és hűség nagyszerű példaképeként áll ma is a világ előtt.

Szabadulásának történetéből megtanulhatjuk, hogy Isten gyermekeinek a próbákban és a nehézségekben pontosan úgy kell viselkedniük, mint amikor a jövő ragyogó kilátásokkal kecsegteti őket, és környezetük a lehető legkívánatosabb. Dániel az orosz-lánok vermében ugyanaz volt, mint aki első miniszterként és a ma-gasságos Isten prófétájaként állt a király előtt. Az az ember, aki-nek szíve Istenre támaszkodik, ugyanolyan a legsúlyosabb próbá-ban is, mint a jó sorsban, amikor Istentől fény, az emberektől pe-dig jóakarattal sugárzik rá. A hit felfogja a láthatatlant, és megra-gadja az örök valóságokat.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Az orosz-lánok vermében c. fej.)

5 Milyen próba vár mindazokra, akik a végidőben meg akarják tartani Isten törvényét? Mi lesz akkor a hűségük jele?

Jel 13,15–17 • „Adaték néki, hogy a fenevad képébe lelket adjon, hogy a fenevad képe szóljon is, és azt művelje, hogy mindazok, akik nem imádják a fenevad képét, meg-ölessenek. Azt is teszi mindenkivel, kicsinyekkel és na-gyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgálakkal, hogy a jobb kezükre vagy a homlokukra bé-lyeget tegyenek; és hogy senki se vehessen, se el ne adhas-son semmit, hanem csak akin a fenevad bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma.”

Jel 14,12 • „Itt van a szentek békességes tűrése, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét!”

„A hűség nagy próbája a szombat lesz, mert az igazságnak különösen vitatott pontja. A végső próbatétel idején éles határvonal húzódik majd Isten szolgálói és azok között, akik nem szolgálják Őt. Míg a negyedik parancsolat megtagadása és a hamis szombat megtartása, amelyet az állam törvénye megkíván, egyenlő az Isten-ellenes hatalomnak tett hűségesküvel, addig az igazi szombat megtartása, ahogyan Isten törvénye megszabja, a Teremtő iránti hűség bizonyítéka. Míg az egyik csoport a földi hatalmaknak való engedelmesség jelét elfogadva a fenevad bélyegét veszi fel, a másik hű marad a menny tekintélyéhez, s e hűség jelét választva megkapja Isten pecsétjét.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Az utolsó figyelmeztetés c. feje.)

Vizsgáljuk meg magunkat, személyes hitéletünket és gyülekezetünk állapotát ebből a szempontból! Még nincsen különösebb következménye annak, ha ragaszkodunk Isten parancsolataihoz, a legtöbb esetben nem kell megküzdenünk a környezetünk ellenkezésével és megvetésével sem, mégis sok lazaságot engedünk meg magunknak a szombatünneplés terén. Az előzőekben is láthattuk, hogy a „kis dolgokban” mutatott hűség készít fel bennünket a nagyobb próbatételekre. Hogyan készülünk hitünk nagy próbájára?

6 Hogyan bátorítanak bennünket az Ige szavai, hogy legyünk mindvégig, a legnehezebb próbák idején is hűségesek? Mi a hűség jutalma?

Jel 2,10 • „Légy hű mindhalálig, és néked adom az élet koronáját.”

Zsolt 101,6 • „Szemmel tartom a föld hűségeseit, hogy mellettem lakozzanak; a tökéletesség útjában járó, az szolgál engem.”

Ésa 26,2 • „Nyissátok fel a kapukat, hogy bevonuljon az igaz nép, a hűség megőrzője!”

A hűség már ezen a földön megtermi gyümölcsét: állhatatos, győzelmes életű keresztényekké válhatunk, és egyre szorosabb közösségben élhetünk azzal az Istennel, akihez ragaszkodunk. A legnagyobb próbák idején is bízhatunk abban, hogy nem hagy el bennünket, és a hűség végső jutalmát is elnyerhetjük. Bár elmondhatnánk életünk összegzéseként Pál apostol vallomását mi is: *„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: végezetre eltételezt nekem az igazság koronája, melyet megád nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését.”* (2Tim 4,7–8)

„Sohasem tudhatjuk, mi foroghat kockán, amikor Isten próbára tesz. Csak az Isten szava iránti szigorú engedelmesség nyújthat biztonságot. Isten minden ígését a hit és az engedelmesség feltétele mellett adta, és a parancsolatai iránti engedelmesség elmulasztása kizár bennünket a Szentírásban bemutatott gazdag áldásoktól. Nem szabad az érzéseinket követnünk, sem az emberek véleményére támaszkodnunk, hanem Isten kinyilatkoztatott akarataira kell tekintenünk, és minden körülmények között határozott parancsolatai szerint járnunk. Isten gondoskodni fog az eredményről. A szava iránti hűség eredményeként a próbák idején is bebizonyíthatjuk emberek és angyalok előtt, hogy az Úr nehez helyzetekben is bízhat bennünk, teljesítjük akaratait, megdiósítjuk nevét, és a nép áldására leszünk.”

„Az Úr elfordul attól, aki közömbös és hűtlen, amikor ügye válságba jut. Az egész világegyetem leírhatatlan érdeklődéssel figyeli a jó és a rossz közötti nagy küzdelem záró jeleneteit. Isten népe közeledik az örökkévalóság határához. Mi lehetne fontosabb számára, mint az, hogy hű legyen a menny Istenéhez? Minden korszakban voltak Istennek erkölcsi hősei. Most is vannak, akik

– mint József, Illés és Dániel – nem szégyellik magukat Isten választott népéhez tartozónak vallani. Isten különös áldása kíséri a tettek embereinek fáradozását, azokét, akik nem hagyják magukat letéríteni a kötelesség útvjáról, hanem mennyei erővel szólnak: »Jöjjön hozzám, aki az Úrél!« (2Móz 32,26) Ezek az emberek akarataikat és terveiket Isten törvénye alá rendelik. Saját életük sem drága nekik, mert szeretik Istent. Feladatuk az, hogy felfogják az Ige fényét, és tiszta sugarakban ragyogtassák a világnak. Hűség Istenhez – ez a jelszavuk.»

„Isten azt kívánja, hogy népe mielőbb felkészüljön az eljövendő válságra. Akár felkészültek, akár nem, szembe kell majd nézniük vele. Csak azok fognak megállni a megpróbáltatás és megkísértés időszakában, akik Isten mértékével összhangba hozták az életüket. Amikor a világi uralkodók összefognak a lelkészekkel, hogy lelkiismereti kérdésekben parancsokat osszanak, akkor nyilvánvalóvá válik, kik félik Istent, és kik szolgálnak neki hűségesen. Amikor a legsűrűbb a sötétség, akkor ragyog majd legvilágosabban az isteni jellem fénye. Ha már minden egyéb csődöt mond, akkor válik láthatóvá, ki bízik rendíthetetlenül Istenében. És miközben az igazság ellenségei mindenfélől figyelik az Úr szolgálait, hogy ártsanak nekik, Isten is ügyel rájuk, örök javuk érdekében.» (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Saul vakmerősége; Kármel c. fej.; *Az apostolok története*, Pál a császár ítélőszékéhez fordul c. fej.)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja. – Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

„Boldogok a szelídek”

Sok félreértés kapcsolódik ehhez a fogalomhoz is, hiszen sokan a gyengeség jelének vélik a szelídséget, és nem tartozik a leginkább kívánatos és követendő magatartásformák közé. Jézus viszont egyértelműen az egyik legfontosabb jellemtulajdonságként említi, mint amelynek az elnyerése üdvösségünk egyik feltétele is. Ebben a tanulmányban arra keresünk választ, hogy a Lélek gyümölcseként milyen módon nyilvánulhat meg bennünk is a szelídség lelkülete.

¶ Milyen igék tanúskodnak arról, hogy a szelídség is az isteni természet jellemzője?

1Kir 19,12 • „A földindulás után tűz jött, de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd hang halatszott.”

Mt 11,29 • „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek.”

Esa 40,10–11 • „Ímé, az Úr Isten jó hatalommal, és karja uralkodik! Ímé, jutalma vele jó, és megfizetése Őelőtte. Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza, a szoptatókat szelíden vezeti.”

Sokan úgy gondolják, hogy a hatalom, az erő, a lelki nagyság nem egyeztethető össze a szelídséggel. Illésnek megmutatta Isten, hogy bár teremtő hatalma végtelen, mégsem ilyen módon szeretné megváltoztatni teremtényei szívét. Az erőszak nem Isten módszere, Ő megnyerni és nem legyőzni akarja teremtényeit. Krisztus megmutatta emberi mivoltában, milyen az Úr jelleme. Szelídsége megnyilvánult a kiközösített, megvetett emberek, a bűneikkel küszködők iránti magatartásában, s a vele igazságtalanul és kegyetlenül bánókkal szemben is. Úgy képviselte a mennyei hatalmat, hogy nem kérkedett vele – ahogyan a messiási jövendölés szólt felőle: „Nem kiált és nem lármáz... a megrepedt nádat nem törí el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki.” (Ésa 42,2–3)

„A tűz után pedig Isten egy szelíd hang által szólt a prófétához. Jézusnak is így kellett végeznie munkáját, nem fegyvercsörgés, trónok, országok megdöntése közepette, hanem úgy, hogy az emberek szívéhez szóljon irgalmas és önfeláldozó élete által... Isteniségének bizonyítéka abban rejlett, hogy törődött a szenvedő emberiséggel szükségleteivel. Dicsősége abban mutatkozott meg, hogy leereszkedett hozzánk.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, János bebörtönzése és halála c. fej.)

2 Születési adottságainktól függetlenül elnyerhetjük-e ezt a jellemtulajdonságot mindannyian a Szentlélek által, vagy csak a „jó természetű” emberek kiváltsága? Miről tanúskodik Mózes példája?

Mt 5,5 • „Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet.”

Efész 4,1–2 • „Kérlek azért titeket én, ki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok úgy, mint illik elhívásotokhoz, melylyel elhívtatok. Teljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben.”

4Móz 12,3 • „Mózes igen szelíd volt, minden embernél inkább, akik e föld színén vannak.”

Jézus előző kérdésnél idézett felhívása szerint mindenekelőtt a szelíd és alázatos lelkület az, amelyet meg kell tanulnunk tőle, ha a követői kívánunk lenni. E nélkül egész kereszténységünk félresiklik: az önigazult vagy önérzetes magatartás könnyen oda vezet bennünket, hogy saját magunkban bízunk, és nem igényeljük szüntelenül a mennyei vezetést. Amikor az ember enged indulatainak, vagy saját elképzeléseit követi, alkalmatlanná válik Isten szolgálatára. Mózesnek is hirtelen természete volt, amely miatt hosszú évtizedeken át a nyáját őrizve kellett tanulnia a szelídséget, míg alkalmassá vált nagy feladatára. Természete a felsőbb hatalom ellenőrzése alá került, így el tudta hordozni népe sok-sok lázongását, hálátlanságát, Isten elleni zúgolódását. De amikor lelkében meggyengült ez a mennyei befolyás, azonnal előtört régi, indulatos természete – és emiatt nem léphetett be Kánaán földjére. Számunkra is nagy tanulság az ő élettapasztalata. Szoktunk-e mentegetőzni, amikor nem a szelídség lelkülete ural, hanem saját indulataink, nem hivatkozunk-e a körülményekre, mások hibáira? Pedig kudarcaink csak abból származnak, hogy nem rendeljük magunkat szüntelenül a Szentlélek uralma alá, és nem kérjük a vezetését.

„Krisztus iskolájában a szelídség a Lélek egyik megnevezett gyümölcse. Ezt a Szentlélek – mint megszentelő erő – kegyelemből munkálja, és képessé teszi befogadóját arra, hogy minden alkalommal uralkodjék meggondolatlan és hirtelen természetén. Ha a szelídség ajándékát megbecsülik azok, akik természetüktől fogva mogorvák vagy indulatosak, akkor a legkomolyabb erőfeszítéseket teszi, hogy legyőzzék szerencsétlen természetüket. Mindennap önuralmat gyakorolnak, míg Jézus mindent legyőz bennük, ami ba-

rátságtalan és ellenszenves. Kezdenek hasonlónak válni az isteni mintához, míg engedelmeskedni tudnak az ihletett parancsnak: »Legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra.« (Jak 1,19) Ha egy ember azt vallja, hogy megszentelődött, ám szavait és tetteit mégis a tisztátalan forrásból előtörő keserű vízhez lehet hasonlítani, akkor biztonsággal mondhatjuk, hogy csalás áldozata lett. Meg kell tanulnia az alapvető tudnivalókat a keresztényi életéről. Néhányan, akik Krisztus szolgáinak vallják magukat, oly sokáig dédelgették magukban a mogorvaság démonát, hogy úgy tűnik, mintha szeretnék ezt a gonosz jellemvonást, és élveznék, amikor visszatetsző és ingerlő szavakat mondanak. Meg kell térniük, mielőtt Krisztus a gyermekeinek ismerné el őket.

Az alázat olyan belső ékesség, amelyet Isten nagyon nagyra értékel. Az apostol úgy beszél róla, mint ami értékesebb az aranynál, a gyöngyöknél vagy a költséges holmiknál. Amíg a külső díszek a halandó testet díszítik, úgy a szelídség a lelket szépíti meg, és kapcsolja össze a véges embert a végtelen Istennel. Ez Isten dísze, amelyet saját maga választott. Ő, aki világító égitestekkel ékesítette az eget, megígérte, hogy ugyanazon Lélek által »győzelemmel ékesíti fel a szelídeket« (Zsolt 149,4 – King James-fordítás).”

„Türelmesnek és szelídeknek maradni a bántalmak során – nem olyan jellemvonás ez, amelyet a pogányok vagy az izraeliták nagyra tartottak volna. A Szentlélek ihletésére jegyezte le Mózes, hogy ő volt a legszelídebb ember a földön. Az ő korában az ilyen jellemvonást nem tekintették dicséretesnek, inkább sajnálkozást, megvetést váltott ki. Jézus Krisztus viszont az első három vonás között említi a szelídséget, azok között, amelyek alkalmassá tesznek Isten országára. Jézus életében és jellemében ennek az értékes tulajdonságnak az isteni szépsége tűnik elénk.”

„Az eredményes és győzelmes élet feltétele a szelídség és az alázatosság. A dicsőség koronája vár azokra, akik térdre borulnak a kereszt lábánál.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1881. január 18.; *Gondolatok a hegyi beszédről*, Kik a boldogok? c. fej.; *Proféták és királyok*, Józua és az angyal c. fej.)

3 Milyen hatása van annak, ha beszédünkben, magatartásunkban Krisztus szelídsége nyilvánul meg?

Péld 15,1 • „Az engedelmes felelet elfordítja a harag felferjedését, a megbántó beszéd pedig támaszt haragot.”

Péld 15,4 • „A nyelv szelídsége életnek fája, az abban való hamisság pedig a lélek gyötrelme.”

Ésa 50,4 • „Az Úr Isten bölcs nyelvet adott nékem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel.”

Péld 25,15 • „Tűrés által engeszteltetik meg a fejedelem, és a szelíd beszéd megtöri a csontot.”

.....

Bizonyára mindnyájan tapasztaltuk már, hogyan csillapodnak le a kedélyek, enyhül a feszültség, ha nyugodtan, csendesen tudunk reagálni a bennünket ért támadásokra. Amikor Isten Lelke uralja lelkületünket, akkor nem vágunk vissza, nem megyünk bele értelmetlen vitákba, hanem megőrizzük belső békénket.

A beszéd adományát Krisztus mások építésére, vigasztalására, a megfáradtak erősítésére, bátorítására használta. Bennünket is elsősorban ezzel bízott meg. Nem a hosszú, jól felépített és meggyőző prédikációk hatnak leginkább az emberekre, hanem az együtt érző, Krisztus szelídségével megnyilvánuló szavaink.

„Természtől fogva énközpontúak és önfejúek vagyunk, de amikor megtanuljuk azt a leckét, amire Krisztus akar megtanítani bennünket, akkor az Ő természetének részesévé válunk, és ettől kezdve az Ő életét éljük. Krisztus csodálatos példája, páratlan szelídsége – hogy együtt érez másokkal, sír a sírókkal, örül az örülőkkel – nagy hatással van azok jellemére, akik őszintén követik Őt. Szelíd, kedves szavakkal és tettekkel próbálják megkönnyíteni mások útját.”

„Énünk szeretete, önzésünk elpusztítja békénket. Míg énünk él, mindig készen állunk, hogy óvjuk-védjük a megaláztatástól, a megszégyenüléstől, sértésektől. De ha meghaltunk énünk számára, és életünk Krisztus által Istenben van elrejtve, akkor már nem vesszük szívünkre a mellőzést vagy semmibevételt. Süketek leszünk a megszégyenítéssel szemben, vakok a mellőzés és sértés iránt. »A szeretet hosszútűrő, kegyes, a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem cselekszik éktenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem fogy. De legyenek bár jövőmondások, eltöröltetnek; vagy akár nyelvek, megszűnnek; vagy akár ismeret, eltöröltetik.« (1Kor 13,4–8)

A földi áldásból eredő boldogság olyan változó, mint a körülmények, amelyek előidézik. Krisztus békeessége viszont állandó, maradandó. Nem függ a körülményektől, a világi javak mennyiségétől vagy földi barátaink számától. Krisztus az élő víz forrása, s a tőle merített, tőle nyert boldogság soha ki nem apad.

Ha családi körünkben Jézus Krisztus szelídségét tanúsítjuk, viselkedésünk boldoggá teszi a család tagjait, nem vált ki veszekedéseket, ingerült válaszokat, hanem elcsitítja a felborzolt kedélyeket, és áldását mindenki megérzi a családi körben. Ahol a szelídséget ápolják, ott ez a földi családot a mennyei nagy család részévé emeli.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Az orvos-misszionáriusok és munkájuk c. fejj.; *Gondolatok a hegyi beszédről*, Kik a boldogok? c. fejj.)

4 Lényeges-e, hogy milyen lelkülettel képviseljük a hitünket mások előtt?

Fil 4,5 • „A ti szelídlelkűségeitek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel!”

1Pt 3,15 • „Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a szívetek-

ben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelíd-séggel és félelemmel.”

Vö. Jak 1,19–20

Lehetünk-e hiteles képviselői Krisztusnak, ha nem az Ő lelkülete nyilvánul meg az életünkben? Nyilvánvaló, hogy nagyrészt ezen múlik szolgálatunk eredményessége. Isten igazságát tőle idegen magatartással, netalán indulattal vagy agresszív módon hirdetni nemcsak visszatetsző, de sokszor lélekromboló hatású. Bizonyára mindannyian találkoztunk már olyan „hittérítőkkal”, akik lélektani ráhatással, erőszakos stílusban terjesztették nézeteiket. Mi is beleeshetünk abba a hibába, hogy hevesen védelmezzük Isten igazságát, vitába keveredünk, és nem Krisztus lelkülete ural bennünket. Gondoljuk meg ilyenkor, hogy kinek a nevében szólunk, és mennyire hiteles így a beszédünk!

„Isten igazságának nem mindig a legcsiszoltabb formában való feltárása győzi meg és téríti meg az embereket. Nem az ékes vagy a logikus beszéd érinti szívüket, hanem a Szentlélek szelíd befolyása: csendben, de biztosan alakítja és építi a jellemet. Isten Lelkének halk és szelíd hangja meg tudja változtatni az emberi szívet.”

„A lélekmentés egyik leghatékonyabb módja, ha mindennapi életünkkel példázzuk Krisztus jellemét. Másokra gyakorolt befolyásunk nem annyira attól függ, amit mondunk, inkább attól, amik vagyunk. Az emberek harcolhatnak vagy dacolhatnak érveinkkel, ellenállhatnak felhívásainknak, de az önzetlen szeretetet sugárzó élet olyan érv, amelynek nem tudnak ellentmondani. A Krisztus szelídségével jellemezhető következetes élet: hatalom.”

(Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Mit csinálsz itt, Illés? c. fej.; *Jézus élete*, Megtáltuk a Messiást c. fej.)

5 Hogyan tudunk segíteni egymásnak a bűn elleni küzdelemben? Mire vigyázzunk mások figyelmeztetése vagy tanácsolása közben?

Gal 6,1 • „Atyámfiak, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyat szelídség lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is.”
2Tim 2,24–25 • „Az Úr szolgájának nem kell torzsalkodni, hanem legyen mindenkire nyájas, tanításra alkalmas, türelmes. Aki szelíden fenýíti az ellenszegulóket, ha talán adna nekik az Isten megtérést az igazság megismerésére.”

.....

.....

Mások figyelmeztetéséhez különösen nagy szükségünk van mennyei vezetésre és krisztusi lelkületre. Mennyi hibát követünk el ezen a téren! Legtöbbször még igazoljuk is magunkat, védjük szeretetlen és nyers eljárásunkat, hiszen a bűnt el kell ítélni. De ha nincsen bennünk a bűnös iránti szeretet, akkor többet ártunk, mint ha nem szóltunk volna. Könnyörögünk azért, hogy valóban „szelídség lelkével” tudjuk inteni még az ellenünk vétkezőket is.

„A szelídség lelkével menj a tévelygőhöz, »ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is« és »dorgáld meg őt négy szemközt« (Mt 18,15). Ne hozd szégyenbe, ne tereged ki hibáját mások előtt, ne hozz gyalázatot Krisztusra olyan ember vétkének, tévedésének nyilvános feltárásával, aki az Ő nevét viseli. Az igazságot sokszor nyíltan el kell mondani a tévelygőnek, hogy belássa hibáját és megújulhasson. Nem szabad azonban bíraskodnod vagy ítélni. Ne próbáld magadat igazolni. Minden erőfeszítésed a gyógyulására irányuljon. Lelki sebek kezelésekor a legtapintatosabb érintésre, a legnagyobb érzékenységre van szükség. Csakis a Golgota Szenvedőjéből áradó szeretet győzedelmeskedhet itt. Sze-

lídséggel kezelje testvér a testvért, mint aki tudja: ha sikert ér el, »lelket ment meg a haláltól, és sok bűnt elfedez« (Jak 5,20).»

„Amilyen lágyan hullik a harmat és a csendes eső a szomjazó növényekre, olyan szelídek legyenek szavaink, amikor embereket igyekszünk megszabadítani tévelygésüktől. Isten azt akarja, hogy először a szívet nyerjük meg. Mondjuk el az igazságot szeretettel, és bízunk abban, hogy Isten hatalma alkalmassá teszi beszédünket az élet megreformálására. A Szentlélek a megfelelő helyre jut-tatja el a szeretettel mondott szavakat.

A nevelők beszédét mindenkor szeretet, szelídség, türelem, önuralom jellemezze. Az igazságot együttérzéssel és megértéssel gyakorolják. Ha szükség van az intésre, mértéktartók és visszafogottak legyenek. Kedvesen mutassanak rá az elkövetett hibára, és segítsenek a helyrehozásában, a lélek gyógyulásában. A jó nevelőnek tudnia kell, hogy ha már téved, akkor inkább legyen engedékeny, mint szigorú.” (Ellen G. White: Jézus élete, Ki a nagyobb? c. fejezet; A nagy Orvos lábnymán, Az orvos-misszionáriusok és munkájuk c. fejezet)

6 Miben nyilvánult meg Krisztus szelíd lelkülete, amikor ártatlanul vádolták és kegyetlenül bántak vele? Milyen tanácsot kell követnünk, hogy mi is megállhassunk a ránk váró küzdelmek között?

1Pt 2,22 • „Bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott: szidalmaztatván viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött, hanem hagyta az igazságosan ítéltre.”

Mt 10,16 • „Ímé, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé, legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok.”

„Krisztus ellenségei csodát követeltek istensége bizonyítékaként. Sokkal nagyobb bizonyítékban lett részük, mint amekkorát kívántak. Amiképpen Krisztus kínzóit kegyetlenségük Sátán hasonlatosságára aljasította le, úgy Krisztust szelidsége és türelme az emberi nemzetség fölé emelte, és bebizonyította Istennel való rokonságát. Felmagasztalásának záloga a megalázkodása volt. Kín szenvedésének vércseppjei, amelyek homloka sebeiből lefolytak arcára és szakállára, annak a zálogai voltak, hogy Ő a mi nagy főpapunk, aki az »öröm olajával felkenetett« (Zsid 1,9).

Nagy volt Sátán haragja, amikor látta, hogy mindaz a jogtalanság és durva bánásmód, amely az Üdvözítőt érte, a legkisebb zúgolódást sem kényszerítette ki szájából. Krisztusban – aki emberi természetet vett magára – isteni erő lakozott, ezért semmi sem távolította el Atyja akarásától. (...)

Az Üdvözítő arcát semmi sem tudta elcsúfítani ellenségei szeme előtt. Minden vonása jóindulatot, alázatosságot és irgalmat sugárzott kegyetlen ellenségei iránt. Magatartásában nem volt gyengeség, hanem a hosszú szenvedés elhordozásának ereje és méltósága sugárzott belőle. Ennek szembetűnő ellentéte volt a mellette álló fogoly: Barabbás arca megkeményedett szívű gonosztevő vonásait hordozta. Ezt a különbséget a két fogoly között mindenki, aki ott volt, észrevette. Néhányan sírtak. Amikor Jézusra tekintettek, szívük megtelt részvétellel. Még a papok és a főemberek is meggyőződtek arról, hogy Jézus magatartása teljesen megfelelt annak, amit istenségéről állított.”

„Krisztus szolgálóinak nem a természetes szív követelményei szerint kell cselekedniük. Szoros kapcsolatban kell lenniük Istennel, nehogy a kihívás hatására feltámadjon az »én«, és oda nem illő szóáradatot indítsanak el, amely nem olyan, mint a harmat, sem mint a csendes eső, ami felfrissíti a hervadó növényeket. Sátán dühösködik, az ő szelleme nyilvánul meg a haragban és a vádaskodásban. Isten szolgálóinak azonban Krisztust kell képviselniük. Ő azt akarja, hogy mennyei értékekkel foglalkozzanak, azaz az igazsággal, mely az Ő képmását, címét hordozza. Krisztus

hatalmával kell legyőzniük a gonoszt. Krisztus dicsősége az ő erejük. Az Ő szépségére kell tekinteniük. Ekkor isteni tapintattal és szelídséggel tudják hirdetni az evangéliumot. Ha valaki szelíd marad akkor is, amikor bosszantják, ez sokkal hatékonyabban fog szólni az igazság mellett, mint bármilyen erőteljes érv.

Akik megküzdének az igazság ellenségeivel, azok nemcsak emberekkel, hanem Sátánnal és ügynökeivel kerülnek szembe. Emlékezzenek a Megváltó szavaira: »Ímé elbocsátlak titeket, mint bárányokat a farkasok közé.« (Lk 10,3) Pihenjenek meg Isten szeretetében, és lelkük nyugalmat talál még akkor is, ha megvetik őket. Az Úr teljes isteni fegyverzettel látja el szolgálóit. Szentlelke befolyásolja értelmüket és szívüket. (...)

Isten szétosztja kegyelmét vészhelyzetben levő szolgálói között. »Megadatik néktek abban az órában, mit mondjatok. Mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a ti Atyátok Lelke az, aki szól tibenetek« – mondta Jézus (Mt 10,19–20). Amint Isten Lelke megvilágítja szolgálói elméjét, az igazságot isteni erejével, értékével mutatják be. Akik visszautasítják az igazságot, vádolni fogják és elnyomják a tanítványokat. Bármilyen veszteség, sőt akár a halál tartó szenvedések közepette is az Úr gyermekeinek be kell mutatniuk isteni példaképük szelídségét. Így láthatóvá válik az ellentét Sátán ügynökei és Krisztus képviselői között.» (Ellen G. White: Jézus élete, Pilátus előtt; Az első evangélisták c. fej.)

*Az e heti adomány a központi alapot támogatja.
– A közösség működtetésére szánt adományok.*

„Legyetek mértékletesek és józanok”

A mértékletesség, amelyet pontosabban *önmérsékletnek*, *önuralomnak* fordíthatunk, szintén csak mennyei erő által válhat jellemünk részévé. Napjainkban különösen szükségünk van Isten Lelkének segítségére, hogy a hatványozottan jelentkező kísértéseknek ellenállhassunk.

¶ Mennyire uralják az embereket a saját kívánságaik? A végidőben különösen milyen területeken tapasztalható az önuralom hiánya?

2Tim 3,2–3 • „Lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmozók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői.”

Préd 6,7 • „Az embernek minden munkája a szájáért van, mindazáltal az ő kívánsága be nem telik.”

.....

.....

Talán soha nem volt ennyi lehetőség minden kívánság kielégítésére, mint napjainkban a gazdaságilag fejlettebb országok-

ban. Sajnos ez a sokféle lehetőség azokat is csábítja, akik nem érhetik el, ezért sokszor nem tisztességes úton próbálnak hozzájutni az áhított élvezetekhez. Mértéktelen evés-ivás, kábítószerek, prostitúció, játékszenvedélyek uralják emberek tömegeit, és ezt az életformát tartják általánosan elfogadottnak. Ez a felfogás sok keresztényt is megfertőz, és ha nem is a világ szintjén, mégis a saját kívánságaik uralják őket. Bennünket mennyire befolyásol ez az életforma? Ki tudjuk-e vonni magunkat a rengeteg lehetőség csábítása alól?

„Az emberek gátlástalanul elégitik ki vágyaikat. A magukat keresztényeknek vallók együtt esznek-isznak a részegesekkel, miközben neviük az egyház könyveiben szerepel. A mértéktelenség tompítja az erkölcsi és szellemi erőt, és aljas szenvedélyek útkészítője. Nagy tömegek nem érzik kötelességüknek érzelmi vágyaik megzabolázását, s így a vágyaik rabjai lesznek. Sokan csak azért élnek, hogy érzelmeiket gyönyörködtessék. Szertelenség, pazarlás jellemzi a társadalom minden osztályát. Feláldozzák a becsületet a külcsín és a kérkedés kedvéért. Akik gyorsan akarnak meggazdagodni, elferdítik az igazságot és a jogot, a szegényeket elnyomják, még mindig adják és veszik a »rabszolgákat és emberek lelkeit«. Csalás, vesztegetés és lopás megtorlatlanul folyik alsóbb és felsőbb körökben egyaránt. Az újságok gyilkosságok és más szörnyű bűntények hírével vannak tele, amelyeket olyan hidegvérrel és értelmetlenül követnek el, mintha már minden érzés kihalt volna az emberekből. Ezek a szörnyűségek ráadásul annyira megszokottá váltak, hogy már nem is váltanak ki megütközést vagy csodálkozást. Az anarchia szelleme hatja át a nemzeteket, és a világ megrémül az időről időre kitörő háborúságok miatt, mert ezek mutatják a visszafojtott szenvedélyek tüzeit és a törvénytelenséget, amely ha egyszer kitör korlátai közül, a világot nyomorúságba és pusztulásba dönti.»

„Amikor Sátán így elhitei az emberekkel, hogy a vágy a legfőbb törvény, a szabadság mindenre feljogosít, és az ember csak önmagának tartozik számadással, ki csodálkozhat azon, ha el-

burjánzik az erkölcstelenség és romlottság? Tömegek kapnak mohón azokon a tanításokon, amelyek megengedik, hogy érzéki szívükre hallgassanak. Az önuralom kantárait az emberi vágyak tartják kézben. Sok ember szellemi és lelki képességeit az ösztönei uralják, és Sátán ujjong, hogy ezrével sodorhatja hálójába azokat, akik Krisztus követőinek vallják magukat.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Az özönvíz c. fej.; *Korszakok nyomában*, A spirítizmus c. fej.)

2 Miért kell különösen ügyelnünk az életmódunkra? Csak a fizikai egészségünk érdekében szükséges mértéktelenen élni a mai világban?

1Pt 4,7 • „A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértéktelések és józanok, hogy imádkozhassatok.”

1Jn 2,15 • „Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérése nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik, és annak kívánsága is, de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.”

Vö. Rm 12,1–2

.....
.....
„A világban az egyéni vágyak kielégítése a cél. Rengeteg a tévedés, a hamis állítás. Sátán még több csapdát állít fel a lelkek elpusztítására. Mindazoknak, akik istenfélelemmel szentségre törekcszenek, meg kell tanulniuk a mértéktelenség és az önuralom leckéit. Az étvágyat, a szenvedélyeket az értelem magasabb rendű

erejének kell alávetni. Ez az önfegyelem létfontosságú ahhoz a szellemi erőhöz és lelki érzékenységhez, amely képessé tesz minket arra, hogy Isten szavának szent igazságait megértsük és gyakoroljuk. Ezért a mértékletességnek szerepe van a Krisztus második eljövételére való felkészülésben is.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Kiáltó szó a pusztában c. fej.)

Az emberiség erkölcsi állapota is figyelmeztető jel arra nézve, hogy „a vége mindennek közel van”. Nekünk ebben az időben még szorosabb kapcsolatra kell törekednünk Krisztussal, még több időt, figyelmet fordítani az Ige tanulmányozására és imádságra, mint eddig. Ennek érdekében törekedjünk megőrizni lelki, testi, szellemi erőnket a legjobb állapotban. Sátán nagyon felkészült, és sajnos bennünket is úgy lefoglal evilági gondokkal, gyengítve fizikai, szellemi erőnket, hogy ne tudjunk lelkileg fejlődni. Ez a kérdés tehát érinti az üdvösségünket is. Az ige józan gondolkodásra int, hogy tudjunk különbséget tenni a mulandó, pillanatnyi örömök és az örök értékek között.

3 Milyen belső küzdelmet kell megvívnia minden kereszténynek ahhoz, hogy ne a megromlott étvágya, kívánságai irányítsák, hanem Isten Lelkének befolyása érvényesüljön az életében?

Péld 23,2 • „Kést tégy a torkodra, ha mértéktelen vagy. Ne kívánd az ő csemegéit, mert ezek hazug étkek.”

Gal 5,24 • „Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.”

1Kor 9,25–27 • „Mindaz pedig, aki pályafutásban tusakodik, mindenben magatűrtető; azok ugyan, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig romolhatatlant. Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra, úgy viaskodom, mint aki nem levegőt vagdos, hanem megsanyargatom teste-

met és szolgálává teszem, hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek.”

Többnyire nem az a problémánk, hogy nem ismerjük igazán mindazt, ami káros hatással van az egészségünkre, hanem hogy nehéz megváltoztatni a szokásainkat és ellenállni a bennünket is csábító kívánságoknak. Kemény küzdelmet kell vívunk önmagunkkal, hiszen „a test a lélek ellen törekedik”, és sokszor szinte elemi erővel törnek fel bennünk a rosszra indító testi vágyaink. Nem azt mondja a Szentírás, hogy minden kívánság eleve rossz, hiszen Teremtőnk alkotott úgy bennünket, hogy vágyakozzunk a fizikai és lelki szükségleteink betöltésére. Éppen ezért nehéz megértenünk, hol van a határa kívánságaink egészséges kielégítésének és a mértéktelenségnek. Ebben a tanulmányban nem az a célunk, hogy sorra vegyük a helyes életmód minden szabályát vagy felsoroljuk az ártalmas szokásokat, hanem inkább az, hogy megértsük a józan és felelős gondolkodás fontosságát ezen a területen is. Sokszor tapasztaljuk, milyen következményei vannak akár csak annak is, ha az egészségesnek vélt ételekkel túlterheljük a gyomrunkat, vagy ha rendszertelenek vagyunk. Be kell látnunk, hogy nagy szükségünk van Isten Lelkének tanácsaira, és az Ő fegyelmező befolyására, hogy testi-lelki egészségünket a lehető legjobb állapotban megőrizhessük. Tanuljunk mi is Krisztus megkísértésének és győzelmének példájából:

„Urunk első nagy kísértéséből egyik tanulság sincs olyan fontos, mint az étvágy és a szenvedélyek féken tartása. Minden korban a testi természetet támadó kísértések voltak a leghatásosabbak az emberiség megrontásában és lealacsonyításában. Sátán a mértéktelenséggel rombolja az Istentől legdrágább ajándékként kapott szellemi és erkölcsi erőket. Így az ember számára lehetet-

lenné válik az örök értékek megbecsülése. Sátán az élvezetek által igyekszik kiirtani a lélekből az Istenhez való hasonlatosság minden nyomát.

A féktelen kicsapongás és a nyomában járó betegség, romlás Krisztus második eljövetele előtt még elterjedtebb lesz. Krisztus elmondta, hogy a világ állapota azokban a napokban olyan lesz, mint az özönvíz idején, vagy Sodomában és Gomorában. Ezeknek a félelmetes időknek a küszöbén élünk most, és jól meg kell jegyeznünk Megváltónk böjtjének tanulságait! Csak Krisztus kimondhatatlan szenvedése által mérhetjük fel a féktelen élvezet-hajhászásban rejlő gonoszt. Krisztus példája mutatja, hogy csak akkor reménykedhetünk az örök életben, ha étvágyunkat, szenvedélyeinket alárendeljük Isten akaratának.

Saját erőnkből lehetetlen elbukott természetünk kívánságainak nemet mondani. Sátán ezen az úton kísért bennünket. Krisztus tudta, hogy az ellenség minden emberi lényt megkeres, kihasználja az öröklött gyengeségeket, és hamis hízélgéssel törbe csalja azokat, akik nem Istenben bíznak. Urunk azáltal, hogy végigjárta az utat, amelyen az embernek is haladnia kell, a mi győzelmünket készítette elő. Nem akarja, hogy hátrányban legyünk a Sátánnal folytatott küzdelemben. Nem akarja, hogy a kígyó támadásai megijesszenek vagy elcsüggyessenek. Így bátorít bennünket: »Bizatok: én meggyőztem a világot.« (Jn 16,33) Ha valaki az étvágy hatalmával küzd, tekintsen az Üdvözítőre a megkísértés pusztájában! Nézze haláltusáját a kereszten, amint felkiált: »Szomjúhozom!« (Jn 19,28) Mindent elszenvedett, amit valaha is el kell viselnünk. Győzelme a miénk is lehet.»

„Az igazi mértékletesség arra tanít, hogy teljesen hagyjunk el minden ártalmas dolgot, és józanul éljünk azzal, ami egészséges. Kevesen ismerik fel, milyen nagy hatással vannak étkezési szokásaik az egészségükre, jellemükre és sorsuk alakulására. Az étvágyat mindenkor az erkölcsi és értelmi erőknél kell alárendelni. A testnek kell szolgálnia az értelmet, és nem az értelemnek a testet.» (Ellen G. White: Jézus élete, A megkísértés c. fej.; Pátriárkák és próféták, Sámson c. fej.)

4 Mit jelent a mértékletesség elvét gyakorolni a munkavégzés során? Mennyire vagyunk képesek elcsendesedni, figyelni Isten vezetésére, ha túlhajszoljuk magunkat, és testileg-szellemileg kifáradunk?

Préd 4,6 • „Jobb egy teljes marok nyugalommal, mint mind a két marok teljessége nagy munkával és lelki gyötrellemmel.”

Zsolt 127,1 • „Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáz az őriző. Hiába néktek korán felkelnetek, későn feküdnötök, fáradsággal szerzett kenyeret ennetek! Szerelmesének álmában ad eleget.”

Mt 6,33 • „Keressétek először Isten országát, és az ő igazságát, és ezek mind megadatnak néktek.”

Vö. Lk 10,40–42

.....

.....

Át kell gondolnunk ezt a problémát is, mert nagyon könnyen átlépjük a szorgalmas munka és a túlhajszolt életvitel közötti határt. Sajnos a munkahelyek nagy részénél is tapasztalhatjuk, hogy napi nyolc órán túl is igénybe veszik a dolgozók idejét, energiáját. Ha valaki nem akarja elveszíteni a munkáját, akkor kénytelen átvenni ezt az életstílust. De mindezek hátterén is törekedjünk rá, amennyire tőlünk telik, hogy legyen nyugodt időnk a lelki táplálék megszerzésére, az Istennel való közösségre és emberi kapcsolatok ápolására. Inkább legyen szerényebb a fizetésünk, egyszerűbb és igénytelenebb az életvitelünk, de ne veszélyeztessük a lelkünket: „*Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de a lelkében kárt vall?*” (Mt 16,26)

Még az Isten szolgálatában végzett munka során is túlfeszíthetjük és kimeríthetjük lelki-fizikai erőinket, és ez sok-

szor lerombolja azt a jót, amit tettünk. Ha nem szánunk elég időt az elcsendesedésre, a lelki feltöltődésre, annak mindenképpen kárát látjuk. Lehet, hogy többet dolgozunk, de kevesebb eredménnyel, mert nem lesz rajta Isten áldása.

5 Modern korunk sok olyan időtöltést kínál, amely szintén elveszi az időnket, erőnket Isten szolgálatától. Mi figyelmeztet bennünket arra, hogy túlléptük a határt, és fel kell vennünk a harcot ártalmas szokásaink ellen?

Mk 4,18 • „A tövisek közé vetettek pedig azok, akik az igét hallják, de a világi gondok és a gazdagság csalárdsága és egyéb dolgok kívánsága közbejövén, elfojtják az igét, és gyümölcstelen lesz.”

Eféz 2,2; Fil 4,8 • „Atyámfiak, amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek, ha van valami erény és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok.”

.....

.....

Mi az, ami a gondolatainkat, lelkiállapotunkat közvetlenül is befolyásolja, és napi szinten kísértést jelenthet számunkra? A legtöbb család otthonában ott van a televízió, amely sajnos nem csupán ismeretterjesztő vagy hírműsorokat kínál, hanem többségében lelkileg romboló hatású filmekkel vagy reklámokkal köti le a figyelmünket és rabolja el időnket, ha engedjük. Gondoljuk át a következő idézetet, amely a színházi előadásokról szól ugyan, de hatványozottan igaz a televízió által közvetített különböző játékfilmekre:

„Földünkön nincs hatalmasabb befolyás a képzelet mérgezésére, a vallásos benyomások rombolására és a nyugodt örömök ízé-

nek, az élet valóságának tompítására, mint a színházi szórakozás. Az ez iránti rajongás minden alkalommal növekszik, ahogyan a részegítő ital utáni vágy erősödik annak fogyasztásával.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, IV. köt., 652–653. o.)

Másik, talán még fontosabb kérdés napjainkban az internet használata, befolyása gondolkodásunkra, időrabló szerepe. Természetesen sok hasznos információt beszerezhetünk ezen az úton, sőt egyik forrása lehet a lelki táplálékainknak, hiszen ige hirdetések, hittapasztalatok sokasága is megtalálható a világhálón. De sajnos könnyű otffelejteni magunkat, és olvasni, nézni olyan dolgokat, amelyek megfertőzik a lelkivilágunkat. Hívő keresztények is rabjává válhatnak internetes játékoknak, vagy elcsábíthatják őket az erkölcsromboló tartalmú honlapok. Különösen nagy szükségünk van a Szentlélek segítségére, hogy meg tudjuk óvni magunkat és gyermekeinket a számítógép időrabló és lélekromboló hatásától, és mindig be tudjuk tartani azt a határt, ameddig hasznos és építő a használata. Gondoljuk át ezzel kapcsolatban az alábbi idézeteket:

„*Helytelen elfecsérelni az időnket, és rosszul tesszük, ha kimerítjük az elménket. Minden perc, amit önző módon használunk fel, elvesztegetett idő. Ha minden percet értékelnénk és helyesen használnánk fel, akkor mindenre volna időnk, amit meg kell tennünk önmagunkért és a világért. A pénzköltés kérdésében, az idő, az erő és az alkalmak felhasználásához kérje minden keresztény Istentől az eligazítást! »Ha pedig valakinek közületek nincs bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja, és megadatik néki.« (Jak 1,5)*

Minden szokás, amely csökkenti a fizikai és a szellemi erőt, alkalmatlanná teszi az embert arra, hogy a Teremtőnek szolgáljon. És vajon megelégszik-e Isten olyasmivel, aminél jobbat is tudnánk nyújtani? Krisztus azt mondta: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből!” Azok, akik teljes szívükből szeretik Istent, a legjobb szolgálatot szeretnék neki nyújtani, és állandóan arra törekcszenek, hogy minden képességüket összhangba hozzák

azokkal a törvényekkel, amelyek segítik az embert, hogy talentumait Isten szolgálatába állítsa. Nem akarják vágyaik és szenvedélyeik kielégítésével gyengíteni vagy beszennyezni a mennyei Atyjuknak felkínált áldozatot. Péter így szól: »Tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen vitézkednek.« (1Pt 2,11) Minden bűnös kedvetelés bénítja képességeinket, tompítja szellemi és lelki érzékenységünket, és a minimumra csökkenti Isten Igéjének és Lelkének szívünkre gyakorolt hatását. Pál apostol ezt írja a korinthusiaknak: »Tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket.« (2Kor 7,1)» (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Újkori ébredések c. fej.)

6 Miért elengedhetetlen feltétele Krisztus követésének az, hogy megtagadjuk önmagunkat, és legyőzzük az önző kívánságokat? Mi a célja keresztény életünknek?

Tit 2,11 • „Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon.”

1Kor 6,19 • „Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Lélek temploma, amelyet Istentől nyertetek, és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétetetek meg; dicsőítsétek azért Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.”

2Tim 2,3–5, vö. Mt 16,24

.....
.....
A megváltott ember nem önmagáért él, mert Krisztus tulajdonává lett. Mit jelent ez a mindennapi életünkben? Az a célunk,

hogy minél jobban érezzük magunkat, és ennek rendelünk alá mindent, vagy pedig Isten dicsőségét keressük, és neki akarunk szolgálni? Még az egészséges életmód is öncélúvá válhat, ha csupán arra szolgál, hogy elkerüljük a szenvedéseket, és hosszabb ideig éljünk. Ha önző módon a saját jólétünket keressük, nem lehetünk Krisztus követői. Testünkkel, lelkünkkel és minden erőnkkel Istent szeretni: ez a legnagyobb parancsolat, és ezt kell, hogy betöltsük önmegtagadó, mértékletes életmódunkkal.

„Csak egyszerű, önmegtagadó és szigorúan takarékos étellel tudjuk elvégezni a Krisztus képviselőiként részünkre kijelölt munkát. Az önteltséget és a világi becsvágyat ki kell űznünk a szívünkéből. Minden munkánkban a Krisztus életében megnyilvánuló önzetlenség elvét kell megvalósítanunk... Az önzés és a mértéktelenség elzárja előlünk a hasznossághoz vezető utat. Mennyit költünk olyan dolgokra, amelyek merő bálványok; olyasmikre, amik lekötik szentebb dolgokra fordítandó figyelmünket, időnket és erőnket! Mennyi pénz pazarlódik el drága házakra és bútorokra, önző örömökre, fényűző és egészségtelen ételekre, káros élvezetekre! Mennyi pénzt költünk fölöslegesen olyan ajándékokra, amelyek senkinek sem használnak! A keresztények ma sokkal többet költenek szükségtelen, sokszor káros dolgokra, mint arra, hogy a kísértő karmaiból lelkeket mentsenek ki.”

„Krisztus nélkül nem tudunk ellenállni a kívülről és belülről támadó kísértéseknek. Ő eljött erre a világra, és Isten törvénye szerint élt, hogy az ember tökéletesen uralkodhasson a lelket romboló természetes hajlamokon. Jézus Krisztus, lélek és test orvosa minden lehetőséget megad ahhoz, hogy az ember tökéletes jelleművé váljék.

Ha valaki átadja magát Krisztusnak, értelme a törvény uralma alá kerül. Csak a királyi törvény hirdet szabadságot a fogságnak. Ha az ember egyesül Krisztussal, szabaddá lesz. Ha meghódol Krisztus akarata előtt, visszakapja tökéletes emberi nivoltát. Nem él a bűn szolgátságában, és a szenvedélyek fölé

*emelkedik az az ember, aki engedelmeskedik Istennek. Legyőzheti önmagát, hajlamait, győzelmet arathat »a fejedelemségek, hatalmasságok, az élet sötétségének világbírói és a gonoszság lelkei felett, amelyek a magasságban vannak« (Eféz 6,12).» (Ellen G. White: *A nagy Orvos lányomán*, Orvos-misszionáriusok és munkájuk; Az orvos mint nevelő c. fej.)*

Az e heti adomány az internetes osztályt támogatja.

„Alázatosan járj a te Isteneddel”

A Lélek gyümölcsseinek felsorolásában ugyan nem szerepel, de Jézus a szelídséggel együtt a legfontosabb jellemtulajdonságként említi az alázatot, amelyet tőle tanulhatunk meg. Az emberi természet megromlása éppen ezen a területen a legerősebb, hiszen az önfelmagasztalás vágya indította el a mennyei lázadást. Ezért mindenképpen a keresztyéni jellemvonások közé tartozik az alázat magatartása Istennel és embertársainkkal szemben.

Il Hogyan, miben nyilvánult meg Sátán szembefordulása az isteni elvekkel a mennyei lázadás során? Mit nevezhetünk a bűn gyökerének?

Ésa 14,13–14 • „Ezt mondtad szívedben: Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén, messze északon. Fölébük hágok a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz.”

Ezék 28,17 • „Szíved felfuvalkodott szépséged miatt.”

Péld 16,18 • „A megromlás előtt kevélység jár, és az elesés előtt felfuvalkodottság.”

A Szentírás többféle módon is megfogalmazza, hogy önmagunk dicsőségének keresése, az elismerés utáni sóvárgás, a felfuvalkodás miért olyan veszélyes. Ez a lelkiület teljesen ellentétes a szeretet és a szolgálat elvével. Sátán lázadása sem úgy indult, hogy azonnal nyilvánvaló lett volna, milyen messze ható következményei lesznek nagyravágyásának.

„Lucifer fokról fokra jutott el odáig, hogy engedjen az önfelmagasztalás vágyának. Az Írás így szól erről: »Szíved felfuvalkodott szépséged miatt, megrontottad bölcsességedet fényességben...« »Ezt mondtad szívedben: ...az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet... hasonló leszek a Magassághoz.« (Ezék 28,17; Ésa 14,13–14) Ahelyett, hogy minden teremtet lény szeretetét és ragaszkodását mindenekelőtt Istenre igyekezett volna irányítani, azon fáradozott, hogy szolgálatukat és hűségüket saját magának szerezze meg. Arra a dicsőségre vágyva, amellyel a végtelen Atya ruházta fel Fiát, Lucifer olyan hatalomra tört, amely kizárólag Krisztust illette meg.

Lucifer a neki ajándékozott magas méltóságot nem tekintette Isten különleges ajándékának, ezért nem érzett hálát Teremtője iránt. Büszkélkedett fényességével, magasztos tisztségével, és az Istennel való egyenlőségre tört. (...)

Sátán ujjong, ha Isten gyermekeit – különösen a felelős tisztséget betöltőket – ráveheti, hogy az Istennek járó dicsőséget maguknak tulajdonítsák. Ekkor győzött felettük. Ő maga is így bukott el. Ez a legsikeresebb módszere az emberek romlásba döntésére. Isten azért adott Igéjében annyi példát, amelyek bemutatják az önfelmagasztalás veszélyeit, hogy örködjünk Sátán csalásaival szemben.

Nincs a természetünknek olyan ösztöne, olyan szellemi adottságunk vagy szívbéli indítékunk, amelynek ne kellene percről percre Isten Lelkének ellenőrzése alatt állnia. Nincs Istennek olyan áldása, vagy az emberre mért próbája, amelyet Sátán ne akarna és ne tudna felhasználni a lélek megkísértésére és elvesztésére, ha csak a legkisebb alkalmat szolgáltatjuk. Ezért bármi-

lyen nagy világoSSága legyen is valakinek, bármilyen nagymértékben élvezze Isten kegyelmét és áldását, járjon mindenkor alázatosan az Úr előtt, és kérje hittel, hogy irányítsa gondolatait és uralkodjék indulatain.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Miért engedte meg Isten a bűnt?; A sziklából víz fakad c. fej.)

2 Milyen módon jelenik meg Isten alázata a teremtményeihez való viszonyában?

Zsolt 113,5–7 • „Kicsoda hasonló az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, aki a magasságban lakozik? Aki magát megalázva tekint szét mennyen és földön, aki felemeli az alacsonyot a porból, és a szűkölködőt kivonja a sárból.”

Ésa 57,15 • „Így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörték szívét.”

.....

.....

A leghatalmasabb lény a legkisebb teremtményével is törődik, Ő az, aki szüntelenül szolgál és ad, észreveszi és számon tartja minden szükségletünket. Sokan mégis úgy tekintenek Istenre, mint aki a saját dicsőségét keresi. Nyilvánvaló, hogy ez a szemlélet Sátántól, a nagy ellenségtől származik, aki mindig Istenre hárítja saját gonosz, ártalmas tevékenységét is. Minden élet és minden jó adomány Istentől származik, aki soha nem él vissza hatalmával, nem kényszerít senkit, és a gonosszal vívott küzdelme során sem az erőszak eszközeivel harcol. Az iránta való tisztelet, imádat nem teszi Őt nagyobbá, hanem a mi javunkat szolgálja, hiszen akit tisztelünk, az a példaképünk,

hozzá hasonlóvá lehetünk. Ha arra vágyunk, hogy olyanok legyünk, mint Ő, akkor az alázatban és szolgálatban kell elsősorban követnünk.

3 Az alázatnak milyen példáját ismerhetjük meg Jézus földre jöveteléből? Mit jelenthetett Isten Fiának csecsemőként, szerény körülmények közé megszületni, majd hozzánk hasonló kísértésekkel, küzdelmekkel teli életet élni? Végül pedig mit jelenthetett az igazságtalan és kegyetlen bánásmódot elszenvedni saját teremtményeitől, és meghalni a legszégyenletesebb halállal?

Fil 2,5–8 • „Az az indulat legyen bennetek, amely volt a Krisztus Jézusban is, aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén. És mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig.”

.....

.....

.....

.....

Jézus testtlétele által bemutatta Isten jellemét: lelkülete Isten alázatát tükrözte, aki ahelyett, hogy hatalmi eszközökkel véget vetett volna a bűnnek, leereszkedik lázadó teremtményei közé, hogy megmentse őket. Ezt a legnehezebb megérteni a Sátán által megtévesztett embernek. Ezért tapasztalhatjuk oly sokszor, hogy még keresztények is félreértik Krisztus szolgálatát. Hányan utalnak arra, hogy neki könnyű volt, Isten Fiaként nem

kellett olyan nehéz küzdelmeket átélnie, mint nekünk! Pedig az evangéliumok nyilvánvalóvá teszik, hogy sokkal keményebb kísértésekben, lelki fájdalomban volt része, mint bármelyik embernek. Megdöböntő vakság az, amikor Krisztus megaláztatásának legfőbb eszközét, a keresztet is hatalmi jelként használják, és az erőszak eszközévé teszik. De gondoljunk arra is, hogy mi hány esetben kérkedünk, akár hitbeli ismereteinkkel és tapasztalatainkkal is, vagy csupán azzal, hogy Isten elhívott népéhez tartozunk. Milyen kevésbé értjük meg, mit jelent Krisztust követni! Amikor elismerésre, emberi dicsőretre vágyakozunk, gondoljunk a tanítványaihoz intézett szelíd figyelmeztetésére: „Nem nagyobb a szolga az ő Uránál.”

„A dicsőség Királya mélyen megalázkodott, amikor eljött földünkre, hogy magára öltse az emberi természetet. Életkörülményei egyszerűek és kedvezőtlenek voltak. Dicsőségét eltakarta, hogy a külsejéből sugárzó fenség ne váljék az érdeklődés középpontjává. Mellőzött minden külső pompát. Gazdagság vagy világi tekintély, emberi nagyság egyetlen lelket sem ment meg a haláltól. Jézus szándéka az volt, hogy ne a földi dicsőség utáni vágy vonzza hozzá az embereket: aki Őt követi, csakis a mennyei igazság szépsége készítse erre.

Csodáljuk Üdvözítőnk áldozatát, hogy a mennyei trónt jásszollal, a hódoló angyalok társaságát az istálló állataival cserélte fel. Az emberi gőg és önteltség csúfosan megszégyeniül jelenlétében. De ez csak a kezdete volt bámulatos megalázkodásának. Már az is határtalan leereszkedés lett volna Isten Fia részéről, ha azt az emberi természetet ölti magára, amellyel az Édenben élő Ádám a bűnbeesés előtt bírt. Am Jézus akkor vállalta az emberi természetet, amikor azt a bűn már négyezer éve gyengítette. Ádám bármelyik leszármazottjához hasonlóan alávetette magát az átöröklés törvényének. Hogy mi e törvény működésének következménye, azt Jézus földi őseinek a történelme mutatja be. Ezzel az örökséggel jött földünkre, hogy osztozzon bánatunkban, kísértéseinkben, és példát mutasson a büntelen életre.

Sátán gyűlölte Krisztust a mennyben elfoglalt magas tisztségéért. Gyűlölte azt, aki elkötelezte magát a bűnös ember megváltására. Isten mégis megengedte, hogy Fia mint emberi gyengeségeknek alávetett, gyámoltalan csecsemő szülessen meg e világba, amelyet Sátán a magáénak igényelt. Megengedte, hogy egyszerű emberként szembenézzon az élet veszélyeivel, amelyekkel mindenki találkozik, s megvívja azt a harcot, amelyet az emberiség minden gyermekének meg kell vívnia, azzal a kockázattal, hogy elbukik és örökre elvész. (...)

Amikor Krisztus megalázkodott, hogy emberi természetet öltön magára, olyan jellemről tett tanúságot, amely Sátánénak az ellentéte. »És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig.« (Fil 2,8) Amiképpen a főpap levetette a méltóságát kifejező ékes ruhát, és egyszerű fehér gyolcsban folytatta szolgálatát, akképpen Krisztus is szolgai formát öltött, s így hozott áldozatot. Ő volt a pap, és Ő volt az áldozat is. »Megsebesített bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünk büntetése rajta van.« (Ésa 53,5) (...)

Az őrjöngő tömeg körülfogta a világ Üdvözítőjét. A gúny öszszevegyült az istenkáromlás közönséges szavaival. Az érzéketlen csöcselék Krisztus alacsony származására és alázatos életére tett gúnyos megjegyzéseket. Csúfolódtak azon, hogy Isten Fia lenne. A közönséges tréfálkozás és a sértően gúnyos szavak szájról szájra jártak. A kegyetlen csöcseléket Sátán vezette. Ki akarta váltani Krisztusból a megtorlást, a bosszút, hogy valamiféle csodatettel szabadítsa ki magát, és így megsemmisítse a megváltás tervét. Krisztus azonban – aki egyetlen parancsszavával mennyei seregeket rendelhetett volna saját védelmére, s rémületbe kergethette volna a csöcseléket isteni fensége felvillantásával – tökéletes higgadtsággal viselte el a legbrutálisabb sértéseket és erőszakosságot is.” (Ellen G. White: Jézus élete, Született néktek ma a Megtartó; Velünk az Isten; Pilátus palotájának udvarán c. fej.)

4 Krisztus földi életében gyakorolt imaélete, engedelmessége hogyan tanúskodik arról, hogy emberként Ő is az Istennel való kapcsolatától függött? Mi mennyire vagyunk tudatában annak, hogy nélküle sem tehetünk?

Jn 5,30 • „Én semmit sem cselekedhetem magamtól... mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.”

Ésa 50,4–5 • „Az Úr Isten bölcs nyelvet adott nékem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fülemet, hogy hallgassak, miként a tanítványok. Az Úr Isten megnyitotta fülemet, és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam.”

Vö. Mk 1,35

Jn 15,4 • „Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Mikképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtökén marad, akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”

Mik 6,8 • „Megjelentette néked, oh ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedj, szeresd az irgalmasságot, és alázatosan járj a te Isteneddel.”

.....
.....

Jézus szüntelenül annak tudatában élte életét, hogy Isten vezetésére, mennyei erejére van szüksége szolgálata betöltéséhez. Ezért minden napját úgy kezdte, hogy csendes magányban kereste mennyei Atyja akaratát. Mindenekelőtt Istenre figyelt, vele akart közösségben lenni, semmit nem akart tőle

függetlenül tenni, majd mennyei erőért könyörgött. Emberfiaként átérezte az emberi természet minden gyengeségét, és imában küzdött, hogy Isten akaratát cselekedhesse. Mekkora az ellentét Krisztus és mai követői között, akik úgy érzik, hogy gazdagok és semmire nincs szükségük! Vizsgáljuk meg magunkat, Jézustól kérve a „szemgyógyító írt”, hogy meglásuk valódi állapotunkat. Mennyire vágyunk arra, hogy ne a magunk akaratát kövessük, hanem az övét, aki megváltott bennünket? Tudunk-e, szoktunk-e Krisztushoz hasonló módon „megnyitott füllel”, az engedelmesség készségével könyörögni, hogy valóban hű követői lehessünk?

„Ahhoz, hogy győzhessünk a kísértések közepette, állandó kapcsolatot kell fenntartanunk Krisztussal, mert Ő erőt tud adni a győzelemhez mindenkinek, aki hittel és alázattal viseltetik iránta. Ha önelégültek vagyunk és a saját utunkat akarjuk járni – közben azt remélve, hogy végül a jó oldalon fogunk kikötni –, rájövünk majd, hogy szörnyű hibát követtünk el. Úgy kell előrehaladnunk keresztényi életünk küzdelmeiben, mint akik reménykednek a győztesek jutalmában, bár minden lépésnél ellenállásba ütközünk.”

»Megerősítem frigyemet veled, s megismered, hogy én vagyok az Úr. Hogy megemlékezzél és pirulj, és meg ne nyisd többé szádat szégyenletedben, amikor megkegyelmezek néked mindenekben, valamit cselekedtél, azt mondja az Úr Isten.« (Ezék 16,62–63) Akkor ajkunk nem nyílik öndicsőítésre. Tudjuk, hogy Krisztus nélkül semmi jóra nem vagyunk képesek: »Tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó.« »Ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.« (Rm 7,18; Gal 6,14)

Az apostol tapasztalatával összhangban hangzik a parancs: »Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.« (Fil 2,12–13) Isten kijelentése szerint nem kell

félnünk attól, hogy az Úr nem váltja be ígését, vagy türelme és könyörülete elfogy. Inkább attól kell félnünk, hogy akaratunkat Krisztus akaratától függetlenítjük, és attól, hogy öröklött és melengetett jellemvonásaink rabjai leszünk. »Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást, jó kedvéből.« Féjjetek attól, hogy az »én« lelketek és a Mester közé áll! Féjjetek attól, hogy önféjjségetek miatt meghiúsul az a szent cél, amelyet Isten általatok akar megvalósítani! Ne bízzatok saját erőtokben; ne engedjétek el Krisztus kezét! Ne járjátok Krisztus nélkül az élet útját!

Őrizkedjünk mindattól, ami büszkeséghez és önelégültséghez vezet! Ne hízelegjünk, és ne dicsérgessünk! Azt is utasítsuk vissza, ha nekünk hízelegnek, vagy minket dicsérgetnek. A hízelgés Sátán műve, éppúgy dolgozik hízelgéssel, mint vádaskodással és kárhozzátással, mert így próbálja pusztulásba sodorni az embert. Sátán eszközei azok, akik másokat dicsőítenek. Krisztus munkása utasítson el minden dicsőítést! Veszítsük szem elől az »én«-t! Egyedül Krisztust magasztaljuk! Mindenki figyelmét irányítsuk Őrá, »aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az Ő vére által« (Jel 1,5). Minden szívből hozzá szálljon a dicséret!» (Ellen G. White: „A Szentlélek eljö reátok”, 365. o.; Krisztus példázatai, A farizeus és a vámszedő imája)

5 Milyen formában jelent meg a tanítványok magatartásában a nagyravágyás, a mások fölé kerekedés lelkülete? Hogyan próbálta Jézus megértetni velük, hogy Isten országában az alázat az igazi nagyság?

Mt 18,1–4 • „A tanítványok Jézushoz mentek, mondván: »Vajon ki nagyobb a mennyek országában?« És előhíván Jézus egy kisgyermeket, közéjük állította, és mondta: »Bizonny mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, semmiképpen nem

mentek be a mennyek országába. Aki azért megalázza magát, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyek országában.»

Vö. Lk 9,46; 22,24; Mk 11,35–38

Jn 13,3–5 • „Tudván Jézus, hogy az Atya mindent hatalmába adott néki, és hogy ő Istentől jött és Istenhez megy, felkelt a vacsorától, levetette felsőruháját, és egy kendőt vévén, körülkötötte magát. Azután vizet töltött a medencébe, és kezdte mosni a tanítványok lábait, és megtörölni a kendővel, amellyel körül volt kötve.”

Mt 20,28 • „Az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az életét váltságul sokakért.”

Mt 11,29 • „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a lelketeknek.”

.....

.....

Az egymással való versengés ugyanabból a forrásból fakadt a tanítványok esetében is, ahonnan az első bűn eredt. Bármenyire „szentnek” tűnt is a kérdés: „Ki a nagyobb a mennyek országában?”, ez a lelkület indította útjára a mennyei lázadást, és az első emberpár szívében is ennek nyomán ébredt vágy a tiltott gyümölcs után. Nincs meg bennünk is hasonlóan álcázott formában ez a kívánság? Különbnek, értékesebbnek, fontosabbnak látszani, netán több és értékesebb szolgálatot végezni, nagyobb ismerettel rendelkezni, közelebb lenni Krisztushoz, mint a többiek... Jézus szerint ez a világ felfogása a nagyságról, de az Ő országában nem ez a törvény uralkodik. Ott csak szeretet és önzetlen szolgálat van, senki nem a saját nagyságát és dicsőségét keresi, hanem mások javát és Isten dicsőségét.

Mit érezhetett Jézus, amikor már annyiféle módon próbálta megmagyarázni a tanítványainak, mennyire távol áll a mennyei elvektől a versengő lelkület, és még az utolsó vacsorán is ez volt a vita tárgya? Mennyire mélyen érinthette őket, amikor szóbeli feddés helyett felállt az asztaltól, és elkezdte megmosni a lábaikat. Gondoljuk át, mit jelent számunkra ma Jézusnak ez a példaadása!

„A tanítványok nem mozdultak meg, hogy szolgálják egymást. Jézus várt egy ideig, hogy lássa, mit akarnak tenni. Azután az isteni Tanító felkelt az asztaltól. Levetette a felsőruháját, amely akadályozta volna a mozgásban, fogta a törülközőt és körülkötötte magát. A tanítványok meglepett érdeklődéssel néztek Jézusra, és csendben várakoztak. »Azután vizet töltött a medencébe és kezdte mosni a tanítványok lábait, és megtörölni a kendővel, amellyel körül volt kötve.« (Jn 13,5) Ez felnyitotta a tanítványok szemét. Keserű szégyen és megaláztatás töltötte be szívüket. Megértették a szavakkal ki nem mondott dorgálást, és teljesen új fényben látták meg magukat.

Krisztus így fejezte ki a tanítványai iránt érzett szeretetét. Önző lelkületük szomorúsággal töltötte el Őt, de nem szállt velük vitába. Ehelyett olyan példát adott nekik, amelyet sohasem felejtenek majd el. Szerette őket, és tudta, hogy az Atya mindent a kezébe adott, s Istentől jött és Istenhez megy. Krisztus teljesen tudatában volt istenségének, azonban félretette koronáját és királyi öltözetét, s egy szolga alakját vette magára. Földi életének egyik utolsó cselekedete az volt, hogy alázatosan körülkötötte magát egy kendővel, és betöltötte a szolga szerepét.

A kereszt már egészen közel volt, s eközben saját tanítványait annyira betöltötte az érvényesülés vágya – Sátán országának alapelve –, hogy nem tudtak együtt érezni Urukkal, sőt meg sem értették, amikor megaláztatásáról beszélt nekik.

Jézus végtelenül szelíden, mégis ünnepélyes nyomatékkal próbálta kijavítani a hibát. Bemutatta, hogy mi az uralkodó elv a mennyek országában, s mit tekintenek ott az igazi nagyság érték-

*mérőjének. Akiket a büszkeség és a feltűnési vágy fűt, azok inkább magukra és az elérhető jutalomra gondolnak, semmint hogy mi-képp viszonzják az Istentől kapott ajándékokat. Nem lesz helyük a mennyek országában, mert Sátán táborához tartoznak, az ő lel-
külete tölti be őket.”* (Ellen G. White: *Jézus élete*, A szolgák szolgálja c. fej.)

6 Miért olyan fontos tehát megtanulnunk Krisztustól az igazi alázatot? Mit nevezhetünk értelmes alázatnak, és miben különbözik ez önmagunk lebecsülésétől?

1Pt 5,5–6 • „Ti ifjabbak, engedelmeskedjete a véneknek, mindnyájan pedig egymásnak engedelmeskedvén, az alázatoságot öltsetek fel, mert Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Alázátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.”

Mt 23,11–12 • „Hanem aki a nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok. Mert aki magát felmagasztalja, megaláztatik; és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.”

1Kor 4,7 • „Mert kicsoda különböztet meg téged? Mid van ugyanis, amit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?”

Fil 2,2–3 • „Teljesítsétek be az én örömeimet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, egyugyanazon indulattal lévén; semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbnek tartván magatoknál.”

„A gondolkodás képessége az értelem. Az értelem mögötti érzelmi magatartás pedig az alázat. Az értelemre tisztán hallgat-

ni csak úgy lehetséges, ha az emberben kifejlődött az alázat, és kigyógyult a mindentudás és mindenhatóság gyermekkori álmából... A szeretethez szükséges mindez, hogy értelmesek és tárgyilagosak legyünk.” (Erich Fromm: *A szeretet művészete*, 145. o.)

Az értelmes alázat tulajdonképpen nem más, mint a reális látás belső, lelki hozzáállása. Itt nem valós értékeink lebecsüléséről van szó (lásd az egytalentumos szolgát, akit Jézus nem tekint alázatosnak), sem nem az egészséges emberi méltóságérzet eltiprásáról, hanem arról, hogy nem a saját önző nézőpontunk irányít, hanem ezt (a velünk született rosszat) háttérbe szorítjuk, és alázatot gyakorolunk önként, szabadon, a másik ember javára. Az értelmes alázat nem alázatoskodás. Ugyanakkor az igazi alázat nem jelenti az igazság megkerülését vagy megalkuvást. Ha nyilvánvaló emberi hiba, igazságtalanság ér minket, ez még nem jelenti azt, hogy nem kell nevén neveznünk a rosszat, mert alázat van bennünk. Mivel igazságos alázatról van szó, így nem egyezhetünk ki a rosszal, hanem szelíden ugyan, de rendíthetetlen eltökéltséggel kell megmaradnunk a véleményünknel, amely az igazságot tükrözi. Jézus Krisztus is így tette szavá Júdás árulását és az őt jogtalanul arcul verő szolgálja cselekedetét. Az értelmes alázat mindig hű marad az igazsághoz, és rendíthetetlenül, de szeretettel, szelíden képviseli azt. Az alázatos keresztény tudatában van az értékeinek, de annak is, hogy ezeket Istentől kapta, éppen azért, hogy szolgáljon másoknak. Az Ige szerint minél többet kaptunk, annál nagyobb a felelősségünk, és semmi okunk nincs az önteltségre, hiszen Istentől van minden képességünk. Nem aszerint értékeli a mennyei mérleg bennünket, mennyit kaptunk, hanem hogy abból mennyit adunk tovább másoknak.

Gondoljuk át, hogy mit jelent az életünk minden területén alázattal járni Istennel!

„Életünk átadása többet jelent, mint gondolnánk. Meg kell tanulnunk Krisztustól a szelídséget és alázatot, mielőtt valóra vál-

hatnék az ígélet beteljesedése: »és nyugalmat találtok a ti lelketeknek.« Az »én« úgy alakul át, ha megtanuljuk Krisztus alázatát, szelídségét, át vesszük szokásait, felvesszük igáját, és alávettjük magunkat a tanulásnak. Nincs senki, akinek ne volna tanulnivalója. Mindenkinek Jézus Krisztustól kell tanulnia. Amikor átadjuk magunkat Krisztusnak, Ő minden örökölt és szerzett rossz jellemvonásunkat elveszi, amelyek csak gátjai annak, hogy isteni természet részeseivé legyünk. Amikor az »én« meghal, akkor Krisztus kel életre a szívünkben. Az ember Krisztusban él, Krisztus pedig benne. Jézus arra vágyik, hogy mindenki az Ő tanulója legyen... Hadd formálja ki életét, türelmét, hosszútűrését, elnézését, szelídségét, alázatosságát bennünk.” (Ellen G. White: „A Szentlélek eljő reátok”, 62. o.)

-
- Az e heti adomány a központi hangfelvétel-kiadót
(magnóosztály) támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok
készítéséhez és az osztály működtetéséhez.*

„Megteremtem ajkukon a hála gyümölcsét”

Az előző tanulmányok mindegyikéből nyilvánvaló, hogy lelki növekedésünket, jellemünk jó gyümölcseit éppúgy Istennek köszönhetjük, mint fizikai javainkat. Ezért hálát kellene adnunk, de emberi természetünk erre sem képes. Isten Lelke munkálhatja bennünk ezt a lelkületet csakúgy, mint a többi krisztusi jellemtulajdonságot.

I Hogyan fejeződött ki az Isten iránti hála Jézus magatartásában? A mi imaéletünkben mennyire van jelen a hálaadás?

Jn 11,41–42 • „Jézus pedig felemelte szemeit az égre, és mondta: Atyám, hálát adok néked, hogy meghallgattál engem. Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatsz engem, csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem.”

Jn 6,11 • „Jézus pedig vette a kenyereket, és hálát adván, adta a tanítványoknak.”

Fil 4,6 • „Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.”

Vö. Kol 4,2

1Thess 5,18 • „Mindenben hálát adjatok, mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által tihozzátok.”

Ésa 57,19 • „Megteremttem ajkukon a hála gyümölcsét. Békesség, békesség a messze és közel valóknak, így szól az Úr, én meggyógyítom őt!”

Jézus imaélete mindenben példa lehet előttünk. Amikor visszavonult, hogy egyedül legyen Istennel, akkor nem csupán a kéréseit mondta el, hanem megköszönte a kapott áldásokat is. A Lázár sírjánál elmondott imádsága az élő hit és bizalom mintája számunkra: már akkor megköszönte Istennek, hogy meghallgatta kérését, amikor ennek még semmi jelét nem láthatta. *„Ezt a leckét nekünk is meg kell tanulnunk. Bízunk kell Isten ígéreteiben. Ha hittel járulunk Istenhez, Ő minden kérést szívébe zár. Amikor áldását kérjük, higgyük, hogy megkapjuk, és köszönjük meg, hogy meghallgatta kérésünket. Azután végezzük a munkánkat, és legyünk biztosak abban, hogy az áldást akkor kapjuk majd meg, amikor a legnagyobb szükségünk van rá. Ha ezt megtanultuk és tesszük is, tudni fogjuk, hogy imáink meghallgatásra találnak. Isten cselekszik majd értünk »véghetetlen bőséggel«, »az Ő dicsősége gazdagságáért«, »az Ő hatalma erejének ama munkája szerint« (Eféz 3,20. 16; 1,19).»* (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Ha jeleket és csodákat nem láttok...” c. feje.)

Megváltónk hálát adott a szegények eledeléért, az árpake-nyérért is, aminek szintén fontos üzenete van ma számunkra. Mi még azt sem tudjuk mindig őszintén megköszönni, amikor ennél sokkal gazdagabban ellát bennünket mennyei Atyánk. Sokszor elégedetlenek vagyunk, és aggodalmaskodunk, ahelyett, hogy hálásan gondolnánk azokra az áldásokra, amelyekkel elhalmoz bennünket. Mielőtt Isten elé jövünk, gondoljuk át, mennyi mindent köszönhetünk meg neki a mai napon, és ha ki is fejezzük a hálánkat, tapasztalni fogjuk, hogy lelkünket öröm és megelégedettség tölti be.

„Az Istentől kapott javak ne kössék le annyira a figyelmünket, hogy az adományozónak, Istennek ne maradjon hely a szívünkben. Épp ellenkezőleg: az ajándékoknak állandóan Istenre kellene emlékeztetniük bennünket. Az lenne a rendeltetésük, hogy a szeretet és a hála kötelékeivel az Úrhoz kapcsoljanak minket. Túlságosan földhözragadt módon gondolkodunk és élünk. Nézzünk a magasba, és a mennyei szentély nyitott ajtaján át lássuk meg azt az isteni dicsőséget, amely Krisztus arcán fénylik, »aki mindenképpen üdvözítheti azokat, akik általa járulnak Istenhez« (Zsid 7,25).

Jobban kell magasztalnunk Istent »az Ő kegyelméért és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért« (Zsolt 107,8). Imádságaink nem merülhetnek ki teljesen a kérni-kapni gyakorlatában. Ne mindig csak a jelenlegi szükségleteinkre gondoljunk, hanem a jó-tétevényekre is, amelyeket elnyertünk. Egyáltalán nem sok időt és figyelmet fordítunk az imádkozásra, de ezen belül is túlságosan takarékoskodunk a hálaadással. Szüntelenül elfogadjuk a menny kegyelmi adományait, de milyen kevéssé fejezzük ki hálaánkat, és milyen keveset magasztaljuk Istent azért, amit értünk telt!” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Az ima kiváltsága c. feje.)

2 Milyen felhívásokat találunk a Szentírásban arra nézve, hogy az Isten iránti hála indítson bennünket készséges szolgálatra? Mivel fejezhetjük ki még a hálaánkat Isten kegyelméért, ajándékaiért?

Zsolt 100,1–4 • „Hálaadó zsoltár. Vígan énekelj az Úrnak, te egész föld! Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel, menjetek eléje vigassággal. Menjetek be kapuin hálaadással, tornácaiba dicséretekkel; adjatok hálákat néki, áldjátok az ő nevét!”

Vö. Zsolt 107,8; 50,23

Kol 3,17 • „Mindent, amit csak cselekesztek, szóval vagy

tettel, mindent az Úr Jézus nevében cselekedjeteK, hálát adván Istennek és Atyának őáltala.”

Zsolt 50,14 • „Hálával áldozál Istennek, és teljesítsd a felségesnek tett fogadásaidat!”

Életünk, javaink, egészségünk, minden képességünk Istentől származik. Ő mentett meg bennünket Sátán hatalmából, a kárhozattól, az Ő áldozatának köszönhetjük, hogy örök üdvösségünk lehet. Mennyire értékeljük mindezt? Készek vagyunk-e hálából neki szentelni mindenünket, és teljes szívvel szolgálni Őt? Ha nehéznek találjuk az engedelmességet, és tehernek a szolgálatot, akkor elfeledkezünk arról, mit adott nekünk Krisztus. Ezért is kell állandóan emlékezetünkben tartani azokat az áldásokat, amelyeket tőle nyerünk újra meg újra, hogy iránta való hálánk és szeretetünk ne lankadjon, ne fakuljon meg.

„Test és lélek gyógyítására a hálás és dicsőítő lelkületnél nincs jobb orvosság. Éppoly kötelességünk leküzdeni a búskomorságot, az elégedetlen gondolatokat és érzéseket, mint imádkozni. (...) Emberi nyelv képtelen kifejezni, véges elme nem tudja felfogni, hogy milyen áldások származnak Isten jóságának és szeretetének értékeléséből. Már itt a földön is soha ki nem apadó forráshoz hasonlíthatna örömrünk, mert az a folyam táplálja, amely Isten trónjától árad. Akkor hát neveljük szívünket és nyelvünket Isten páratlan szeretetének dicsőítésére! Szoktassuk lelkünket bizakodásra, és maradjunk mindig a Golgota keresztyéről sugárzó fényben! Sohase feledkezzünk meg arról, hogy a mennyei Király gyermekei vagyunk, a seregek Urának fiai és leányai! Nála mindig megpihenhetünk. Mindenki, aki elfogadja Krisztust személyes Megváltójának, vágyik arra a kiváltságra, hogy Istent szolgálhassa. Amikor elgondolkozik azon, hogy mit tett érte a menny, szívét

határtalan szeretet, imádat és hála hatja át. Ég a vágytól, hogy képességeinek Isten szolgálatára szentelésével fejezze ki háláját. Vágyik megmutatni szeretetét Krisztus és embertársai iránt.

Isten őszinte munkása megtesz mindent, ami tőle telik, mert ezzel megdicsőítheti Mesterét. Isten kívánalmait figyelembe véve azt cselekszi, ami helyes. Igyekszik fejleszteni minden képességét. Minden feladatot úgy teljesít, hogy azt Istenért teszi.”

„Időnket, képességünket és vagyonunkat az Úrnak kellene szentelnünk, aki ezeknek az áldásoknak a sáfáráivá tett. Ha Isten rendkívüli közbenjárását élveztük, vagy új és váratlan áldásokban részesített, ismerjük el jóságát, de ne csupán hálás szavakkal, hanem Jákóbbhoz hasonlóan a műve javára hozott adományokkal és áldozatokkal. Ahogy állandóan részesülünk Isten áldásaiban, úgy állandóan adnunk is kell.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Isten szolgájának szükséglete c. fejj.; *Pátriárkák és próféták*, Jákób menekülése és száműzetése c. fejj.)

3 Milyen példát találunk a Szentírásban a bűnbocsánatot nyert, megváltott ember őszinte hálájának megnyilvánulásáról? Hogyan értékelte Jézus ezt a cselekedetet?

Lk 7,37 • „Ímé a városban egy asszony, aki bűnös volt, amikor megtudta, hogy ő a farizeus házában leült enni, hozott egy alabástromszelence drága kenetet. És megállván hátul az ő lábainál sírva, könnyeivel kezdte öntözni a lábait, és fejének hajával törölte meg, és csókolgatta a lábait, és megkenete drága kenettel. (...) És felelvén Jézus, mondta néki: »Simon, van valami mondanivalóm néked.« És az mondta: »Mester, mondjad.« »Egy hitelezőnek két adósa volt: az egyik adós volt ötszáz pénzzel, a másik pedig ötvennel. És mikor nem volt nekik miből megadni, mind a kettőnek elengedte. E kettő közül azért, mondd meg, melyik szereti őt jobban?« Felelvén pedig Simon,

mondta: »Azt gondolom, hogy az, akinek többet engedett el.« És Jézus mondta néki: »Igazán ítéltél.« És az asszonyhoz fordulván, mondta Simonnak: »Látod-é ez asszonyt? Bejöttem a te házádba, az én lábaimnak vizet nem adott: ez pedig könnyeivel öntözte a lábaimat, és fejének hajával törölte meg. Engem meg nem csókoltál: ez pedig az időtől fogva, hogy bejöttem, nem szűnt meg a lábaimat csókoltatni. Olajjal az én fejemet meg nem kentet: ez pedig drága kenettel kente meg a lábaimat. Minekokaért mondom néked: Néki sok bűne bocsáttatott meg, mert igen szeretett, akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.« És mondta annak: »Megbocsáttattak néked a te bűneid.«
Vö. Mk 14,3–9

„Mária figyelmesen hallgatta Jézus minden szavát. Jézus megbocsátotta bűneit, előhívta szeretett fivérét a sírból, és Mária szíve csordultig telt hálával. Hallotta, amikor Jézus közelgő haláláról beszélt, ezért szeretete volna kifejezésre juttatni mélységes szeretetét. Nagy, személyes áldozat árán vásárolt egy alabástromszelence drága nárdusból való kenetet, hogy ezzel kenje meg Jézus testét.

A példázatbeli két adós Simont és az asszonyt mutatja be. Jézus nem azt akarta tanítani, hogy a két személynek különböző fokú elkötelezettsége volna. Mindkettőjük hálaadóssága oly nagy, hogy sohasem tudnák törleszteni. Simon azonban igazabbnak tartotta magát Máriánál, és Jézus szeretete volna, ha belátja, mekkora bünt követett el. Meg akarta mutatni, hogy bűne nagyobb, mint az asszonyé – épp annyival nagyobb, amennyivel az ötszáz pénz több az ötvennél. Simon most új megvilágításban kezdte látni önmagát. Látta, hogyan tekinti Máriát az a valaki, aki több mint próféta. Megértette, hogy Krisztus prófétai szeme olvas az asszony szerető, odaadó szívében. Elöntötte a szégyen, s felismerte, hogy felet-

te álló lény színe előtt áll. »Bejöttem a házába – folytatta Krisztus –, az én lábaimnak vizet nem adott. Mária azonban a szeretetből fakadó bűnbánat könnyeivel öntözte meg lábamat, s fejének hajával törölte meg. Engem meg nem csókoltál: ez pedig – akit te megvetsz – az időtől fogva, hogy bejöttem, nem szűnt meg az én lábaimat csókolgatni.« Krisztus felsorolta azokat az alkalmakat, amikor Simon megmutathatta volna Ura iránti szeretetét és megbecsülését azért, amit érte tett. A Megváltó egyszerűen, finom udvariassággal adta tanítványai tudtára, hogy szomorú a szíve, ha gyermekei elmulasztják kifejezni iránta hálájukat szavakkal és a szeretet tetteivel. A szívek vizsgálója ismerte Mária tettének indítókait, és azt a lelkiületet is, amelyből Simon szavai fakadtak. »Látod-é ez asszonyt? – kérdezte tőle. – Ő bűnös. Mondom néked: néki sok bűne bocsáttatott meg, mert igen szeretett, akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.« (Lk 7,44–47) Simon hűvössége, hanyagsága a Megváltóval szemben megmutatta, mily kevésbé értékeli a kapott kegyelmet. Azt hitte, megtiszteli Jézust, mert meghívta házába. Most azonban igazán megláthatta saját magát. Közben azt hitte, olvas vendége lelkében, a vendég olvasott őbenne. Láta, milyen igazul ítélte őt meg Krisztus. Vallása farizeusi köntös volt. Megvetette Jézus könnyörületességét. Nem ismerte fel, hogy Ő Isten képviselője. Mária, a bűnös, bocsánatot nyert, viszont ő, a bűnös, nem nyert bocsánatot. Az igazság merev szabálya, amelyet az asszonyra akart alkalmazni – őt ítélte el.

Simont megindította Jézus figyelmessége, hogy nem fedtte meg nyíltan a vendégek előtt. Nem úgy bántak vele, ahogyan ő akart bánni Máriával. Láta, hogy Jézus nem óhajtotta kitergetni bűnét másoknak, hanem a helyzet igaz felmérésével meg akarta győzni elméjét, együtt érző gyengédségével meghódítani szívét. Ha Krisztus keményen elítéli Simont, akkor szíve megkeményedett volna, a türelmes intés azonban meggyőzte tévedéséről. Láta a hatalmas adósságot, mellyel Urának tartozott. Büszkesége megalázkodott, megbánta bűnét, s a kevély farizeusból szerény, önfeláldozó tanítvánnyá vált.» (Ellen G. White: Jézus élete, Simon házában c. fej.)

4 Milyen tanulsága van számunkra annak, hogy a Jézus által meggyógyított tíz leprás közül csak egynek jutott eszébe a hálaadás?

Lk 17,15–19 • „Egy pedig közülük, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, dicsőítvén az Istent nagy szóval; és arccal leborult a lábainál, hálákat adván néki: és az samariabeli volt. Felelvén pedig Jézus, mondta: »Avagy nem tízen tisztultak-é meg? A kilenc pedig hol van? Nem akadt más, aki visszatért volna, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen?« És mondta néki: »Kelj föl, és menj el: a te hited téged megtartott.«»

Ha megítéljük a kilenc meggyógyult leprást, nézzünk mélyen magunkba és lássuk meg, hányszor mulasztottuk el, hogy hálát adjunk az áldásokért! A vég felé közeledve tapasztalhatjuk az Istentől való eltávolodás jeleit ezen a téren is, ahogyan Pál apostol kijelentette: „...*lesznek az emberek magukat szeretők... hálátlanok...*” (2Tim 3,2) A samariai hálás lelkülete példa volt azok számára, akik megvetéssel tekintettek ezekre az idegen, félig pogány emberekre. Jézus nagyobb áldást adott ennek a betegségétől már megtisztult leprásnak: nemcsak testét, de lelkét is meggyógyította. A megvetett, kiközösített ember Isten áldásával térhetett haza. Ha jobban értékelnénk a menny ajándékait, és nem feledkeznénk el oly sokszor a hála kifejezéséről, mi is nagyobb áldásokban részesülhetnénk.

„Amikor a tíz gyógyulni vágyó poklos Jézushoz jött, Ő megparancsolta nekik, hogy menjenek és mutassák meg magukat a papnak. Az úton megtisztultak, de csak egy tért vissza, hogy dicsőséget adjon Istennek. A többi ment a dolgára, s elfelejtette, ki gyógyította meg. Mennyien teszik ugyanezt ma is! Az Úr szüntelenül

munkálkodik az emberiség javára, szakadatlanul árasztja javait. Felkelti a beteget halálos ágyából, kiszabadítja az embert a veszélyből, angyalokat bíz meg, hogy őrizzék a szerencsétlenségtől, oltalmazzák a »dögvésztől, amely a homályban jár, és a döghaláltól, amely délben pusztít« (Zsolt 91,6), annak szíve mégis érzéketlen marad. A menny minden kincsét odaadta az ember megmentéséért, aki mégsem törődik Isten nagy szeretetével. Hálátlanságával bezárja szívét az Úr kegyelme előtt.

Javunkra szolgál, ha Isten minden ajándékát az emlékezetünkben tartjuk. Így erősödik a hit, egyre többet kér és kap. Több bátortás rejlik a legkisebb áldásban, amelyet mi magunk kapunk Istentől, mint megannyi beszámolóban, melyet mások hitéről és tapasztalatairól olvashatunk. Az Isten kegyelmére válaszoló lélek az öntözött kerthez lesz hasonló. Egészsége gyorsan kivirul, és az Úr dicsősége meglátszik rajta. Jusson eszünkbe az Úr szeretete, kedvessége, gyengéd, irgalmas cselekedeteinek sokasága. Izrael népéhez hasonlóan emeljük emlékköveket, s írjuk rájuk Isten értünk végzett munkáinak drága történetét. Amikor átgondoljuk, hogyan törődött velünk vándorutunkon, szívünk megtelik hálával: »Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért? A szabadulásért való poharat felemelem, és az Úr nevét hívom segítségül. Az Úr iránti fogadásaimat megadom egész népe előtt.« (Zsolt 116,12–14).» (Ellen G. White: Jézus élete, A hit érintése c. fejt.)

5 Hogyan nevelte Isten a népét arra, hogy háláját kifejezve másokat is Isten dicsőítésére indítson? Keressük-e az alkalmat, hogy környezetünkkel is megosszuk Istennel szerzett tapasztalatainkat, és közösen adjunk azokért hálát?

5Móz 12,11 • „Arra a helyre, amelyet kiválaszt az Úr, a ti Istenetek, hogy ott lakozzék az ő neve, oda vigyetek mindent, amit én parancsolok néktek: egészen égő áldozatokat, véres áldozatokat, tizedeiteket és kezeitek fel-

emelt áldozatát, és minden megkülönböztetett fogadáso-
tokat, amelyeket fogadtok az Úrnak. És örvendeztetek az
Úr, a ti Istenetek színe előtt, mind ti, mind fiaitok és leá-
nyaitok, szolgálóitok és szolgálóleányaitok, mind a lévita,
aki a ti kapuitokon belül lesz.”

Vö. 1Kir 3,15

2Krn 20,26 • „Negyednapra pedig gyűltek a hálaadás
völgyébe, mivel az Úrnak ott adtak hálákat; azért azt a
helyet hálaadás völgyének nevezték mind e mai napig.”

Ésa 12,4 • „És így szóltok ama napon: Adjatok hálát az Úr-
nak, magasztaljátok az Ő nevét, hirdessétek a népek közt
nagyságos dolgait, mondjátok, hogy nagy az Ő neve.”

Zsid 13,15 • „Óáltala vigyünk a dicséret áldozatát minden-
kor Isten elé, azaz az ő nevééről vallást tevő ajkaink gyü-
mölcset.”

.....
.....

Izrael népének voltak örömnépei, amelyeket az Úr arra ren-
delt, hogy együtt is kifejezzék Isten iránti hálájukat. Amikor
valaki hálaáldozatot vitt Isten elé, akkor összehívta rokonait,
barátaikat, és velük is megosztotta örömteli tapasztalatait. A vi-
lági vigasságok, mulatozások más tőről fakadnak, és a jelenlé-
vőket eltávolítják Istentől. De ne essünk abba a végletbe,
mintha bűn lenne a közös ünneplés és a hála mások számára is
tapasztalható kifejezése. Keressünk alkalmat arra, hogy akár
gyülekezeti közösségben, akár családi körben másokkal is
megosszuk Istennel szerzett tapasztalatainkat, és fejezzük ki
köszönetünket az Úrnak!

*„Az évenkénti összejöveteleken fiatalok és idősek, az ország
különböző részeiből érkezettek örültek egymás társaságának, erő-
sítve a kötelekeket, amelyek Istenhez és egymáshoz fűzték őket. Jó
lenne, ha Isten népének ma is volna ilyen sátoros ünnepe – az*

Úrtól nyert áldások örömteli emlékünnepe. Amiképpen Izrael gyermekei megünnepelték atyáik szabadulását Egyiptomból, és megemlékeztek arról, milyen csodálatosan tartotta meg őket vándorlásuk során Isten, úgy kellene nekünk is hálával emlékeznünk a különböző utakra, amelyeken az Úr kihozott bennünket a világból, a tévelygés sötétségéből az Ő kegyelmének és igazságának csodálatos világosságára.”

„»Istennek békessége uralkodjék a szívetekben... és háládatosak legyetek.« (Kol 3,15) Terheinket, bajainkat elfeledve dicsőítsük Istent, amiért nevének dicsőségére élhetünk. Minden új nap új áldásai indítsák dicsőítésre szívünket szerető gondviselésének ezekért a jeleiért! Amikor reggel kinyitod a szemed, köszönd meg Istennek, hogy éjszaka megőrzött! Köszönd meg, hogy béke van a szívedben! Reggel, délben, este áldozati füstként szálljon fel hálád a menny felé!

Amikor valaki a hogyléted felől érdeklődik, ne próbáld valami szomorú dologgal sajnáltatni magad! Ne beszélj hited kicsinységéről, fájdalmaidról és szenvedéseidről! A kísértő gyönyörködik az ilyen szavakban, a lehangoló események említésével őt dicsőíted. Ne mondogassuk, hogy Sátán nagy hatalmával le fog győzni minket! Sokszor kiszolgáltatjuk neki magunkat azzal, hogy hatalmát hangoztatjuk. Inkább Isten nagy hatalmáról beszéljünk. Hirdessük Krisztus páratlan hatalmát, és beszéljünk dicsőségéről! Az egész mennyet érdekli az üdvösségünk. Isten megbízta angyalait: ezerszer ezret és tízezerszer tízezret, hogy szolgáljanak az üdvösség örökösének. Ők óvnak bennünket a gonosztól, és visszaszorítják a sötétség hatalmait, amelyek az elpusztításunkra töreksenek. Nincs-e minden pillanatban okunk a hálára, még ha viszontagságos is az utunk?”

„Angyalok figyelik, hogy milyen tanúbizonytságot tesztek a világ előtt Mesteretekről. Krisztus legyen a társalgások központja, aki mindenkor él, hogy a ti közbenjárótok legyen az Atya előtt. Isten dicsérete legyen az ajkatokon és szívetekben, amikor baráti kapcsolatba kerültök valakivel, hogy Jézusra tereljétek a figyelmét.

Mindannyiunknak megvannak a magunk próbái, fájdalmakat kell elhordoznunk, kemény küzdelmeket kell vívnunk, hogy ellenálljunk a kísértéseknek. Ne beszéljünk ezekről a gyötrelmekről másoknak, akik csak halandó lények, hanem vigyük mindezt Isten elé imádságunkban. Tegyük életszabállyá a magunk számára, hogy egyetlen kételkedő vagy csüggesztő szót sem ejtünk ki mások előtt. Sokat tehetünk egymásért azzal, ha fényt árasztunk egymás életére, ha a reménység szavaival és a megszentelt vidámság jó hatásával erősítjük meg felebarátainkat a jóra való igyekezetükben.

Így szól a zsoltáríró: »Bízzál az Úrban és jót cselekedj, e földön lakozz és hűséggel élj.« (Zsolt 37,3) Bízzál az Úrban! Minden napnak megvannak a maga terbei, gondjai és bonyodalmai, és amikor ezekkel találkozunk, milyen könnyen elkezdünk a nehézségeinkről és a próbáinkról beszélni! Annyi szükségtelen gondot veszünk magunkra, oly sok félelemnek és szorongásnak adunk helyt, és olyan súlyos aggodalmakat juttatunk kifejezésre, hogy aki mindezt látja és hallja, azt feltételezhetné, hogy egyáltalán nincs is nekünk egy könyörülő, szerető Megváltónk, aki készségesen meghallgatja kéréseinket, és akinek a segítsége mindig rendelkezésünkre áll a szükség idején. Már ebben az életben is részesülünk a Krisztussal való közösség örömeiben, szeretetének fénye ragyog ránk, és mindenkor vigaszra lelünk jelenlétében. Már ebben az életben is minden egyes lépés közelebb vihet bennünket Krisztushoz, mert mélyebb tapasztalatot szerezhetünk szeretetéről, és ezáltal egy lépéssel közelebb jutunk a békeesség áldott honához. Ne dobjuk el hát bizodalmainkat, hanem legyen szilárd üdvbizonyosságunk, szilárdabb, mint bármikor ezelőtt (Zsid 10,35). Mindeddig megsegített minket az Úr, és legyünk bizonyosak abban, hogy mindvégig a segítségünkre lesz (1Sám 7,12).

Mint valami hatalmas emlékoszlopra, úgy tekintsünk vissza múltbeli tapasztalatainkra, amikor az Úr hatalmasan cselekedett értünk, megvigasztalt bennünket, és kimentett a Pusztító kezéből. Tartsuk élénken az emlékezetünkben Isten kegyelmének és szerető gondoskodásának minden megnyilatkozását: emlékezzünk a

könnyekre, amelyeket letörölt arcunkról, a fájdalomakra, amelyeket csillapított, a gyötrelmekre, amelyektől megszabadított, a félelmekre, amelyeket elűzött tőlünk, a szükségletekre, amelyeket betöltött, az áldásokra, amelyeket ránk árasztott. Így erősítsük meg magunkat mindarra, ami még előttünk van földi zarándokutunk hátralévő részén.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Az évenkénti ünnepek c. fej.; *A nagy Orvos lábnyomán*, A betegek gondozása c. fej.; *Krisztushoz vezető lépések*, Öröm az Úrban c. fej.)

6 Hogyan int bennünket a Szentírás arra, hogy emberi kapcsolatainkban se feledkezzünk meg valamilyen formában kifejezni a hálánkat azok iránt, akiknek sokat köszönhetünk?

1Tim 5,4 • „Ha pedig valamely özvegyasszonynak gyermekei vagy unokái vannak, tanulják meg, hogy elsősorban a maguk háza iránt legyenek istenfélők, és adják meg szüleiknek a viszonttartozást, mert ez szép és kedves dolog Isten előtt.”

1Thess 5,12 • „Kérünk továbbá titeket, atyámfiai, hogy becsüljétek azokat, akik fáradoznak közöttetek, és előljáróitok az Úrban, és intenek titeket, és az ő munkájukért viseltessetek irántuk megkülönböztetett szeretettel.”

Rm 16,3 • „Köszöntsétek Priscillát és Akvilát, akik nékem munkatársaim Krisztus Jézusban. Akik az én életemért a saját nyakukat tették le, akiknek nemcsak én mondok köszönetet, hanem a pogányok minden gyülekezete is.”

.....
.....

Sokszor elfogadunk szívességeket másoktól, talán még el is várjuk, hogy segítsenek nekünk, de kevésbé fejezzük ki a kö-

szönetünket mindezért. A szülők iránti tisztelet, a róluk való gondoskodás is a hálatartozás kifejezése. Rajtuk kívül még sokan voltak Isten eszközei, hogy bennünket jóra intsenek, erősítsenek, akiknek szintén hálával tartozunk. Naponta tapasztalhatunk apró szívességeket, szolgálatkész cselekedeteket, ezeket sokkal inkább észre kellene vennünk, mint a kellemetlen megnyilvánulásokat. Mennyire más lenne az egymáshoz való viszonyulásunk, ha mindig kifejeznénk a köszönetünket és hálánkat embertársaink felé!

*Az e heti adomány a gyermekosztályt támogatja.
– Gyermektanítási kiadványok készítésére és a nyári táborok
gyermekfoglalkoztatására szánt adomány.*

„Aki nékem szolgál, engem kövessen”

Az utolsó tanulmányban azt gondoljuk át, hogy miért szükséges a Lélek gyümölcseinek kiteljesedniük, beérlelődniük az életünkben, mire hívatott el minden egyes megtért ember. A bennünk kiformalódó krisztusi jellemtulajdonságok tesznek bennünket alkalmassá a mennyre, és már ezen a földön is eredményes szolgálatra képesítenek. Csak a szolgálat végzése által lehetünk Krisztus hűséges követői.

¶ Jézus példája hogyan tanúskodik arról, hogy az élet legfőbb célja és értelme az örömteli szolgálat?

Mk 10,45 • „Az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljon, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az életét váltságul sokakért.”

Jn 17,4 • „Én dicsőítettem téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy végezzem azt.”

Jn 12,26 • „Aki nékem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is, és aki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya.”

„Jézus Krisztus tanításaival és példaadásával tökéletes képet nyújtott arról az önzetlen szolgálatról, amely Istentől ered. Isten nem önmagának él. A világ teremtése és fenntartása bizonyítja, hogy állandóan másoknak szolgál. »Aki felhozza napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.« (Mt 5,45) A szolgálatnak ezt az eszményét az Atya bízta a Fiúra. Isten Jézust állította az emberiség élére, hogy példaadása által tanítsa, mit jelent a szolgálat. Egész életét a szolgálat törvénye alá rendelte. Mindenkinek szolgált, és mindenkinek segített.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A szolgálak szolgálója c. fej.)

Az Isten szolgálata és a teremtményei uralomra törése közötti ellentmondást, valamint a hozzá való hasonlóság vágyát híven fejezik ki Weöres Sándor következő verssorai: „Én is világot hódítani jöttem / s magamat meg nem hódíthatom. / Csak ostromolhatom nehéz kövekkel / vagy ámíthatom és becsaphatom. / Valaha én is úr akartam lenni / ó bár jó szolgál lehetnék! / De jaj, szolgál csak egy van: az Isten / s uraktól nyüzsög a végtelenség.” (*Rongyszőnyeg*, 13.)

A mennyben tehát a szolgálat törvénye uralkodik, és senki nem tekinti tehernek azt, hogy másokért munkálkodjék. Isten angyalairól is azt olvassuk, hogy „szolgáló lelkek”, akik nem tartják megalázónak, hogy ilyen elkorcsosult, érdemtelen teremtményekért fáradozzanak, mint a bűnös emberek. Nagy kiváltságnak kellene tekintenünk, hogy Teremtőnkkel és a menynei lényekkel együtt szolgálhatunk.

„Krisztus szolgálatra váltotta meg követőit. Urunk azt tanítja, hogy az élet igazi célja a szolgálat. Krisztus maga is szolgált, és minden követőjét a szolgálat törvénye alá rendelte – Isten és a felebarát szolgálatának törvénye alá. Krisztus ezzel minden addiginál magasztosabb fogalmat adott a világnak az életről. A mások szolgálatára szentelt élettel az ember közösségbe jut Krisztussal. A szolgálat törvénye kapoccsá lesz, amely összeköti az embert Istennel és embertársaival.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A talentumok c. fej.)

2 A szolgálat milyen értelemben kiváltság minden egyes keresztény számára? Miben van különbség csupán? Mi az összefüggés a Lélek gyümölcsei és ajándékai között?

Rm 6,22 • „Most pedig, minekutána felszabadultatok a bűn alól, szolgálóivá lettetek pedig az Istennek: megvan a gyümölcsetök a megszenteltetésre, a vége pedig örök élet.”

1Kor 12,4–7 • „A kegyelmi ajándékokban különbség van, de ugyanaz a Lélek. A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr. És különbség van a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten, aki cselekszi mindezt mindenkinben. Mindenkinnek azonban haszonra adatik a Lélek kijelentése.”

Vö. Gal 5,22

Eféz 4,11 • „Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: A szentek tökéletesbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére.”

.....

.....

A Szentírás szerint csak két lehetőség áll minden ember előtt: vagy a bűnt szolgálja, vagy Isten szolgájává lesz. Minden megváltott ember Krisztus követőjévé válik, aki a szolgálat legtökéletesebb példáját adta tanítványainak: Ő nem leigáz és uralkodik rajtunk, hanem együtt szolgál velünk. A bűn szolgálása megkötöz és tönkretesz, ezzel szemben az Istennek végzett szolgálat megszabadít és életet ad. Kifejező módon fogalmazza meg a következő idézet, milyen kiváltságot jelent Istennek szolgálni: „Ő, Isten fiainak boldog szolgálása; elképzelni sem lehet annál nagyobb szabadságot, mint hogy az ember Isten igáját veszi magára, hogy minden egyéb köteléktől megszabaduljon. Ő, világ adta boldogtalan szabadság! Nem lehet annál nagyobb rabszolgáság, mint hogy az ember Istennel nem tö-

rödve nyomorult módon más egyebektől engedi magát leigázni, azaz behódol olyan teremtett dolgoknak, amelyekben uralkodnia kellene, és dacol Istennel, akinek engedelmességgel tartozik. Ó, halandók, értsük meg, hogy csak egy, egyetlenegy lény van felettünk, a mi teremtő Urunk és majdan Bíránk: egyedül neki van hatalma nekünk parancsolni, de nem úgy parancsol, mint rabszolgáknak, hanem gyermekeiként szólít engedelmességre, azt akarván, hogy engedelmeskedve is szabadok és kötetlenek legyünk. Bizonyos, hogy Krisztust szolgálni anynyi, mint uralkodni. Mert nagyobb dicsőség Isten jobbágyának lenni, mint az egész világ egyeduralkodójának.” (Johannes Amos Comenius: *A világ útvesztője és a szűv paradicsoma*, 180. o.)

Isten tehát nemcsak üdvösségre hív mindannyiunkat, hanem a menny törvényének, a mások szolgálatának a betöltésére is: „*A menny örök érvényű tervében mindenkinek megvan a helye. Mindenkinek együtt kell működnie Krisztussal a lelkek megmentéséért. Amilyen biztos, hogy a mennyben megvan az a hely, amelyet Isten nekünk készített, olyan biztos az is, hogy a földön van olyan feladat Isten szolgálatában, amelyet személy szerint nekünk kell elvégeznünk.*” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A talentumok c. fejelet)

Mindnyájunk kiváltsága a szolgálat, de különbség van a feladatok között aszerint, hogy ki milyen képességeket, lehetőségeket kapott ajándékkul. A Lélek gyümölcseinek hiánytalanul kell minden egyes megtért hívő életében megjelenniük, és kiteljesedniük. Megtérésünk, Krisztussal való kapcsolatunk jele a jellemünkben tapasztalható változás. A lelki ajándékokban is részesít Isten minden keresztényt, de különböző mértékben, és mindenkit más szolgálattal bíz meg.

A lelki ajándékokkal kapcsolatban őrizkednünk kell attól, hogy egymáshoz mérjük magunkat, mert két hibát is elkövethetünk: az egyik, amikor mások képességeit és eredményes szolgálatát irigyeljük, és nem vesszük észre, vagy nem értékeljük a saját, Istentől kapott ajándékainkat. (Az egytalentumos szolga gondolkodásmódja ez, akit Krisztus gonosz és rest szol-

gának minősített.) A másik kísértés, hogy olyan dolgokat várnunk el másoktól, amelyekre az illető nem kapott lelki ajándékot, így képességeit és erejét meghaladó az a feladat. Isten mindenkitől azt fogja számon kérni, amivel Ő bízta meg, és aminek az elvégzéséhez meg is adta a lehetőségeket.

A gyülekezeti szolgálat legfőbb célja, hogy az egész közösség – mint élő test – lelkileg épüljön, növekedjen, mindinkább krisztusivá válhasson. Ennek a közös hitbeli fejlődésnek pedig nem csupán a gyülekezet megszentelődése a célja, hanem hogy általunk Krisztus szeretetét, irgalmasságát ismerjék meg az emberek. Végső soron minden ember üdvösségéért kell munkálkodnunk a nekünk adott lehetőségek szerint. Gondoljuk át a következő idézeteket is, és vizsgáljuk meg saját szolgálatunkat! Tudjuk-e, milyen lelki ajándékokat kaptunk? Törekszünk-e arra, hogy minden lehetőséget megragadjunk a szolgálatra? Segítünk-e egymásnak, hogy mindenki felismerje a saját képességeit, és megtalálja az Istentől neki szánt szolgálatot?

„Azok közül, akik hallották az evangéliumot, ezek állnak még mindig télenül a piacokon, holott tevékenyen részt vehetnének a szolgálatban. Hozzájuk szól Krisztus: »Miért álltok itt egész napon át hivalkodván? Menjetek el ti is a szőlőbe!« (Mt 20,6–7) Sokan azzal mentegetőznek, hogy nincsenek felavartva a prédikátori tisztségre. Bárcsak megértenék, hogy a prédikátori munkakörön kívül még milyen nagy munkát kell elvégezni, amelyet csak a megszentelt életű önkéntes tagok ezrei vállalhatnak és végezhetnek el. Isten már régóta várja, hogy minden egyes tag a tehetségéhez képest munkálkodjék, hogy az egész gyülekezetet a szolgálat lelkülete hassa át. Ha Isten gyülekezetének tagjai teljesítenék küldetésüket az ínséget szenvedő bel- és külföldi területeken, és így elvégeznék evangéliumi megbízatásukat, akkor csakhamar az egész világ meghallaná az intő figyelmeztetést, és az Úr Jézus mielőbb visszajöhetne e földre – hatalommal és nagy dicsőséggel.»

„Ne gondold, hogy Krisztus szolgája vagy csak azért, mert nem vagy kifejezetten az ellensége! Ez önámítás. Ha nem használjuk

fel Isten ajándékait, amelyeket azért adott, hogy Őt szolgáljuk velük – legyen az idő, pénz vagy bármi más –, akkor ellene dolgozunk. A névleges keresztények fásult, álmos tunyaságát Sátán felhasználja, hogy saját seregét erősítse, és az embereket a maga oldalára állítsa. Sokan, akik Krisztus követőinek képzelik magukat, jóllehet semmit sem tesznek érte, előnyhöz segítik az ellenséget. Nem szorgoskodnak a Mesterért, és a feladatok elvégzetlenül maradnak, így Sátán a hatalmába kerít olyan lelkeket is, akiket meg lehetett volna nyerni Krisztusnak.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Az evangélium Samariában c. fejj.; *Krisztus példázatai*, Szó és tett c. fejj.)

3 Mi mindent nevezhetünk még szolgálatnak a lelki munkák, az evangélium hirdetése mellett?

Kol 3,23–24 • „Valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak, és nem embereknek. Tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökség jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.”

Mt 10,40–42 • „Aki titeket befogad, engem fogad be; és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött. Aki befogadja a prófétát prófeta nevében, prófétának jutalmát veszi; és aki befogadja az igazat igaznak nevében, igaznak jutalmát veszi. És aki inni ad egynek e kicsinyek közül, csak egy pohár hideg vizet tanítvány nevében, bizony mondom néktek, el nem veszítheti jutalmát.”

Vö. Mt 25,35–40

.....

.....

Pál apostol a rabszolgáknak írta elsősorban, hogy mindent lélekből cselekedjenek, pedig az ő munkájuk volt a legalantasabb és legnehezebb. Eszerint minden hétköznapi tevékenység-

günket végezhetjük úgy, hogy azzal Istennek szerzünk dicsőséget. Így szolgálattá válhat akár a házimunka, vagy bármilyen más tevékenység is. Nem az a kérdés, hogy mit teszünk, hanem hogy milyen lelkülettel végezzük.

„Nem kell pogány országokba mennünk, sőt még csak a szűkebb hazánkat sem kell elhagynunk – ha kötelességünk odaköt – ahhoz, hogy Krisztusért dolgozzunk. Tennivalót találhatunk a családi körben, a gyülekezetben, ismerőseink között, és azok körében is, akikkel a mindennapi élet ügyes-bajos dolgai vagy üzleti ügyei hoznak össze minket. Földi élete nagyobb részében Megváltónk a názáreti ácsműhelyben dolgozott. Türelemmel végezte a munkás emberek fáradságos feladatait. Az élet Ura nap mint nap éppoly hűségesen teljesítette küldetését ácsként, mint amikor betegeteket gyógyított, vagy a Galileai-tó vihar korbácsolta hullámain járt. Ugyanígy járhatunk és dolgozhatunk együtt Krisztussal mi is, még ha a legalantasabb munkát végezzük is a legalacsonyabb beosztásban.

Az apostol így tanít erre: »Ki-ki, amiben elhívott, abban maradjon meg Isten előtt.« (1Kor 7,24) Az üzletember vezetheti úgy üzleti vállalkozását, hogy feddhetetlen becsületességével Mesterét dicsőítse. Az iparos szorgalmával és pontos munkavégzésével azt a valakit képviselheti, aki egykor Galilea dombjai között, alacsony sorban, hűséggel végezte küzdelmes, mindennapi munkáját. Mindenki, aki Krisztus nevéből neveztetik, munkálkodhat másokért oly módon, hogy az emberek – látva jó cselekedeteit – dicsőítsék Teremtőjüket és Megváltójukat. Ha a szeretet lelkülete hat át bennünket, akkor az élet legszerényebb kötelességeit is úgy végezhetjük, mint akik »az Úrnak tesszük« (Kol 3,23). Ha Krisztus szeretete lakozik a szívünkben, akkor ez feltétlenül megnyilatkozik mindennapi életünkben. »Krisztus jó illata« vesz majd körül minket, befolyásunk felemelő és áldást közvetítő lesz (2Kor 2,15). Nem kell nagyobb alkalmakra várnod, vagy rendkívüli képességeket remélned, mielőtt elindulnál, hogy Istenért dolgozz. Nem kell azzal foglalkoznod, hogy mit gondolsz rólad a világ. Ha mindennapi életed a hited tisztaságáról és őszinteségéről tanúskodik,

és a körülötted élők meggyőződnek arról: szíved vágya, hogy a javukra legyél – akkor erőfeszítéseid nem lesznek hiábavalók.”

„Az Urat jól, sőt jobban szolgálja a házimunkát hűségesen végző, mint az, aki szavát tanítja. Mindenkienek van feladata, amit meg kell tennie a Mesterért; az is csodálatos munka, hogy kellemsé teszik az otthont és elvégzik a szükséges dolgokat. A legszerényebb talentumú édesanya is, ha átadta szívét Istennek, az otthoni életet azzá teszi, amivé Isten akarja: otthonából ragyogó világság árad az Isten iránti teljes szívvel végzett szolgálat eredményeként. A szerény hatáskört, amelyet sok anya fárasztó feladatnak tart, nagy és nemes munkának kellene tekintenie. Az anya előjoga, hogy befolyásával áldására legyen e világnak, és ha ezt teszi, saját szíve is örömmel telik meg. Gyermeké előtt ösvényt egyenget, amely napfényen és árnyékon át a szent, dicső magaslatokhoz vezet. De az anya csak akkor remélheti, hogy gyermekei jellemét isteni szándék alapján alakíthatja, ha saját életében követi Krisztus tanítását. Az élet minden tevékenysége között az édesanya legszentebb kötelessége az, amit a gyermekeiért tesz.”

(Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Életfeladatunk c. fejj.; *Boldog otthon*, Az édesanya szerepe és felelőssége c. fejj.)

4 Mi a különbség a készséges, örömteli szolgálat és a kötelességből végzett munka között?

Lk 12,35–38 • „Legyenek a derekaitok felövezve, és szövetekeitek meggyújtva, ti meg hasonlók az olyan emberekhez, akik az urukat várják, mikor jön meg a menyegzőről, hogy mihelyt megjön és zörget, azonnal megnyissák néki. Boldogok azok a szolgák, akiket az úr, mikor hazamegy, vigyázva talál: bizony mondom néktek, hogy felövezvén magát, leülteti azokat, és előjövén, szolgál nékik. És ha megjön a második őrváltáskor, és ha a harmadik őrváltáskor jön meg, és úgy találja őket, boldogok azok a szolgák!”

Kol 4,5 • „Bölcsen viseljétek magatokat a kívülvalók irányában, a jó alkalmatosságot áron is megváltván.”

Lk 17,10 • „Ezenképpen ti is, ha mindazokat megcselekedtetek, amik néktek parancsoltattak, mondjátok, hogy »haszontalan szolgák vagyunk, mert amit kötelesek voltunk cselekedni, azt cselekedtük.«”

Vö. Lk 15,29

Isten elsősorban nem az elvégzett feladat nagyságát értékeli, vagy annak eredményességét nézi, hanem azt a lelkületet, amellyel szolgálunk neki. Ha kiváltságnak tekintjük a szolgálatot, akkor készségesek leszünk a legjelentéktelenebb vagy alantasabb munkát is elvégezni. Nem húzódozunk, nem panaszkodunk, és nem hárítjuk másra a felelősséget. Nemcsak annyit teszünk, amit a kötelességünknek érzünk, hanem szüntelenül keressük az alkalmakat, amikor szolgálhatunk Istennek és embereknek.

„A vallás igaz alapja az Isten iránti szeretet. A jutalom reményében vagy a büntetéstől való félelem miatt végzett szolgálat értéktelen Isten előtt. A nyílt hitehagyás nem sértőbb számára, mint a képmutatás és a csupán formai imádat.”

„A ma feladatainak hűséges teljesítése a legjobb felkészülés a holnap megpróbáltatásaira. Legyünk bizakodók és bátrak! Isten szolgálatában a lehangoltság bűn és indokolatlan. A legsötétebb órákban, amikor minden vészjósló, bízzál Istenben! Ő véghezviszi akarátát, és mindent jól cselekszik – népe javára. Napról napra megújul azok ereje, akik szeretik és szolgálják Őt. Isten minden segítséget meg akar és meg tud adni szolgálóinak. Felruházza őket a szükséges bölcsességgel.”

„Isten derűs munkatársakat hív, akik nem hajlandók elbátorlalanodni és elcsüggedni a nehézségek miatt. Az Úr vezet ben-

nünket, és bátran mehetünk előre abban a bizonyosságban, hogy Ő velünk lesz.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Józsué utolsó szavai c. fej.; *A nagy Orvos lábnyomán*, Isten szolgájának szükséglete c. fej.; *Az evangélium szolgálói*, Bátorság az Ūrban c. fej.)

Ha valaki csak kötelességérzetből szolgál Istennek, ennek következményeként egyre inkább tehernek és áldozatnak tekintti az engedelmességet, ugyanakkor megítéli azokat, akik más lelkülettel dolgoznak. A rest szolga nagyon hamar hűtlen, sőt gonosz szolgává válhat. Jézus figyelmeztetése a vég idején élő „szolgáknak” szól, ezért nekünk is meg kell vizsgálnunk magunkat, vajon milyen lélek lakik bennünk.

„A gonosz szolga azt mondta szívében: »Halogatja még az én uram a hazajövetelt.« (Mt 24,48) Nem azt állítja, hogy Krisztus nem jön el. Nem gúnyolódik Krisztus második eljövételének a tanításán, de szívében, cselekedeteivel és szavaival kinyilvánítja, hogy az Ūr eljövetele késik. Befolyásával öntelt és meggondolatlan késlekedésre bírja rá az embereket. Megerősödnek világiasságukban, és eluralkodik rajtuk a lelki tompultság. A gonosz szolga együtt eszik és iszik a részegeskedőkkel: egyesül a világgal az élvezetek, a szórakozások hajhászásában. Veri szolgatársait: megvádolja és kárhoztatja azokat, akik hűségesek Urukhoz. A világgal együtt süllyed egyre mélyebbre bűneiben. »Megjő annak a szolgának az ura, amely napon nem várja és amely órában nem gondolja, s kettévágatja őt, és a hitetlenek sorsára juttatja.« (Lk 12,46)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az olajfák hegyén c. fej.)

5 Milyen lelkület jellemzi az Istennek hűségesen szolgáló keresztényeket? Munkánk során hogyan tudatosíthatjuk szüntelenül, hogy Istentől függünk?

1Kor 3,5 • „Hát kicsoda Pál, és kicsoda Apollós? Csak szolgák, akik által hívőkké lettetek, és pedig amint kinek-kinek az Ūr adta.”

1Pt 4,11 • „Ha valaki szól, mintegy Isten igéit szólja; ha valaki szolgál, mintegy azzal az erővel szolgáljon, amelyet Isten ad: hogy mindenben dicsőíttessék a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség és hatalom örökkön-örökké.”

.....

.....

.....

Aki Istennel jár és neki szolgál, mindig tudatában van saját gyengeségének, és nem tulajdonítja magának az elért eredményeket. Soha ne feledjük, hogy bármennyire törekszünk is Istenért dolgozni, fáradozásunk eredménytelen és értéktelen, ha nem tőle kérünk hozzá naponta mennyei bölcsességet és erőt. Sok keresztény abba a hibába esik, hogy a szolgálatot Krisztus elé helyezi, és testileg-lelkileg kimerül a sok munkában. Ha valóban a Szentlélek vezetése és ereje nyilvánul meg a szolgálatunkban, akkor nem fogunk belefáradni, hanem „könnyűnek és gyönyörűségnek” érezzük Krisztus igáját.

6 Milyen áldásait tapasztalhatjuk már a jelenben is az Istenért végzett szolgálatnak?

Mt 25,28–29 • „Vegyétek el azért tőle a talentumot, és adjátok annak, akinek tíz talentuma van. Mert mindenkinek, akinek van, adatik és megszaporíttatik; akinek pedig nincsen, attól az is elvételik, amije van.”

Ap csel 13,49–52 • „Terjedt pedig az Úr igéje az egész tartományban. A tanítványok pedig beteltek örömmel és Szent Lélekkel.”

Mt 25,23 • „Jól van, jó és hű szolgám, kevésen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te urad örömébe.”

Gal 6,9 • „A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk.”

Vö. Zsolt 126,5

Az Istentől kapott képességek, lelki ajándékok megsokszorozódhatnak, ha mások javára fordítjuk, ahogyan fizikai erőnk is növekszik izmaink munkavégzése nyomán. Ugyanakkor az önzetlen szolgálat a jellemünket is nemesebbé, tisztábbá teszi, egyre inkább Krisztus lelkülete lesz úrrá bennünk. Sokszor már most is láthatjuk szolgálatunk eredményét, amikor emberek megváltoznak, vagy amikor örömet szerzünk valakinek. Munkánk legfőbb jutalma éppen az, hogy enyhíthetjük emberek testi-lelki szenvedéseit, megmutathatjuk számukra a szabadulás útját, Krisztushoz vezethetjük őket, és így megmenekülhetnek a végső kárhozattól. Az üdvösséget nem szolgálunk jutalmaképpen kapjuk, hanem Krisztus kegyelméből, ingyen. Miért vizsgálja mégis életünket ebből a szempontból az ítélet? A szolgálatunk megvizsgálása azt teszi nyilvánvalóvá, hogy mennyire értettük meg a menny alapelvét, és mennyire „él bennünk Krisztus”. Szolgálatunk jutalma Jézus szerint az, hogy alkalmassá válunk még nagyobb szolgálat elvégzésére itt a földön és majd az örökkévalóságban is.

„A másokért végzett önzetlen szolgálat elmélyülést, állhatatosságot és szívéllyességet fejleszt ki a jellemünkben, békével, boldogsággal ajándékoz meg bennünket. Megnemesíti törekvéseinket. Nem marad hely a restségnek és az önzésnek. Akik ily módon gyakorolják a keresztyény erényeket, azok mindinkább növekednek, mind erősebbek, alkalmasabbak lesznek Isten munkájának végzésére. Világos lelki ítélőképesség, növekvő hit jellemzi őket, imádságaik pedig egyre hatékonyabbak. Isten Lelke vezérli belső emberüket, az isteni kegyelem érintése szent összhangot teremt

lelkükben Isten akaratával. Azok munkálják a leghatékonyabban saját üdvösségüket, akik mások önzetlen szolgálatára szentelik magukat.

Csak azon az egy úton lehetséges számunkra a kegyelemben való növekedés, ha önérdek nélkül végezzük a munkát, amelyet Krisztus kijelölt számunkra, ha teljes igyekezetünkkel, képességünk végső határáig azon vagyunk, hogy segítségül legyünk és áldásul szolgáljunk azoknak, akiknek szükségük van a segítségre, amit mi nyújthatunk nekik. Gyakorlás által növekszik az erőnk, amiképpen a fizikai életben is a mozgás az élet feltétele. Akik úgy akarják fenntartani a keresztény életet, hogy csupán elfogadják a kegyelmi eszközök által nyert áldásokat, de semmit sem cselekszenek Krisztusért, azokhoz az emberekhez hasonlítanak, akik pusztán csak evés által – munka nélkül – akarnak élni. A lelki életben ugyanúgy betegséget és halált eredményez az ilyen élet, mint a természet világában. Aki nem mozgatja meg az izmait, az csakhamar egyáltalán nem tudja használni őket, és teljesen elerőtlenedik. Ha egy keresztény nem használja Isten adta erőit, ennek nemcsak az lesz a következménye, hogy nem növekszik Krisztusban, hanem minden erejét elveszíti.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Életfeladatunk c. feje.)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja. – Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Január

1. péntek	Mt 11,28	Napnyugta: 16.04
2. szombat	Péld 24,29	
3. vasárnap	Péld 19,22	
4. hétfő	Péld 24,11	
5. kedd	Ésa 40,30–31	
6. szerda	Zsolt 143,1–2	
7. csütörtök	Zsolt 112,7–8	
8. péntek	Ésa 49,14–15	Napnyugta: 16.11
9. szombat	Zsolt 86,4	
10. vasárnap	Zsolt 103,2–4	
11. hétfő	Zsolt 119,35	
12. kedd	Zsolt 129,4–5	
13. szerda	Zsolt 92,13	
14. csütörtök	Rm 12,9	
15. péntek	Péld 1,10; 19,27	Napnyugta: 16.21
16. szombat	Jn 8,32. 36	
17. vasárnap	Péld 15,4	
18. hétfő	Ésa 42,19	
19. kedd	Péld 16,32	
20. szerda	Péld 14,29	
21. csütörtök	Péld 15,28	
22. péntek	Péld 12,17	Napnyugta: 16.31
23. szombat	Mt 25,21	
24. vasárnap	1Sám 15,22	
25. hétfő	Zsolt 92,2–3	
26. kedd	1Tim 6,17	
27. szerda	Jób 42,3–4	
28. csütörtök	Zsolt 125,1	
29. péntek	Ezék 36,26–27	Napnyugta: 16.42
30. szombat	Préd 11,5	
31. vasárnap	Zsolt 33,18–19	

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Február

1. hétfő	2Kor 9,15	
2. kedd	Zsolt 25,9	
3. szerda	Zsolt 138,3	
4. csütörtök	Zsolt 77,10–12	
5. péntek	Zsolt 51,3. 11	Napnyugta: 16.53
6. szombat	Zsolt 42,12	
7. vasárnap	Ésa 41,10	
8. hétfő	Jn 6,37	
9. kedd	Mk 11,24	
10. szerda	Zsolt 5,4	
11. csütörtök	Jóel 2,12–13	
12. péntek	Zsolt 51,19	Napnyugta: 17.04
13. szombat	1Pt 4,10	
14. vasárnap	Péld 12,26	
15. hétfő	Jer 9,23–24	
16. kedd	Zak 3,1–2	
17. szerda	Zsid 10,38–39	
18. csütörtök	Rm 16,20	
19. péntek	Rm 3,31	Napnyugta: 17.14
20. szombat	Jn 6,44	
21. vasárnap	Jel 22,17	
22. hétfő	2Tim 3,17	
23. kedd	Rm 6,19	
24. szerda	Fil 3,12–14	
25. csütörtök	Lk 21,36	
26. péntek	1Kor 9,24	Napnyugta: 17.24
27. szombat	Zsid 2,18	
28. vasárnap	Péld 8,34–35	

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Március

1. hétfő	Péld 4,18	
2. kedd	2Kor 5,14–15	
3. szerda	Eféz 6,10	
4. csütörtök	Péld 23,26	
5. péntek	Jn 6,56–57. 63	Napnyugta: 17.34
6. szombat	Jer 12,5	
7. vasárnap	Jn 14,21	
8. hétfő	Rm 7,7. 9	
9. kedd	Ésa 64,4–6	
10. szerda	Rm 8,26	
11. csütörtök	Rm 11,33–36	
12. péntek	Péld 18,12	Napnyugta: 17.45
13. szombat	Jn 10,17–18	
14. vasárnap	Jób 19,25	
15. hétfő	Zsolt 73,21–24	
16. kedd	Fil 4,4	
17. szerda	Zsid 12,1–2	
18. csütörtök	Jób 7,17	
19. péntek	Mik 5,7	Napnyugta: 17.55
20. szombat	Zsolt 46,3. 7–8	
21. vasárnap	Jel 2,9–10	
22. hétfő	Hós 6,6	
23. kedd	Zsolt 127,3	
24. szerda	1Kor 10,13	
25. csütörtök	Rm 5,7–8	
26. péntek	Gal 6,1–2	Napnyugta: 18.06
27. szombat	Lk 9,23	
28. vasárnap	Zsolt 116,8–9	
29. hétfő	Jer 4,3	
30. kedd	Mk 4,31–32	
31. szerda	Mk 6,31	